Zorii unei noi vieţi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SIMIRAŞ, EMANUELA CARMEN
Zorii unei noi vieţi / Carmen-Emanuela Simiraş Arad, Câmei Prinţ, 2004
ISBN 973-7738-11-X
821.135.1-31
- Coperta colecţiei: Matei Blaj -

Tehnoredactarea şi corectura:
Fundaţia „Copilul şi Lumea"
Arad, Str. Weitzer Nr. 12
tel.: 0257 250670; fax: 0257 259272
e-mail: oblaj@arad.ro
„Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi." (1 Ioan4.19)

Zorii unei noi vieţi

Tiparul executat la: Câmel Print & Design Arad

Carmen-Emanuela Simiraş

Cuvânt înainte

Dedic această carte Mântuitorului nostru scump, Isus Cristos, Celui ce ne-a iubit atât de mult, încât S-a dat pe Sine ca preţ de răscumpărare pentru sufletele noastre. Merită toată lauda şi cinstea din partea noastră, în veci de veci.

Dumnezeu Şi-a arătat dragostea faţă de noi pe când îi eram vrăjmaşi. Ne-a căutat, ne-a curăţit de păcate şi ne-a dat dreptul să ne numim copii ai Lui. Fiecare dintre noi avem experienţa noastră trăită cu Dumnezeu, mai mult sau mai puţin tulburătoare, şi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.

Mii de vieţi transformate stau mărturie despre faptul că Dumnezeu încă mai caută păcătoşi pe care să-i salveze din gheara celui rău. Timpul harului încă nu s-a sfârşit, iar Domnul Isus stă şi azi şi bate la uşa inimii omului, chemându-l: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară." (Matei 11.28-30)

Poate că printre cititorii acestei cărţi vor fi suflete ce caută ceva care să le umple golul din inimă. Sper ca prezenta povestire să-i ajute să înţeleagă că nimic nu satură căutarea decât Dumnezeu. Nici faima, nici onorurile, nici sexul, nici comorile întregii lumi nu-L vor putea înlocui pe Dumnezeu.

Vreau să-l mulţumesc lui Dumnezeu, pentru că lucrează în chip minunat în viaţa noastră şi plin de dragoste ne călăuzeşte paşii pe cărarea Sa.

Totodată vreau să-i mulţumesc Elenei, pentru răbdarea de care a dat dovadă în zecile de ore petrecute împreună, ore în care i-am adresat mii de întrebări şi pentru că mi-a pus la dispoziţie tot materialul de care dispunea: scrisori, e-mail-uri, jurnale.

Din multitudinea de întâmplări din viaţa ei, am ales să le aştern pe hârtie doar pe acelea care serveau scopului pe care mi l-am propus: acela de prezenta lumii o viaţă transformată de puterea lui Dumnezeu.

Majoritatea numelor au fost schimbate.

„însuşi Domnul nostru Isus Cristos şi Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit şi ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veşnică şi o bună nădejde, să vă mângâie inimile şi să vă întărească în orice lucru şi cuvânt bun." (2 Tesaloniceni 2.16-17)

Carmen-Emanuela Simiraş

Moto:

„Noi fi iubim pentru că El ne-a iubit întâi."
(1 Ioan4.19)

CAPITOLUL

Cărările adolescenţei

Soarele pătrunse neinvitat pe fereastră. Elena deschise ochii, pe jumătate adormită. O nouă zi, acelaşi decor. Lenevi pentru un timp în pat, gândindu-se la instrucţiunile pe care mama i le dăduse cu o zi înainte.

Bunica era bolnavă şi trebuia să-i ducă mâncare şi medicamente. îşi iubea bunica, dar locuia departe, şi ea, în ziua respectivă, nu avea nici măcar bani de autobuz. Cum să procedeze?
înainte de a intra în baie, zări pe ho! pantalonii tatii, care erau agăţaţi în cuier. Un gând îi încolţi în minte: o să ia de la el banii de care avea nevoie. Trebuia doar să întindă mâna şi totul se va rezolva.
„Nu e bine ce faci!" îi răsună o voce în gând. „Ăă... Nu poate fi un păcat prea mare, îşi zise. Tata are mulţi bani, şi nouă ne dă cu greu câte ceva. Nici măcar n-o să observe că i-au lipsit."
Nimeni nu era acolo ca să o poată vedea. Vârî mâna în buzunar şi luă o bancnotă. Valoarea ei era mare, şi ispita prea puternică pentru a-i rezista.
Fără să facă zgomot, se furişă în camera ei. Ini-ma-i bătea cu putere. îşi căută hainele şi se îmbrăcă în grabă. Părăsi casa înainte de a da ochii cu tata. Se
7
îndreptă spre staţie cu paşi repezi, de parcă o fugărea cineva. Se urcă în primul autobuz care veni, dar liniştea îi dispăruse. O greutate îi apăsa sufletul; avea impresia că cei din jur îi cunosc secretul şi o privesc suspicios. Era conştientă că greşise şi ar fi dat bucuroasă timpul înapoi. Acum, voia să înapoieze ce luase, dar îi era ruşine. Cum să justifice gestul?
După două staţii coborî. Soarele îşi pierduse din strălucire şi tristeţea o învălui. în apropiere se afla o biserică şi dorea să facă ceva pentru a-şi împăca conştiinţa. Ştia că Dumnezeu văzuse fapta ei şi simţea nevoia de a fi iertată. Credea că era de ajuns un gest, o fapta, ca sa scape de gândul acela insistent ce-i spunea că procedase greşit. Intră şi se îndreptă spre locul unde se vindeau lumânări. Cumpără una.
- Vă rog să păstraţi restul, îi spuse vânzătoarei.
Aceasta se uită mirată la ea. Cu banii primiţi putea achita toate lumânările pe care le avea şi tot îi mai rămâneau.
Elena îşi continuă drumul puţin mai relaxată, dar nu complet despovărată.
Bunica era o persoană importantă pentru ea. Ştia să o asculte şi îi dădea multe sfaturi, care o ajutau să depăşească problemele cu care se confrunta. Numai că astăzi era nevoită să păstreze tăcerea în ceea ce privea întâmplarea de dimineaţă. Cum să-i spună că furase bani de la tata? încercă să fie la fel de veselă ca altădată, pentru a nu da de bănuit, dar nu reuşi pe deplin. Bunica, preocupată cu problemele sale, părea a nu observa frământările fetei.
Orele se scurseră rapid şi sosise momentul să se
reîntoarcă acasă. Nemaiavând bani, trebuia să meargă pe jos cel puţin o oră, perspectivă ce nu o prea încânta. Tristă, ieşi din scara blocului bunicii şi se îndreptă spre oraş. Nu făcuse decât câţiva paşi, când privirea i se opri asupra unui bancnote ce se afla pe marginea trotuarului. Era exact dublul sumei pe care Elena o lăsase la biserică. Nu-i venea să creadă! O ridică cu lacrimi în ochi, profund mişcată. Nu putea fi o simplă coincidenţă. Dumnezeu dorea ca ea să înveţe o lecţie; dar care era aceasta?
Elena, ca orice adolescent, se confrunta cu anumite probleme legate de familie, şcoală, prieteni. Acasă, de multe ori se simţea singură, nereuşind să-şi găsească pacea pe care şi-o dorea. Mama era stresantă, din pricina necazurilor de zi cu zi, iar cu tata nu prea comunica. Pentru el, totul se rezuma la bani. Chiar şi de ziua ei, când aştepta să audă un „La mulţi ani!";, el o întreba: „De câţi bani ai nevoie?"
în apropriere de liceul unde învăţa se afla o biserică. Obişnuia să meargă aici ori de câte ori avea o lucrare mai grea sau se simţea singură. Dintre toate icoanele ce împodobeau pereţii îi plăcuse în mod deosebit una care II înfăţişa pe Isus Cristos, singur. Simţea că era unica Persoană care o putea ajuta. Se ruga în faţa ei, aşteptând sprijinul de care avea nevoie.
Petrecea mult timp cu prietenele pe care le avea şi care o influenţau destul de mult. Pentru a fi în pas cu ele, se apucase de fumat. La început fusese curiozita-
tea, apoi intervenise obişnuinţa. Le însoţea la bar deşi niciodată nu băuse altceva decât suc. Din pricina asta ceilalţi o ironizau.
Mergea şi la discotecă cu amicele ei, chiar dacă nu-i plăcea în mod deosebit să danseze. Atmosfera de aici nu o încânta prea mult. Jocul de lumini o obosea iar bubuitul boxelor acoperea muzica. Ea nu privea toate acestea ca pe o distracţie extraordinară.
Exista totuşi un loc unde se simţea bine- în sala restaurantului din parcul central, unde se organiza deseori discotecă. De aici se putea admira o bună parte din parc; în faţa terasei se afla o frumoasă fântână arteziană, care atrăgea numeroşi admiratori
Aici îl întâlnise pe Ştefan, cel ce avea să-i devină prieten. II cunoştea încă de pe vremea când trebuia să dea examen la liceu. Venea la el acasă să facă pregătire cu mama lui, care era profesoară de matematică II remarcase prin mulţime şi fusese de-a dreptul încântată când se îndreptă spre ea.
- Hm... Ia uite cine este aici! Bună.
- Bună. Mă bucur să te văd într-o altă atmosferă decât cea de la pregătire.

- Ce era aşa de rău atunci?
- Nu-mi plăcea când veneai în cameră şi mă priveai insistent.
- Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ar putea sa-mi placă de tine?
- Cui? Ţie?
- Da.
- Atunci de ce mă umileai?
- Cum te umileam?
- Ştiai prea bine că nu mă descurc la matematică,

iar când mama ta îmi dădea o problemă de rezolvat, te uitai cum mă chinui şi apoi îmi spuneai: „Dă-mi un pic să mă uit", şi rezolvai problema într-un minut.
- Dar te-ai răzbunat odată pentru asta.
- Nu-mi amintesc.
- în seara aceea când am venit de la concursul de lupte, fără un dinte şi cu un ochi învineţit, te-ai apucat să-mi faci portretul.
- îmi pare rău, dar era o privelişte demnă de Picasso. Şi-apoi, cine te-a pus să vii chiar în sufragerie să te odihneşti?

Dansară împreună. în seara aceea, el nu avea ochi pentru nimeni altcineva. Ieşiră pe terasă şi discutară, încercând să se cunoască mai bine.

Când Elena se pregăti să plece acasă, Ştefan îşi exprimă dorinţa de a o însoţi. Rămase surprinsă să constate că nu se grăbise să o conducă la autobuz, ca ceilalţi băieţi, ci era dispus să meargă pe jos, în ciuda faptului că locuia destul de departe.

De atunci fuseseră nedespărţiţi. Găseau diferite moduri de a se distra şi de a petrece un timp plăcut împreună. Vedeau diverse filme, se plimbau sau, însoţiţi de alţi tineri, intrau în baruri.

Doar la petreceri nu se întâlneau: tatăl Elenei nu o lăsa, conştient fiind că, uneori, acolo se întâmplau lucruri nu prea plăcute. Ea considera că tatăl ei era nedrept, neînţelegându-i grija.

Ştefan făcea parte dintr-un grup de punkeri. Nu era un băiat rău, dar mediul în care trăia îl influenţa negativ şi nu o dată i se întâmplase să se îmbete.

După vreun an de zile, începu să facă presiuni asupra ei, ca să întreţină relaţii sexuale. Era tot mai

insistent şi nu de puţine ori îi reproşase că nu-l iubeşte şi că nu are încredere în el.
- De fapt, mă întreb dacă mă iubeşti cu adevărat.
- Ce vrei să pui?
- Uite, prietenii noştri cei mai apropriaţi, Dana şi Costel, sunt doar de şase luni împreună şi sunt mult mai intimi decât noi.
- Aş vrea mult să înţelegi că nu mă simt pregătită pentru asta.

Ştefan se încruntă.
- Să ştii că am vrut să te înşel.

Elena se uită surprinsă la el fără să spună nimic.
- S-a întâmplat în seara când am plecat cu băieţii la o terasă. Fiecare era cu prietena lui, numai eu eram singur, pentru că tu, ca de obicei, trebuia să fii acasă la aceea oră.
- îmi pare rău, dar nu pot trece peste hotărârea tatii.
- La un moment dat, a apărut o ţipă bine, care nici mai mult, nici mai puţin, s-a aşezat în braţele mele.
- Poftim?
- Pe moment, am vrut să uit de tine şi să trăiesc clipa, dar n-am putut. Eram ca o stană de piatră; aveam impresia că eşti prezentă şi te uiţi la mine. Tipa şi-a dat seama, s-a ridicat şi s-a dus să-şi încerce norocul în altă parte.

Elena rămase gânditoare."Sa fie sexul singurul mod de a demonstra că iubeşti un băiat?"se întreba ea, privindu-l dezorientată.

Colegele de clasă ale Elenei îşi începuseră deja viaţa sexuală şi, din punctul lor de vedere, lucrul acesta

ora cât se poate de firesc. Considerau anormală orice persoană care nu-şi satisfăcea această nevoie. Când ea le vorbea despre ezitările pe care le avea, i se spunea: „Numai cine are o problemă, este bolnavă sau ceva de genul acesta, îşi refuză această plăcere." Din această cauză, Elena era frământată. Ştia că este sănătoasă fizic, dar cu toate acestea nu era pregătită pentru acest pas.

Pe de altă parte, bunica o sfătuia să-şi păstreze castitatea până la măritiş.
- O să ai de câştigat dacă mă asculţi şi o să suferi dacă nu o faci. Nu ceda la presiunea celor din jur. Pentru o relaţie sexuală, o fată are nevoie de cadrul şi siguranţa căsătoriei. Gândeşte-te la câte riscuri te poţi expune.
- Ai dreptate. Numai că se pare că dintre toate persoanele pe care le cunosc, doar noi două vedem lucrurile astfel. Ceilalţi se află undeva la polul opus.
într-o după-amiază, trebuia să meargă la Ştefan, să vizioneze un film. Părinţii lui nu erau acasă. Nu după mult timp, el aduse în discuţie vechea problemă.
- Suntem prieteni de un an de zile. Nu ţi-am dat suficiente dovezi până acum că te iubesc? De ce nu vrei să fim împreună?
Elena măcinase acest gând prea mult în mintea ei. Se săturase de insistenţele lui Ştefan. în plus, părerea celorlalţi conta pentru ea şi nu voia ca prietenele ei să o privească ca fiind diferită de restul lumii. Credea că îl Iubeşte şi, dacă voia să-l păstreze, trebuia să-i facă pe plac. Acum, vorbele bunicii păreau depăşite şi neconforme cu realitatea. Aşa că...
13
O voce interioară o avertiza că nu e bine ce face, dar o ignoră cu bună ştiinţă.
Experienţa fusese neplăcută şi îi lăsase în suflet un gol imens. Abia după aceea văzu şi cealaltă faţă a monedei. în momentele respective nu observă la el nici o urmă de dragoste pentru ea, ci doar o dorinţă de a-şi împlini propriile pofte. Se simţise folosită.
Cu multă durere, îi spuse că a doua oară n-are să se mai repete acest lucru. Gustase fructul oprit, dar fusese prea amar...
Plecă de acolo îngrozitor de tristă. Paşii i se îndreptară spre parcul mare al oraşului. Până nu demult, crezuse că ceva nu e în regulă cu ea de nu-şi dorea să aibă relaţii sexuale la acea vârstă. îşi spunea că are nevoie de un psiholog, neştiind atunci că doar după ce va ceda va avea nevoie de unul. Unde era dragostea despre care îi vorbise Ştefan? Oare de ce nu ascultase de avertismentele pe care le primise?
Tot ce se petrecuse în acea zi o făcea să mediteze cu privire la viaţa şi la valorile ei. „Ce este fericirea? O Fata Morgana pe care nu reuşeşti să o ajungi niciodată? Unde se poate găsi ea?" De atâtea ori până acum auzise sloganul: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!" Dar cum să o facă? Ceea ce era simplu pentru alţii, pentru ea era foarte greu. Atâtea întrebări nu-şi cunoşteau răspunsul.
Se simţea asemenea unei frunze de toamnă, pe care vântul vieţii o plimba de ici, colo, printre magnifice flori albe de castani, prin praful străzilor, pe pălăria ponosită a unui bătrân care, dus pe gânduri, stă pierdut în amintiri... Apoi o rafală rece de ploaie îi pătrunse printre nervuri, îi încreţise marginile de frig şi o lăsă lin
14
pe oglinda unei bălţi care, în fantezia ei, credea că poate cuprinde cerul într-un ochi de apă...
„Am muşcat Din tine, Viaţă,
Ca dintr-un măr, Şi-mi scrâşnesc In dinţi Şi acum Sâmburii tăi De adevăr..."
Din acea zi, începură să apară divergenţe între ei. Elena îşi susţinu hotărârea de a nu continua relaţia sexuală cu el, iar Ştefan cunoscuse o altă fată, care nu avea atât de multe scrupule ca ea.
Situaţia devenise confuză; mai ales că Ştefan n-ar fi vrut să renunţe nici la Elena, nici la cealaltă. Inevitabil, prietenia lor, atât de frumoasă la început, se npropria cu paşi repezi de sfârşit.
Elena avea o prietenă foarte bună, care se confrunta cu probleme asemănătoare cu ale ei. Tatăl era un beţiv notoriu, iar băiatul cu care vorbea fusese în comă alcoolică. Amândouă se simţeau singure şi credeau că o prietenie profundă, o dragoste adevărată va umple golul din sufletul lor. Oare aveau şansa să întâlnească persoana pe care o căutau?
15 o ghicitoare, care le putea ajuta) viziteze.
- Tu chiar crezi în chestiile astea? întrebă Elena.
- Da. Eu ştiu pe cineva căruia ce i s-a prezis i şi întâmplat.
- Nu crezi că poate fi autosugestie?
- S-ar putea să ai dreptate. Dacă cineva îţi spune ca ţi se va întâmpla ceva rău şi te gândeşti la acel lucru, chiar ţi se poate întâmpla.
- bu aş vrea să-mi spună numai lucruri de bine cele rele nu vreau să le cunosc.
Mama Laurei le aranja o întâlnire cu ghicitoarea.
In ziua în care fuseseră programate, cele două se îndreptară spre locul unde sperau să primească răspunsurile pe care şi le doreau. Ploua, şi cerul era întunecat.
Ghicitoarea locuia într-un cartier îndepărtat aproape de râul Bistriţa. Casa era dărăpănată, şi curtea plina cu noroi. încercau cu greu să-l ocolească.
să intre pe rând şi Laura îşi încercă prima. După un timp, ieşi mulţumită şi îşi încuraja colega:
'

- Nu-ţi fie teamă. Citeşte din Biblie.
- Ciudat. Nu ştiam că se poate ghici cu Biblia.
- Hai, du-te, că te aşteaptă!

Era o cameră simplă, fără ferestre, iar semiîntunericul domnea. Intr-un colţ, se afla o măsuţă, şi pe ea o candelă şi o carte deschisă. Era o „Biblie"'ciudată cu nişte desene stranii.

Fu invitată să ia loc. Ghicitoarea încercă să aprindă candela de câteva ori, dar de fiecare dată se ntlngea. Derutată, rosti câteva cuvinte care o făcură pe t-lena să plângă. Aprinse iar candela, şi aceasta se «tinse, de parcă cineva suflase în ea. Nu era urmă de ourent acolo.

Femeia se uită la ea şi-i zise:

- Fato, tu mă sperii! La colega ta nu s-a întâmplat **nşa** ceva! Ceva nu e în regulă cu tine. Ai mulţi duşmani şl Inclusiv mama ta te urăşte.

Tot ceea ce vedea şi auzea o îngrozea. Plecă de acolo mai rău de cum venise. De ce toate astea? Venise să afle viitorul şi el refuza să i se descopere. Nu numai că nu aflase ce dorise, dar pronosticul ghicitoarei o întoarse pe dos. Era mâhnită.

La întoarcere, Laura o întrebă:

- Cum ţi s-a părut?
- Sinceră să fiu, destul de straniu.
- De ce?
- Mi-a vorbit mai mult despre trecut şi mai puţin despre viitor. Mă îndoiesc că am aţâţi de mulţi duşmani **oAt** spune ea, iar mama mă iubeşte.
- Nici un muritor n-o să fie în stare să-ţi spună cu exactitate trecutul sau viitorul; nu este în puterea lui.
- Atunci noi ce am căutat la ea?

sfârşitul anului al IV-lea de liceu se apropria cu
Pa§j rePezi *' odată cu el- febra examenelor luă locul **rutinei.** Stresul era cu atât mai mare cu cât nu se ştiuse ,ie la început la câte obiecte se va da bacalaureatul.

16

17

După multe dezbateri, elevii fură anunţaţi că examenele se vor susţine la patru obiecte.

Elena se pregăti la română, engleză, filosofie ş geografie. Avea multe de învăţat şi, chiar dacă nu era c fire tocilară, încercă să parcurgă întreaga materie, ca sa nu aibă surprize neplăcute. Trebuia să studieze dacă voia să obţină o notă mare.

Profesorii îi îndemnau pe elevi să ia foarte în serios munca lor:

- Majoritatea dintre voi v-aţi propus să urmaţi cursurile unei şcoli superioare. înţelegeţi că lucrul acesta este imposibil dacă nu luaţi bacalaureatul Apoi nota obţinută vă poate influenţa media cu care veţi intra la facultate. Nu trataţi cu indiferenţă viitorul vostru.'

în pauze, elevii discutau între ei despre şansa de a merge la o universitate sau alta. Unii voiau chiar să-şi depună dosarul în mai multe locuri. ^ Ultima săptămână de şcoală fusese mai liberă Se incheiau mediile, se discuta foarte mult despre petrecerea de sfârşit de liceu. Cu toţii conştientizau câ momentul despărţirii era aproape. Patru ani încărcaţi cu bucurii şi tristeţe îşi luară zborul. Fiecare îşi alegea drumul pe care îl va avea de parcurs, lăsând în urmă nostalgia adolescenţei.

Elenei îi plăcea să gândească şi să-şi exprime ideile Din pricina aceasta, se descurca mai greu cu ştiinţele exacte, exerciţiile şi problemele nelâsând deschisă portiţa negocierilor. Nu conta nici faptul că profesorul era drăguţ şi pregătit la materia lui; ea trebuia să depună efort pentru a face faţă cerinţelor

18

Oln pricina aceasta, avu o mare uşurare când clo-lioţelul sună, anunţând încheierea ultimei ore.

Nu acelaşi lucru simţise când sosise momentul să-vi ia la revedere de la doamna de română. Un sentiment dureros îi cuprinse inima. Clipele petrecute împreună îşi lăsaseră amprenta, influenţându-i decizia cu privire la perspectivele ce-i stăteau în faţă.

De diriginta ei, care le predase engleza, nu era loarte legată sufleteşte. Nu existase între ele o afinitate prea mare, dar trebuia să recunoască că doamna lusese un dascăl bun.

Toată clasa a fost de acord să se organizeze o oră lostivă, la care să invite directorul şi toţi profesorii pe care i-au avut.

Colegii o rugară pe Elena să scrie şi să prezinte discursul final. Nu avea cum să refuze. O părticică din oa se consumase alături de ceilalţi, şi acum dulceaţa a-inintirilor reînviase. A avut nevoie de câteva ore ca să-l pregătească. încercase să găsească cuvinte pentru toţi cei prezenţi. Fiecare se regăsea aici, sub o formă sau uita. întâmplările negative fură trecute cu vederea, iar luptelor ce aduseseră bucurie sufletelor li se accentuase importanţa.

Când sosi momentul să-l spună, o tăcere adâncă ne lăsă în încăpere. Emoţia plutea în aer. Frazele curgeau tulburătoare, asemenea apei învolburate ale unei cnscade. încet, încet, lacrimile inundară ochii ascultătorilor, iar Elena îşi stăpânea cu greu tremurul din glas.
„Cu inima strânsă, aşa cum ne amintim bine că s-a întâmplat şi înainte de a pune mâna pe Abecedar, am pâşit acum patru ani pragul şcolii, oarecum speriaţi. Ne uitam în jur emoţionaţi, până când cineva s-a apropiat
19

de noi; aceiaşi ochi dragi, pe care i-am văzut când an dori, nu vom mai putea, chinuiţi de dor, să ţinem acest tăcut primii paşi, aceiaşi ochi blânzi, care ne-au dus dtohip alături la orele de clasă, în pauze, la necaz sau la mană pe fiecare în banca lui, acelaşi zâmbet cald ş bucurie.
ocrotitor, care a avut grijă de noi până a intra la liceu.. Să vă mulţumim este prea puţin. Cum am putea şi, totuşi, acum altul. Abia după doisprezece ani ne-arr înghesui în câteva cuvinte tot ceea ce simţim acum? dat seama ce copii fericiţi suntem să avem fiecare ma Dacă ne permiteţi, am dori să vă sărutăm mâna, aşa me; ce ocrotiţi suntem cu aceeaşi dragoste şi acasă ş cum am face cu un părinte drag. (Băieţii s-au ridicat şi la şcoală! flecare a sărutat mâna dirigintei.) Păcat că doar ultima
Viaţa este asemenea unei mări zbuciumate. înair> vârstă ne va arăta că timpul este atât de scurt, că o te, marinari! Drumul nu va fi uşor! Dar cine va mai fi d« viaţă e mult prea puţin..." acum căpitanul?
Mă uit la noi şi simt în lumina umedă a ochilor curr La sfârşit, diriginta o îmbrăţişa cu căldură, mul-ne tremură inimile, simt cum drumurile noastre se ţumindu-i la rândul ei. despart, unite doar în clipele dulci ale amintirii. Curând după aceea, merseră cu toţii acasă să se
Doamna dirigintă... un termen prea abstract pentrt pregătească pentru petrecerea de adio, ce avea loc în a defini nu un om, ci sufletul acestuia, care a reuşit *si* ucea după-amiază.
vibreze alături de noi, care a reuşit să şteargă lacrima Pentru Elena, alegerea toaletei fusese destul de din mulţi ochi, chiar dacă, nu o dată, am făcut o inima dificilă. Ar fi preferat mai mult ţinuta lejeră; era mai curata şi un suflet devotat să se simtă departe de noi şi ilmplă. Nu voia să cheltuiască o' sumă mare pentru o ranit. Am greşit de multe ori şi, poate că bucuriile aduse rochie pe care avea să o îmbrace doar o dată. Aşa că, nu au fost pe măsură, dar inimile noastre sunt curate şi ne decise să-şi ia una mai puţin elegantă, dar pe care o pune oe recunoştinţa. ()Utea
purta şi în a|te zHe Pretu| se doved|se a fi destu)
Doamna dirigintă, suntem doar nişte copii, uneori de piperat.
obraznici, alteori neînţelegători, dar puri, încă puri, Rochia de culoarea cenuşii îi venea bine şi îi sco-fnndcâ viaţa nu a reuşit să ne acopere sufletele cu **tta** în evidenţă talia. Avea părul bogat şi reuşise să dea *noroi*- pieptănăturii o notă de eleganţă.
Numai o ploaie caldă de vară va reuşi să ascundă îşi luă trusa de machiaj şi începu să se aranjeze, lacrimile din ochii noştri, numai amintirile ne vor înveseli **Era** o adevărată maestră în domeniul acesta. Ştia cum inimile. Ce vom găsi oare peste ani şi ani, când ne vom **lâ-şi** contureze ochii ca să scoată în evidenţă culoarea întoarce? Suntem convinşi că trupurile vor fi schimbate, lor albastră.
dar sufletele vor rămâne la fel, prieteniile nu-şi vor rupe - îţi stă bine! o lăudă mama. îmi place cum arăţi, firul şi cineva va fi mereu lângă noi. însă, oricât ne-am - Mulţumesc. Am însă nevoie de mult curaj pentru

20

21

a mă încumeta să port sandalele astea toată seara Intr-un colţ, erau mai multe mese încărcate cu tot
felul Tocurile sunt prea înalte pentru mine. <le mâncăruri, fructe, prăjituri, răcoritoare.
- N-ai de ales. Doar n-o să-ţi iei adidaşii ca să t< Majoritatea erau prezenţi. Directorul merse la simţi
mai bine! O să te descurci tu. Succes! microfon şi anunţă deschiderea oficială a
banchetului.
Profesorii se pierduseră prin mulţimea pestriţă. Erau şi
Părăsi casa, nerăbdătoare să ajungă la şcoală ni oameni, iar odată bariera oficială îndepărtată, făcu-
Era conştientă că niciodată nu mersese acolo cu maneră tot posibilul să se simtă bine. Elevii reuşiră
astfel multa plăcere ca acum. Venise clipa mult aşteptată ni le cunoască faţa ascunsă, diferită de cea
de la orele când va fi pentru ultima dată împreună cu toţi colegii. <J« curs.
Oricât de nerăbdătoare fusese să ajungă aceasta Muzica era bună şi-i antrena pe toţi să participe,
clipă, ştia că ea era unică. Se încheia o etapă a vieţii e Ulena dansă cu câţiva băieţi, dar nici unul nu
reuşise şi alta începea să se contureze la orizont. ' ni-i capteze pe deplin atenţia. De
altfel, nici nu-şi dorea
Işi privi ceasul. Era puţin în întârziere, dar ştia *d* «I se implice într-o nouă relaţie. Nu avea nici dis-
celelalte fete o vor aştepta. Se sfătuiseră să se poziţia, nici timpul necesar, întâlnească undeva
în oraş. Se făcură fotografii peste fotografii. Fiecare dorea
- Grăbeşte-te! o îndemnă Laura. Riscăm să ajun- H! păstreze o amintire cu o persoană dragă, şi
acum gem ultimele. „ra momentu| potrivit.
-_ Cât ai plătit pentru coafura ta? se interesă o Orice are un sfârşit, şi nimeni nu poate lărgi gra-colega- .
niţele timpului ca să-şi prelungească o stare de bucurie
- Nimic. M-am aranjat singură. «au mulţumire, oricât de mare ar fi ea.
Glumeşti! Obosită şi cu sentimente contradictorii, pe care
nu
- Vorbesc serios. N-aveam nici un chef să pierd şl le putea explica, Elena reveni acasă. Toate erau
ore întregi la rând la coafor. M-am străduit un pic şi am asemenea unui tort delicios, pe care îl mănânci
în reuşit să ma descurc singură. grabă şi care nu reuşeşte să te satisfacă
decât pe mo-
- Arată fain. Nu mă aşteptam să ai asemenea ment. O poftă nebună îţi cuprinde iar fiinţa şi cere un
alente. tort maj apetisa.nt decât primul. Nimic nu te
împlineşte,
- Sincer? Nici eu! nlmic nu te satură.
Când intrară în sală, o atmosferă primitoare îi întâmpină. Organizatorii îşi făcuseră din plin datoria
Sala era ornată cu tot felul de flori, baloane, panglici

22

23

CAPITOLUL II

Vise spulberate

Romàna fusese obiectul preferat al Elenei, unde dăruise tot ceea ce avea mai bun. De aceea, când sosise momentul examenului, nu avea nici o urmă de emoţie. La proba orală trebuia să prezinte un subiect din opera lui Bacovia. îi plăceau poeziile lui, pentru că se regăsea în ele, şi recita cu uşurinţă din versurile scrise de el.
Nu acelaşi lucru se întâmplă şi la geografie, unde tema nu-i era prea cunoscută. Se simţea norocoasă câ reuşise să treacă, mai ales că mulţi elevi, printre care şi şefa clasei, picaseră.
La engleză şi filozofie, subiectele nu fuseseră grele şi reuşi să le dezvolte cu uşurinţă.
Elena era mulţumită de media obţinută. Acum, îşi dorea să meargă undeva să se relaxeze, înainte să înceapă să repete materia pentru admiterea într-o şcoală superioară. Toţi colegii ei se îndreptau spre o facultate. Jurnalistica era o provocare pentru ea. îi plăceau emisiunile de pe Animal Planet şi spera ca într-o zi să ajungă să realizeze reportaje asemănătoare. Era o cale lungă de străbătut până atunci, dar nimic nu e imposibil. Pentru asta trebuia mai întâi să-şi vadă numele

Irecut pe lista viitorilor studenţi, aşa că îşi depuse dosarul la Bucureşti.
Părinţii îşi propuseră să meargă câteva zile la 'llnaia şi o rugară să-i însoţească. Gândul că va putea ni urce muntele, să respire aerul curat şi să se simtă "hherată de stresul cotidian, o îndemnă să accepte.
în prima zi vizitară staţiunea. Din centrul oraşului, un drum urca printre vile până la castelul Peleş. Oameni din diferite colţuri ale lumii veniseră să-l viziteze. Spre seară, s-au dus la una dintre prietenele mamei, care locuia în centru, nu departe de hotelul unde au fost găzduiţi. Ea îi îndemnă să urce pe munte 9I să vadă peştera lalomicioara, unde peisajul era extraordinar.
Dimineaţa, înainte ca soarele să pârjolească cu rtiele-i arzătoare tot ce întâlnea în cale, porniră în drumeţie. Mai sus de Sinaia, prin pădurea deasă de brazi, un drum forestier străbătea muntele. îl urmară şi, nu după mult timp, poteca se îngustă, mărginită fiind în nlAnga de un imens perete de stâncă. în dreapta se întindea o prăpastie adâncă, un hău fără fund. Cu multă grijă, reuşiră să treacă de locul periculos. 1'rlveliştea era măreaţă şi înfricoşătoare în acelaşi timp. Intrară din nou în pădure. în mijlocul ei, se odihnea un Inc de un verde smarald, ferit de privirile curioase ale trecătorilor, asemenea unei perle ascunse în cochilia unei scoici. Continuară să urce până la o stâncă uriaşă, In centrul căreia se afla o peşteră. Zidurilor fumurii de plntrâ li se opunea albul imaculat al mănăstirii ce stră-ᴍ 11.• gura peşterii. Dincolo de ea, în întunericul de nepătruns, văzură mai multe luminiţe albe, tremu-iftnde... Erau lumânările aprinse înăuntrul micii

LIJ

im

bisericuţe. în spatele ei, se auzea un susur uşor, ca c şoaptă. De aici, ieşeau la suprafaţă primele picături d< apă ale izvorului lalomiţei.
Elena se lăsă furată de farmecul locului. Cu privi rea-i caldă, atinse orice colţişor, salutându-l cu plăcere Apa sculptase aici forme ciudate într-o dezordine primitivă, amintind de palatul piticilor din poveste Peisajul sălbatic, neîntinat de mâna omului, se deschidea în faţa ei asemenea unui trandafir' abia înflorit.
Cât de mult şi-ar fi dorit să fi fost însoţită de un cameraman, care să filmeze tot ce vedea! Era sigura că reuşise să găsească subiectul primului ei reportaj. Intr-o zi, se va întoarce acolo...
Excursia pe care o făcuse îi mărise dorinţa de a munci mai mult pentru a-şi vedea visul realizat. Relaxată şi cu forţe proaspete, se apucă serios de învăţat, imediat cum se întoarse acasă. Era plină de speranţă şi privea cu încredere în viitor.
Clipele încărcate de stres şi emoţii se apropriară. Avea norocul să aibă în capitală o mătuşă care o putea găzdui. In felul acesta, scăpă de grija căutării unui loc la internat.
Examenele se susţinură la o diferenţă de două zile unul de celălalt: întâi la română, apoi la engleză. Nu a fost atât de greu pe cât îşi imaginase. îşi sistematiza în minte răspunsurile şi le aşternu cu uşurinţă pe hârtie. Din pricina asta, credea că are toate şansele să fie admisă.
Până la primirea rezultatelor reveni acasă. Una dintre prietene urma să o sune şi să-i spună dacă luase
!»au nu. Din păcate, nu primi vestea pe care o aştepta. Picase la o diferenţă mică de ultima persoană înscrisă pe listă. Realitatea nemiloasă îi înghiţi năzuinţele. Era profund dezamăgită şi nu avea nici o idee despre ceea ce avea să facă în continuare.
Mama fusese mai realistă. Ştiind concurenţa, se interesă din timp şi aflase că se deschise în oraş o

vcoală postliceală de jurnalistică. Cursurile se des-lâşurau pe o perioadă de doi ani. Elena îşi depuse dosarul şi începu cursurile.

începu iar să-şi făurească o mulţime de vise, unul mai îndrăzneţ decât celălalt. Se şi vedea prezentă la diferite evenimente importante, luând interviuri la personalităţi sau participând la rezolvarea unor cazuri dificile. Articolele ei vor fi citite cu mult interes. într-o zi, ara sigură, avea să ajungă să aibă o rubrică rezervată pe prima pagină a ziarului. De data asta, nu o să mai îngăduie ca dorinţele ei să fie spulberate, asemenea unui castel de nisip. Trebuia să reuşească.

în perioada de practică vizitară tipografia şi sediul unui ziar, care se oferise să le publice articolele. Pentru ea, primul articolera foarte important, aşa că se apucă serios de lucru. îşi alese ca prim subiect: „Dorinţa de uinucidere în rândul tinerilor". A fost nevoită să meargă I.I spital şi să vorbească cu unul dintre medicii care se ocupau cu astfel de cazuri. Rămase surprinsă să afle câ principala cauză ce-i determina pe tineri să recurgă la astfel de gesturi necugetate erau problemele sentimentale. Urmau apoi certurile cu părinţii sau teribilismul. Un psihiatru sublinie faptul că în sufletul fiecărui om există un gol. Fiecare încearcă să-l umple cu ceva. Unii, care sunt mai slabi şi care se confruntă cu diverse

26

27

probleme nu reuşesc să facă faţă presiunii interioarellscotecă. A fost o seară minunată, de care spera să-şi ti sunt cel mai adesea predispuşi să apeleze la soluţnmintească toată viaţa.

X reAH6 ă • Curând după aceea, avea să constate că nimic nu

Adună materialul şi începu să scrie, folosindu-si(lne veşnic. Sentimentul de exaltare îi dispăru: muncise

ae talentul pe care îl avea. Pentru că era o fire ammult doar pentru o bucurie de moment. Ziua următoare

Diţioasâ, crezu că este puţin lucru să debuteze cu uiirebuia să lupte pentru o nouă împlinire, la fel de singur articol, aşa că îşi alese o nouă temă. De datofemeră ca şi prima...

aceasta, se îndreptă spre centrul de reeducare. Discut,' Elena încheie anul şcolar cu o situaţie foarte bună. cu un consilier de liceu, apoi cu fetele prezente acololaşi a doua din clasă şi avea toate şansele să-şi croias-

i ta 6raU dlspuse să coopereze. Câteva însă îşol un viitor în meseria pe care şi-o alesese, relatară poveştile. Cel mai adesea, ele erau victime al< Condiţiile economice din ţară se înrăutăţeau pe zi violenţei in familie, fapt ce le determinase să le pârăoe trecea. Preţurile creşteau într-un ritm alert, iar oame-seascâ. Intraseră astfel în rândul celor ce-şi duceainll erau tot mai săraci. Multe întreprinderi se închisese-viaţa pe strada. Trăiseră întâmplări triste, care le-airl şi angajaţii lor îngroşau rândurile şomerilor. Datorită maturizat înainte de vreme şi le-au furat copilăria, în inflaţiei, taxa la şcoala postliceală se mărise, iar părinţii violent* Pătrundă într-o lume a corupţiei ş..i se îndoiau de faptul că vor reuşi să o achite.

"■ în urma unui telefon primit de la una dintre finele

contactul cu realitatea vieţii o buimăci pe Elena.•(, care se afla împreună cu soţul ei în Londra, mama La marginea societăţii se aflau persoane pline de vicii, ne gândi că cel mai bun lucru pentru fiica sa era să

trăi ?l nePăsătoare de vârtejul în carei>lece din ţară, având în vedere că are la cine să pâ . meargă şi să o ajute.

• • ♦ articolele şi numele ei apărură în ziar, un Elena nu ştiu cum să reacţioneze atunci când primi

sentiment de satisfacţie o cuprinse. Făcuse primul pas vestea. Pentru început nu spuse nici da, nici nu. Era a

oa//e/a Pe Care o va avea ?' dovedise tuturor că este «ioua oară când viaţa îşi bătea joc de ea, îngheţându-i capabilă să realizeze lucruri mari. Zâmbetul mamei planurile. Toate speranţele i se năruiau, formând un

cuvinteie-i de apreciere şi felicitările tatei însemnară imens morman de cenuşă. Problema banilor revenea

pra HP6t IH Ga" Şl lustin' fratele ei mai mic' caremereu în discuţie- Occidentul era privit ca un tărâm al

era aestuide reţinut in adresarea laudelor, îi zise: îngăduinţei, ca o sursă nepreţuită de venit şi fericire, iar

AI tăcut o treabă bună! Sunt mândru de tine. oricine avea ocazia să plece era invidiat de cei din jur.

A mers la MacDonalds cu câţiva prieteni, ca sâ !îe părea că nu avea de ales. sărbătorească evenimentul iar de acolo s-a dus la

Obişnuia să se plimbe când era întristată. Străbătu
Ulii
28
29
I
Siîfn-U" °apa - • Căutând ° licărire ^ca să nu mai poată pleca. Dar avea o prietenă de la HPn
n)en'Ş tCG ° inS°ţea" PnVea desc"rajaţ„re voia să-şi ia rămas bun. Nu i se părea corect să Ul\TH 6Cea n-epăsâtoare Pe
lângă părăsească tara fără să-i spună adevărul. Cu o zi nîitP m,?H «m A nepasaton- ° vor ^conjura nMaintea
p|ecării, îi făcu o vizită. Laura, care-i fusese peste mult timp... Avea nevoie de niitprp Qă fără fatl I *_■■*•
■-• -*■..*
împrejurărilor ce o aşteptau lole9ă de ?lasaŞl fre ° TMn°Ştea bine" ° mtreba:
. în vitrina unei Urii "văzu

2

dlevTden"0""

" Da ÂTptirea^^ea pierdută... " Ei bine Mâine plec într-o excursie în Anglia. - Uau!
Dintotdeauna ti-a plăcut să călătoreşti, dar mi-am închipuit că o să-ti începi pelerinajul prin
expusă o Biblie, ţ
? ? rUiSe CândVa Un N° n h H Şt'a °a 6« ° Cai1e Sfântă' s "'lîf n'Cl Pnn .gand
nu_j trecu să ° c

a^i ŞlUitărepededeexisten'1" miam închipuit că o avea certitudinea că singurul lucru care îi plinătate aşa de repede! tea oferi ocrotirea de care avea nevoie era Biblia. într _ Aş fi vrut eu! Din păcate lucrurile stau diferit, sa o cumpere. _ A^jcă?
„i- Mama ştia că Pentru fiica ei nu era aşa uşor s - Nu mă duc să mă distrez, ci să muncesc. Voi
SrpTfti6 Cafâ:-Ca Să ° încuraJeze §j <» să s,imâne acolo o vreme.
asigure ca totul va f, bine, se decise să o însoţeaso - Nu înţeleg. Renunţi la şcoală?
pană acolo, in ciuda faptului că trebuia să împrumute. -Da
suma destul de mare ca să facă faţă cheltuielilor. _ De'ce?
^V!a ° pr\etenă', Profesoară de engleză, cari _ Trebuie. Nu vezi că situaţia în tară e din ce în ce V" Pentru
° săPtămână-două îima| grea? Dacă nu ai bani, nu reuşeşti să-ti clădeşti un ^^ ?'° mgă Sa le înscrie Viitor.
Pentru mine s-ar putea să fie singura ocazie pe U de 9,reU ° Viză' nMmai °""^ o am de a mă realiza. Părinţii nu mă pot ajuta prea Se a,ranjara uimitor de repedemu|t. N-am încotro. aCte'! eraU gata- " §i visul tău de a deveni reporter?
S ?z f ? 3C0rd dG 'a înCeput CU plani - S-a spulberat asemenea unui balon de săpun. Ştia că viaţa printre străini e dură şi nu oricim
S fTă faţă P[oblemelor care se 'vesc Doa Discuţia se prelungi până târziu, şi părinţii Laurei
fataluinutva.'sin9ură,civalocuiîmpreuniin.lstară ca Elena să rămână peste noapte acolo, ie cunoscuta, H
făcu să cedeze. „lnuiau frământările lor şi doreau să le facă
nrJh!-- ! Sa păstreze tăcerea în ceea «despărţirea mai uşoară.
privea hotărârea de a ramane în Londra. Dacă se afla Aproape de dimineaţă, când întunericul încă nu se
amânrinnă **de^t**
lor
lor.
30

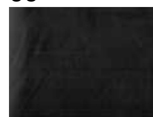
risipise şi toate felinarele ce străjuiau strada principal   - Ba da. Mi-ar prinde bine una, mai ales că nu am
erau aprinse, Elena privea oraşul adormit, poate pentr>rea apucat să dorm. Dacă vrei, pot să o fac eu.
ultima dată... Işi lipi fruntea de geamul rece şi u   - Chiar te rog!
încercând să înţeleagă ce se petrece cu ea. Era nel
niştită şi ştia că ziua aceea va fi un dureros rămas-bun   Erau singure, părinţii plecaseră deja la serviciu. Niciodată nu crezuse că locul în care te naşti atlena cunoştea bine casa. Se duse în bucătărie, aprin-
influenţă asupra personalităţii individului. Acum realiză aragazul, turnă apă în ibric, adăugă cafeaua şi că poartă în ea locurile de acasă... un temperamei/ahărul şi le lăsă să fiarbă.
ondulatoriu, pasiuni puternice lipsite de o motivaţie lc   - E foarte bună, dar cam tare, comentă Laura.
gică, visuri înalte asemenea culmilor, neliniştea râurile   - Ştiu. Voiam să fiu sigură că o să fiu trează cât
şi continua lor căutare, căldura sufletească asemenemai mult posibil.
soarelui arzător din Bărăgan... Oriunde ar fi, o părticic   - Când pleci?
din căminul copilăriei o va însoţi, marcându-i existenţa   - Peste câteva minute. Am multe de făcut azi.
Laura începu să se foiască în pat. Pe jumătăţi   - Mă refeream la excursie.
adormită, rosti cu glas moale: _ A! Cred că în jur de 10 seara. Sunt nerăbdătoa-
re să văd lucruri noi. întotdeauna mi-am dorit să
otlitoresc.
- O să ajung să te invidiez. Nu oricine are şansa ı.ı
- Ai dreptate. Oricum, o să-ţi scriu şi o să-ţi povestesc în detaliu tot ce am văzut.
- Ai promis!
Elena o îmbrăţişa cu căldură.
- Ce faci acolo?
- Meditez.
- Cu noaptea-n cap?
- De ce nu?
Elena se mai uită o dată pe fereastră, apoi s întoarse şi se apropie de prietena ei.
- Sus, somnoroaso! Ai să prinzi rădăcini dacă ma leneveşti mult!
- E prea devreme! mormăi aceasta, întinzân du-se.
- Da de unde! Mai e puţin şi răsare soarele Ce vrei să te prindă amiaza moţăind?
- Cine vorbeşte! Imi amintesc că trebuia să trac încă bagajul. Mereu şi-l făcea în ultimul moment.
de tine ca să te trezeşti când eram în tabără.   Mama se trezise dimineaţa devreme şi de atunci
- Ei, se mai schimbă omul.   muncea întruna. Abia reuşi să termine pârjoalele şi
Laura se ridică, căscând zgomotos.   «niţelele şi încă mai avea multe de făcut.
- Cred că am nevoie de o cafea. Tu nu?   - Bine că ai venit, spuse imediat cum îşi văzu
- O să-mi fie dor de tine!
- Şi mie.
Tânăra se grăbi să ajungă acasă. Nu-şi pregătise
32
33
fiica. Cineva trebuie să meargă la cumpărături, şi eu r   - Cine ştie dacă o să mai prind clipa aia!
Sunt pot pleca. Te rog, du-te tu!   ,,rea bolnavă şi am deja 80 de ani.
Ii făcu o listă cu tot ceea ce trebuia să cumpere.   Nu te mai gândi la asta. O să vezi că totul o să
- Să nu uiţi de fructe! Caută să fie coapte, dar (ie bine. grijă să nu fie lovite, pentru că nu ţin prea mult.
O îmbrăţişa şi o mai sărută o dată.
Două ore mai târziu, Elena cobora din autobu; Fata respiră adânc, încercând să-şi înăbuşe sus-
ducând cu ea două sacoşe pline. Calculă din minte plnele. Doar o lacrimă rebelă se strecură printre gene, constată cu uimire că reuşise să cheltuiască aproaplrădându-i zbuciumul. îşi ridică valiza şi se îndreptă un sfert din salariul mamei. „A avut dreptate să insislnpre uşă.
să merg în străinătate, îşi zise. în ritmul în care eres   - Să ai grijă de tine! auzi ultimul sfat înainte de a preţurile, o să ajungem în curând să nu ne mai pelnşi. mitem să mai bem nici măcar un suc."
Ziua se scurse neaşteptat de repede, nelăsându Tata le conduse cu maşina până la locul unde tre-

timp să se adâncească în gânduri privitoare la viitonhula să se întâlnească cu restul grupului. Cu siguranţă, ei. Fusese să-l conducă pe Iustin la gară. Excursia îrtgreta plecarea fiicei lui, dar ştia să-şi ascundă bine Anglia era de trei săptămâni şi el trebuia să rămână pnBntimentele. Nu era în firea lui să se exteriorizeze şi, întreaga perioadă la nişte prieteni de familie ce locuiadin pricina aceasta, ceilalţi îl considerau mult mai rece în oraşul S. Nici unul dintre ei nu realiza ce însemn «Jecât era în realitate.
acea despărţire. Părea că rolurile se inversară, ia Marea majoritate a tinerilor era deja prezentă, băiatul era cel ce pleacă undeva în vizită şi pest (;oborâră din maşină şi se apropiară de mulţime, în- puţină vreme se va întoarce, viaţa conţinuându-ţotrcând să o găsească pe doamna Măria, profesoara cursul ca până atunci. Ea rămase făcându-i cu mâna de engleză, până ce trenul nu se mai văzu. Era o seară caldă de august, cu cer senin şi o
întoarsă acasă, îşi făcu rapid bagajul, căutând si puzderie de stele. Din când în când, o adiere de vânt le nu se încarce cu lucruri inutile. Oricum, îşi va cumpăr; înviora feţele. Emoţia de dinaintea plecării se cuibărise alte haine. i$_{n}$ inimile tuturor, făcându-i nerăbdători să pornească.
Singurul lucru care o întrista erau lacrimile bunicii Au fost nevoiţi să mai aştepte o jumătate de oră Bătrână cum era, aceasta nu credea că o să mai ajun până când un autocar luxos îşi făcu apariţia de după gă să o revadă. (;0|ţ. Sosirea lui stârni un adevărat freamăt; părinţii se
- Nu-ţi face griji! încerca Elena să o încurajeze. (grăbeau să le dea copiilor ultimele indicaţii. Aşezară să mă întorc şi totul va fi bine. bagajele la locul lor, iar elevii au fost invitaţi să urce în

34

35

autocar, după ce, în prealabil, se citi lista cu toţi cei ral totul era curat şi pus la punct, dar imaginile derulate aveau să meargă în excursie. Nu lipsea nimeni.' io parcursul traseului nu-i plăcură prea mult.
Autocarul se puse în mişcare, traversând oraşi Cel mai mult o impresiona Austria. Aici domnea o încremenit pe timp de noapte, lăsând în urmă o marurdine pe care n-o întâlnise nicăieri în altă parte. Rade oameni, obosiţi de frământările cotidiene. maseră pentru o zi şi o noapte într-o pensiune pentru Doamna Măria le ură tuturor un bun venit şi Inopli în Salzburg. Oraşul, format numai din case, era anunţă traseul pe care îl aveau de făcut. Mai întânlc şi înconjurat de munţi. Un râu îl străbătea de la un trebuia să ajungă în Galaţi de unde li se va alătura umupât la celălalt. în centru erau câteva fântâni arte-grup de zece persoane şi abia dimineaţă vor pleca spn/l«ne, ce aminteau de sculptura italiană. Braşov, Cluj şi de acolo spre graniţa Ungariei. Cea mai frumoasă dintre ele reprezenta trei cai
Ocoleau mult, dar pe Elena n-o deranja. Dorea sinlbi. Senzaţia de mişcare era atât de bine realizată, revadă locurile frumoase ale ţării, atât de diferite duncât avea impresia că cei trei cai se vor desprinde şi, ţărmurile îndepărtate ale Marii Britanii, unde îşi viln galopul lor sălbatic, o vor strivi sub copite. în spatele continua existenţa, pentru Domnul ştie cât de muliur se înălţa un imens perete de stâncă, iar deasupra, timp... întotdeauna o impresionau munţii înalţi, atât dmproape de vârful muntelui, se afla o cetate albă, aproape de cer... ca un vis, o evadare..', pădurile deseimensă.
copacii înalţi, prin a căror ramuri izbuteau să pătrund! Totul era plin de un parfum romantic. Exista o ope-raze de soare, zgomotul făcut de clipocitul apelor ddl în aer liber şi o mulţime de restaurante micuţe, cu izvor pe stâncă, ecoul pocnetului unei ramuri uscatfinrase pline cu flori de toate culorile. Pe mese se aflau sub piciorul vreunui călător... lumânări ce răspândeau o lumină plăpândă, doar cât
Purta în sufletul ei tânăr căldura plaiului mioritic şnă pună în evidenţă feţele fericite ale unor îndrăgostiţi ştia că nici măcar strălucirea lunii nu va mai fi aceeaşi mfugiaţi în acest colţ minunat, sau ale unor turişti uimiţi departe de casă. ,,0 frumuseţea din jur.
Furată de gânduri adormi şi ar fi continuat să doar Toate acestea erau luminate noaptea, însoţite de mă, dacă mama n-ar fi trezit-o când ajunseră la Galaţi, muzică clasică în surdină. Deasupra, ploua cu

stele...
- Hai să ieşim puţin şi să facem câţiva paşi. A doua zi urcară pe munte, până la cetate. Drumul
Făcură cunoştinţă cu ceilalţi. Erau în jur de 40 de « fost extrem de obositor şi lung, dar meritase efortul, liceeni şi trei-patru însoţitori. Merseră pe malul Dunării, Dt aici se putea admira oraşul în toată frumuseţea lui. la o terasă, şi serviră împreună cafea. Apoi, iar autocarul şi ore nesfârşit de obositoare.
După aproape două zile, ieşiră din ţară, în Ungaria. Incâ o zi şi ajunseră aproape de Anglia. De jur-împrejur Singurul lucru de aici care o uimi pe Elena, a fost faptul ora doar apă, care, din pricina cetii, avea o culoare
36
37

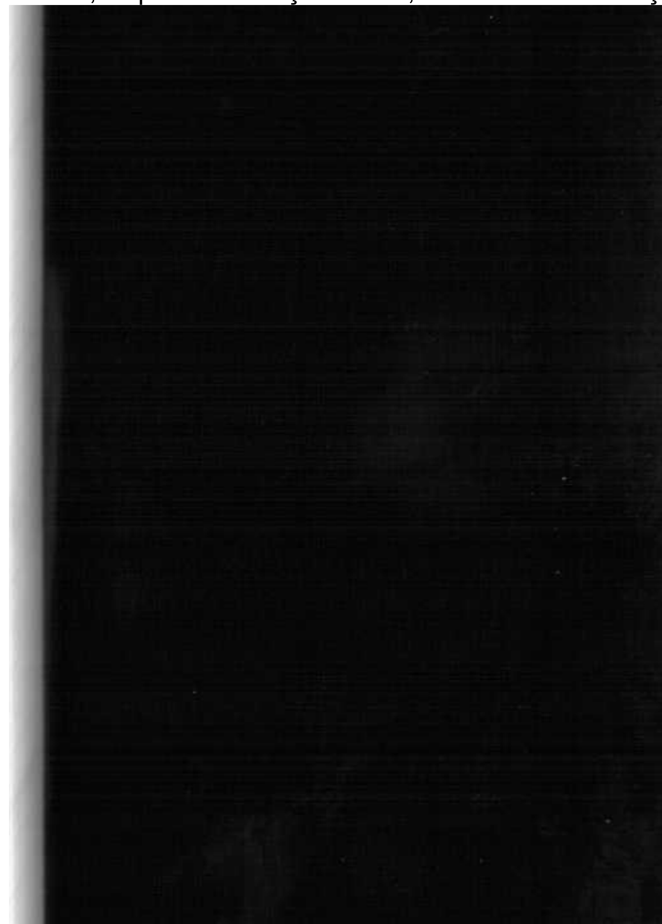
cenuşie. O ploaie măruntă şi rece îţi pişcă pielea li mese atentă la indicaţii şi tocmai ei i se puse sufletul. Miiiebarea fatală. Dăduse răspunsul cel mai nepotrivit.
Ca să traverseze Marea Mânecii, luară feriboti - Am venit în excursie.
Acesta avea mai multe niveluri: primul era ocupat d - Dar, domnişoară, profesoara voastră a spus că maşini, al doilea de restaurante, şi al treilea de magwţi venit la studiu. zine-
- Da , continuă aceasta calmă. E o excursie de
Elena îşi dădu seama că are rău de mare. ntudiu.
- Ce-i cu tine? o întrebă mama, îngrijorată. Vameşii erau suspicioşi în privinţa românilor.
- Nu mi-e bine. Ameţesc şi am impresia că mă ti lotuşi, chiar dacă au observat o mică discrepanţă între - răspunsurile lor, îi lăsară să treacă.
- Nu mai sta aproape de apă! Bineînţeles că Elena fusese nevoită să suporte
O luă pe după umeri şi o trase spre mijloci ilojana doamnei Măria.
platformei. _ Din pricina ta puteam fi întorşi! De ce nu ai fost
- Respiră adânc şi nu mai privi în jur. ulontă la ce am zis? Unde ţi-a fost capul?
Marea era străjuită de pereţi de stâncă albă. Ni erau clădiri în afară de cea a vămii. Totul era pustiu rece şi neprimitor. Până şi cerul părea mai jos, cream o senzaţie de apăsare.
Instinctiv, tânăra ştiu că nu o să-i placă aici şi ni avea decât o dorinţă: aceea de a se întoarce cât ma repede acasă.
La fiecare graniţă, inima tuturor era strânsă, di teama că nu li se va permite intrarea în ţară. Grupul lo era format din adolescenţi, cunoscători ai limbii en gleze, dornici de a cunoaşte mai multe despre patria lu Shakespeare.
De data aceasta, ca să-i verifice, vameşul le puşi fiecăruia câte o întrebare. Instructoarea avusese griji să-i avertizeze că trebuie să specifice că scopul vizite lor era de studiu. Elena, din nu ştiu care motiv, ni

s:«

-

■
38
39
CAPITOLUL III
Departe de casă
Pe măsură ce-şi continuau drumul, Elena era tot i
in formă de potcoavă, la mijlocul căruia se află aşa-zisa ,1'iatră a Altarului".
„E un monument orientat astronomic, servind drept lomplu sau sanctuar dedicat cultului soarelui sau lunii; **drept** observator astronomic lunar sau solar, dar pArând a fi fost legat şi de unele rituri funerare,

în imediata lui vecinătate aflându-se tumuli (morminte).
O parte dintre pietre stau încă în picioare, altele sunt i **âzute,** ceea ce face dificilă vizualizarea formei iniţiale, în fiecare an, în ziua solstiţiului de vară (21 iunie), ,. rpiiro loc o sărbătoare tradiţională, la care participă
stupefiată de tabloul care se înfăţişa înaintea ei. Se a:l(()Pulaţia din Salisbury şi din împrejurimi, deopotrivă cu teptase să vadă un oraş mare, cu clădiri uriaşe şi chi,llir'Ş*i străini, veniţi să asiste la răsăritul soarelui, ale zgârie-nori. In schimb era doar o câmpie imensi'^rui raze par să „aprindă" monumentul în prelungirea Ici-colo câte o fermă, care părea părăsită, sau câte drumului de acces. turmă de oi. Totul era îngrădit, ca o haină făcută di Stonehenge-ul este şi va rămâne un mare mister, petece. l'rintre ipotezele privind originea sa este şi cea extra-
Aproape de asfinţit ajunseră la un loc ciudat, num mrestră, potrivit căreia Stonehenge-ul ar fi fost o rampă Stonehenge. învăţase despre el la şcoală, dar nu-!(l8 aterizare pentru nave extraterestre, închipuise că o să ajungă să-l şi vadă. îi plăcea aic Cronicarii medievali îi atribuie regelui Vortigern mai ales că razele palide ale soarelui se reflectau p «onstruirea monumentului, ajutat de vrăjitorul Merlin, stâncă în mai multe nuanţe de arămiu, roşu şi galben, ««re ar fi adus pietrele din Irlanda."[1]
Fiecăruia i se dădu o cască şi un aparat, de la cap Era prezentă aici o atmosferă misterioasă, ce îi im-puteau asculta istoricul locului. inosionă pe toţi.
Stonehenge-ul se află în câmpia Salisbury, la 11 ~ <-)are cum o *' transportat aceste blocuri de km nord de oraşul Salisbury şi la 3 km nord-v'est d **piatra? întrebă unul** dintre excursionişti. localitatea Anesbury. Este un impunător templu păgâr ~ Cine §tie? E cu atat mai de neînţeles modul cum datând din perioada neoliticului târziu şi a epocii tim HU **reuşit** să ridice, cu mijloace rudimentare, pietrele pe purii a bronzului. Monumentul este format din mai mulţi blocuri de piatră sau gresie, cântărind în medie 30 di tone, dispuse într-un şir circular, care încheie un alt şl ***?***

Adrian Niculescu, I luj Napoca, 1985
40
Istoria civilizaţiei Britanice, voi. 1, ed. Dacia,
41

latin latin

care le-au aşezat deasupra. E dificil în ziua de azi 3,,, fntâmpinare şi le ajută să ducă bagajele în camera realizezi aşa ceva, dar în epoca de bronz!
Cu gândurile împărţite şi sfârşiţi de oboseall Amândouă erau extrem de obosite şi profitară de părăsiră inexplicabilul Stonehenge şi îşi continua,,, ,„, ca cina era gata abia peste jumătate de oră, ca călătoria spre oraşul unde aveau să rămână pentru „^ă un duş şi ca sa se schimbe de haine. Călătoria piamana.)B §,oarse de puterj şj ,e tocise nervii 0 masă caldă şi
" niSeZ" 3U Un Jemperament total diferit de Qt.n pat moale erau tot ceea ce-şi doreau. Dacă noi, romanii, punem suflet în discuţiil K_ să nu uiţi să ceri voie să suni la Londra, îi spuse
- m ? $! ?B ap:indem repede- engle'.i)ima. Trebuie'să o anunţăm pe Claudia că am ajuns.
!£Sf? r",? U I0r'Chiar Şi atUnCi Când s'»"« nerăbdătoare să o întâlnesc.
cearta. Sunt politicos! şi ştiu sâ-şi stăpânească bin Masa fu bogată şi diversificată, dar ele, nefiind sentimentele, i-a informat profesoara. De aceea, vă rotlb,.nuite cu aceste feluri de mâncare, mai mult gus-
să fiţi atenţi. Ei nu ne înţeleg limba şi pot interpret jg
greşit gesturile noastre. încercaţi să coborâţi tonul cân Râmaseră surprinse să constate că englezii nu
conversaţi intre voi, pentru a nu crea impresia că ave -rBU nici pe departe atât de reci cum auziseră. Dim-
nemţeiegen. v. aceasta famjlje se dovedi a fi extrem de
A . . . . niltoare şi rămaseră la discuţii până seara târziu.
Autocarul se opri in parcarea unui magazin, und Pentru Elena era dificil să facă pe translatorul, însă
£«IcnUr PrterS?fme.I' aşteptau- De aici_ fiecare el<» •• descurcă mult mai bine decât îşi închipuise. Punea
fusese repartizat la cate o familie, ca să fie găzduiţi......,,. întrebări, dorind să cunoască mai multe despre
boşi şi momentul in care Elena trebuia să 9 „„.„ oamenilor de aici. Aşa află că majoritatea londo-
despartă de grupul cu care venise. Fără ca ceilalţi s ,,, „ preferau ca la pensie să se retragă din capitală
bănuiască, ea avea să devină unul dintre miile di |(Ifl trăiască la tară, în locuri liniştite. Viaţa în oraş era
^zgomotoasa şi Presantă.
Reuşi într-un mod politicos să-i spună doamnei (|(mnor că nu vQr ramâne pe toata perioada la ea. Vor
ca în curând, pentru că doreau să petreacă cât mai
tn noaptea aceea> avura parte de un somn adânc,
Mersera cu maşina pana in dreptul unui case mai i«ra vise, iar dimineaţa se treziră greu. Elena avea
sen-şi frumoase. Coborară, iar soţul doamnei Eleonor le ieş ,Rţ|n că nu-şi mai poate folosi mâinile şi picioarele. Tot
■ nipul o durea, iar capul îl simţea ca de plumb. Nu-şi
, devină unul dintre miil
stra.ni anonim, care trăiau în bătrâna ţară a Galilor.
O doamnă simpatică de vreo 50 de ani se îndrepţi spre ea şi mama ei.
7 Seara' V01 fl gazda dumneavoastr|
Mersera cu maşina pana in dreptul unui case mai Cbă

Hi

42
43
permitea să lenevească în pat; fuseseră deja anunţaţi - Am mers toată noaptea. N-am avut răbdare să că sunt aşteptate la micul dejun. aştept până dimineaţă.
Se spălă îndelung cu apă rece, încercând să si Claudia a rămas aceeaşi fată imprevizibilă şi plină învioreze, dar epuizarea îşi spuse cuvântul. Se privi îi In viaţă.
oglindă şi nu-i plăcu deloc ce văzu. Nopţile nedormit - Cred că trebuie să ne grăbim. Drumul e lung şi e petrecute în autocar îşi puseseră amprenta. Di» HUO să ajungem înainte de a se întuneca, dormitor mama o strigă să se grăbească. Doamna Eleonor era dezamăgită. Nu-şi închipuise
- Bună dimineaţa, le întâmpină radioasă gazda, ni musafirele o să-i părăsească chiar atât de repede. E
- Bună dimineaţa, răspunse tânăra, întrebându-smlovărat, totul fusese plătit dinainte şi nu pierdea nimic, când avusese timp femeia să-şi pună bucătăria Iriar era puţin întristată.
punct şi să pregătească masa. Urmară alte ore de călătorie, la fel de plictisitoare
De data asta mâncară cu poftă. Au fost invitaţii» cele de până atunci.
mai apoi să meargă pe terasă. Era o terasă spaţioasă Elena privea pierdută pe fereastră, măturând cu vopsită în alb, în mijlocul ei aflându-se o masă şi u Ivirea imaginile ce se derulau în faţa ei. Căuta cu

câteva fotolii. Aici serviră îngheţată cu fructe şi cafea. înfrigurare un loc care să-i amintească de acasă însă
Merseră să vadă grădina din spatele casei. PestNmlc... dealuri, câmpie, câţiva copaci risipiţi ici-colo şi tot iarbă şi doar vreo doi-trei pomi. De jur-împrejur era «ie. Cu fiecare secundă cu care maşina pătrundea tot un gard de lemn înalt cât statura unui om, acoperit amil adânc în inima Angliei, un sentiment de durere îi plante agăţătoare. în zare se vedea câmpul înverzit'hlnuia sufletul. Peste puţină vreme va rămâne singură Liniştea prezentă te îndemna la meditaţie... Inlr-o ţară străină, unde nu cunoştea pe nimeni în afară
Nu după mult timp, li se spuse că sunt căutate«la aceşti doi tineri, pe care părinţii ei îi cununaseră. Era Claudia şi soţul ei, Vali, le aşteptau în hol. mal mult decât nimic şi alţii s-ar fi simţit norocoşi să fie
întâlnirea a fost emoţionată, presărată cu sărutăriu locul ei. De unde venea atunci această nesiguranţă şi îmbrăţişări. Cei doi, plecaţi de cinci ani din ţară, eram» o măcina? Să fie oare instinctul ce o avertiza că o dornici să revadă pe cineva drag. Bucuria se citea penştiaptă greutăţi pe care nu era pregătită să le chipul lor. întâmpine?
- Naşa, nu-mi vine a crede că sunteţi aici! Parcă t Lângă ea, mama discuta liniştită cu prietena sa. un vis! N-aveţi idee ce mult înseamnă asta pentmPIrea să nu observe zbuciumul fiicei ei, sau poate că mine! rosti tânăra încântată. nu dorea să-i accentueze starea melancolică. Făcuse a-
întorcându-se spre Elena, îi spuse: «nstă excursie ca să se asigure că nu vor fi probleme.
i că este un moment dificil, dar sosise vremea ca fata
- Ce domnişoară te-ai făcut!
- Cum de aţi ajuns aşa de repede?

m

să se maturizeze şi trebuia să înveţe să se descurc - Ai de gând sa rămâi mai mult sau e?tj doar în singură. lisicăt?
Intr-un sfârşit, opriră în faţa unui supermarket. Ei " Rămân şi sper să-mi găsesc de lucru. Cunoşti cel mai mare magazin în care intraseră vreodată, "Huaţia din ţară...
Elena era impresionată. Gândurile negre i se risipiră' c - Şi aici e greu- Nu supravieţuieşti dacă nu eşti un fum. ifpic.
Erau de toate aici: dulciuri, salamuri, brânzetui Auzindu-i vorbele, Claudia se încruntă, detergenţi, haine. Au fost invitate sâ-şi aleagă ce vo - Să nu o iei în seamă, îi spuse când rămaseră Oamenii treceau prin faţa lor, cărând în cărucioarele icingure. Nu trebuie să te sperii, orice lucru e dificil la uriaşe stive de produse. Curios era faptul că nimeni pinceput. se uita la preţ.
Dormiră cu toţii în aceeaşi cameră. Pentru că nu
- Oare toţi aceştia consumă tot ce-şi iau? s«v«au decât un pat, cei doi soţi îşi improvizaseră unul. întrebă mirată. Dimineaţa, devreme, după ce serviseră micul de-
.. ~ u'mitor> nu? Aşa e la început, dar după ce ve;l"". 'Şi făcură planul pentru întreaga zi. că îţi poţi permite orice îţi doreşti, procedezi la fel. - Primul lucru pe care îl avem de făcut este să-ţi
Ieşiră de acolo încărcaţi cu mai multe sacoşe autăm de lucru. Vreau să te duc la fostul meu patron, arătând exact ca nişte persoane care se pregătea ►" am avut un conflict cu el şi am renunţat la serviciu, pentru o mare petrecere. Câteva străzi mai încolo ajur'lttr cred că te va Pnmi- DuPa aceea mergem să vă arăt seră acasă. Aici toate casele aveau aceea:' ondra- Dan- fratele meu, s-a învoit pentru azi şi ne va arhitectură, numai culoarea cu are erau vopsite diferealluce cu maşina.
Merseră la bucătărie să lase pachetele c Se aflau în zona a treia a oraşului- un cartier locuit mâncare. Spre marea lor uimire, găsiră două fet"l(1 oameni simpli. Peste tot întâlneai emigranţi din dife-pregătind cina; erau vecinele lor de bloc. '•!• părţi ale lumii: asiatici, europeni, spanioli,
- Lorena! Mirela! Voi, aici? Ce surpriză! portughezi. Casele aproape identice confereau străzilor
- Sper că una plăcută. Ce mai faceţi? Nu ştiam clin aer comun, monoton, şi dacă nu erai atent, puteai veni'ţi- <>A mergi pe una dintre străzi, convins fiind că te aflai pe
- Totul s-a întâmplat rapid. Aproape că n-am avi "llfl- Existau multe magazine, restaurante şi pub-uri timp să realizez că plec. (biruri).
Elena era mulţumită să întâlnească şi alţi români Opriră în faţa unui coffee-shop vopsit în galben şi

Când eşti departe de patrie, orice cunoscut devine im Albastru, culori ce predominau şi interiorul, spaţios, cu-portant. ist şi modern aranjat. Mai multe tablouri, copii după
iiloturi celebre de cafenele în stradă, atârnau pe pereţi.

46
47

Patronul, un egiptean de vreo 50 de ani - tipul paiezeşti că te întorci acasă cu lucruri de care nu ai venitului -, discuta îndelung cu ele. Le propuse un tânupărat nevoie.
o primeşte pe tânără să lucreze la el, dacă şi Claud Intrară prin mai multe supermarket-uri. Preţurile la se întoarce sa-şi reia vechiul post; altfel nici nu voia arodusele alimentare erau asemănătoare cu cele din auaa. oiaudia acceptă. De altfel, îşi dorise să «omânia. Doar ţigările erau mai scumpe, fapt ce o mtoapCa. . taranjă pe Elena.'
Problema cea mai importantă fusese rezolvat - Au găsit şi ei să scumpească tocmai ţigările! a aşa ca puteau să viziteze nestingheriţi frumoasa cappus cu ciudă, tală a Angliei.
CeJiaiţi începură să râdă.
Metropola se număra printre primele oraşe ale li - Atâta supărare să ai tu, că în rest... mu adăpostind milioane de locuitori. Medievalul O clădire impunătoare se contura în faţa lor: faimo-modernul se întrepătrund, creând o atmosferă fasonul magazin Harrold's. Atât exteriorul, cât şi interiorul -nanta şi unică. O panglică şerpuitoare, fluviul TamisiHUpus pe cinci niveluri -, era îmbrăcat cu marmură aespaile in două oraşul. De-a lungul lui, paisprezecfumurie. Mai multe coloane, decorate cu statuete, se poduri leagă malurile între ele. w(|au răspândite peste tot. Aici luxul se afla la el acasă
zeci de restaurante, turceşti, italieneşti, greceşlşi nu oricine avea acces înăuntru; ţinuta fiind rranţuzeşti, chinezeşti şi alte zeci de magazine subllgatorie. De aici îşi făceau cumpărăturile marile ve-nghesuiau pe multitudinea de străzi. Peste tot circulanta şi oamenii cei mai bogaţi, taxiuri - in stil vechi -, toate negre şi mari, autobuz - Oare ni se permite să'intrăm? supraetajate de culoare roşie şi numeroase metroul - Putem încerca
pe aceeaşi cale ferată cu a trenurilor. Se găseau de toate aici, începând cu dulciuri şi i centru, pe Oxford Street, o arteră ce «fArşind cu mobilă şi porţelanuri dintre cele mai fine, la mortQ ■ cunoscuta, de-a lungul căreia se înşir nişte preţuri exorbitante. Somptuozitatea îţi izbea privi-
ri9 nJLCU ProdHse ale marilor designeri: Gucc.llt şi îţi crea sentimentul că eşti Alice în Ţara ^nanei, onristian Dior, C.K. etc. - unde se găseşte te Minunilor. Toate produsele, în afară de cele ale firmei ce este ia modă. Mıı de oameni merg încoace şi încolt Mirrold's, se găseau oriunde în altă parte la nişte încărcaţi cu sacoşe pline de lucruri necesare, dar ci uoituri mult mai accesibile.
mai aoesea cumpărate doar din plăcerea de a cumpâ „Mi se pare fără sens toată risipa asta, gândi tâ-Snta -a .dIntre mofturile londonezilor. După i n|ra. Atâta lume săracă îşi duce zilele de azi pe mâine săptămâna de muncă grea, îşi doresc o satisfacţii || mulţi mor de foame, în timp ce alţii, dacă ar putea, ar sufletească şi materială în acelaşi timp. Vitrinele sui (nota într-o mare de bani." pune şi nu este greu sa pleci într-o plimbare şi să ti Londra este un important centru al muzeelor şi al
48
49
ş ş p
secolele al XV-lea şi al XVI-lea.
- Fascinant! exclamă mama, imediat după ce
ieşit. Am văzut până acum numeroase copii ale acesi, picturi, dar niciodată originalele.
galeriilor de artă, iar excursionistul nu poate pier _ Doamne, ce frumoşi sunt! îşi vine să stai toată ocazia de a vizita măcar câteva dintre ele. .(Uai jn mijlocul lor, să-i mângâi şi să te joci cu ei.
Claudia le propuse să meargă la galeria naţion< _ Dane, fă-ne o fotografie! Ai grijă^ să ne prinzi de artă a Marii Britanii, care deţine o colecţie remarumct în momentul în care le dăm să mănânce, bilă de pânze ale celor mai mari maeştri englezi Le era greu să se despartă de ei, dar timpul refuza străini precum: Rembrandt van Rijn, Peter P%, încăpăţânare să-şi încetinească alergarea. Făcură Rubens, Michelangelo. în cele 23 de săli ale muzeu^e întoarsă ca să-şi lase bagajele la maşină, sunt expuse mii de tablouri, aparţinând principale De aici merseră în parcul fostei reşedinţe a Dianei, şcoli şi un număr impresionant de picturi italiene f nnţesa iubită de tot poporul englez. Parcurile britanice
!„ră între ele, dar toate lasă impresia unui colţ de .iurâ autentic, neîntinat de mâna omului. O alee lungă ,oea spre intrarea palatului: alee care fusese .M.j|rcată cu flori la înmormântarea Dianei. De o parte

- Sunt peste şaizeci de muzee în capitală şi de alta a ei, se întindea o pajişte de un verde violent
fiecare deţine tablouri celebre. ţi din loc în loc se zărea câte un copac.
- O adevărată bogăţie culturală! Se opriră să se odihnească pe una dintre bănci.
Se aflau în partea de nord a Trafalgar Square. SNIOl un nor nu se încumeta să păteze cerul blând de
îndreptară spre locul unde aveau loc majoritatea îiittsupra lor. Obosită, Elena închise ochii şi era cat pe
trunirilor şi manifestaţiilor cu caracter politic. Se opri»* să adoarmă, când un zgomot ciudat îi gâdilă
să privească monumentul ridicat în amintirea amiralulurechile, în apropierea ei, o veveriţă venise să caute de
Nelson şi a victoriei obţinute de el în 1805, împotrh mâncare. Se căută în geantă şi scoase o pungă cu
flotei franceze a lui Napoleon. Pe columna corintică o »|gne. îi aruncă câteva. Fără să zăbovească, aceasta
peste 50 de metri, era ridicată statuia colosală m |ua şi se refugie după crengile unui copac.
acestuia. Pe piedestalul de la baza columnei se afla _ Ce şmecheră e! Nici măcar n-a stat să-i fac o
patru basoreliefuri, care reprezentau scene din luptei fotografie.
de la St. Vincent, de pe Nil, Copenhaga şi Trafalgar. I _ Te pomeneşti că voiai să-ţi şi mulţumească, o
cele patru colţuri ale monumentului stăteau de paz ironiza Claudia.
patru lei culcaţi. _ NJc-, chiar aşa, dar aş fi preferat să mai
Două fântâni arteziene şi sute de porumbei fa iDjovească.
parte integrantă din peisaj. Porumbeii sunt obişnuiţi c - Haide mai departe, încă n-aţi văzut punctul
de prezenţa oamenilor şi vin fără teamă să ciuguleaso atracţie al locului, mâncarea ce le este oferită cu generozitate.

Un lac mare sălăşluia în parc şi o mulţime de irbnioa bună a lucrurilor. Partea întunecată nu li se
ae pluteau pe el. Pentru prima oară, vizitatoarele ave.laicoperă decât celor ce trebuie să lupte zilnic pentru
ocazia să admire pe viu încântătoarele păsări. Era * iupravieţui. Oraşul cu strălucirea lui rece rămânea de
spectacol captivant, în care actorii nu se plictiseau rmpfltruns 'pentru ea. Ba, în adâncul inimii, simţea că
ciodatâ să-şi joace rolul: acela de a-şi etawvia să devină o închisoare a tinereţii ei.
rrumuseţea. Nu fusese pregătită să lupte' singură pentru a
Cată fineţe şi eleganţă exprimată în forme '.npravieţui. Toată viaţa şi-o desfăşurase într-un oraş
ges un- ,,„i,, cunoştea multă lume, unde locurile îi erau cunos-
~ Pâcat că nu Pot să cânte. Tabloul ar fi fonul» între şcoală şi casă... Fusese o perioadă de linişte
p . mtirioară, asemenea navigării pe o apă tăcută înspre
- ironia sorţii e că scot nişte sunete jalnice... juura de revărsare în ocean.
TOTUŞI cântecul de lebădă este minunat. O singură dai - Te simţi bine? o trezi din meditaţie mama.
m viaţă şi-l cântă, înainte de a muri. De aceea s - Da. Sunt doar epuizată.
de I băcT"Pre POez"'e anumitor P°et' că sunt „cânteo Voia să-şi ascundă adevărata stare. N-avea rost p a '
x ni molipsească şi pe altul de tristeţea ei.
roate că ar fi mai zăbovit o vreme să contempli - Trebuie să găsim o gazdă. ' maginea ce li se
desfăşura în faţa ochilor, daci - Nu vreau să plec de aici. Unde să mă duc foamea nu -ar fi
îndemnat să se grăbească spre casânlngură? izbucni speriată.
t>e Tăcuse târziu şi Vali trebuia să se întoarcă de i - Fii liniştită! Claudia mi-a spus că urmează să
se rviciu" "liljoreze în curând o cameră, tot aici în casă. Dacă nu,
- Naşa, cum vi s-a părut plimbarea? înţelege că nu poţi rămâne cu ei!
Minunată. Nu găsesc cuvinte ca să-mi exprin în acele momente sufletul îi era pustiu, bântuit
sentimentele.^ întotdeauna mi-am dorit să călătoresc ţiloir de teamă. „Ce mă fac?" îşi repeta
disperată, sa cunosc cat mai multe ţări. Anglia are un specifit Problema se rezolvase mult mai
repede decât se aparte, pe care nu-l găseşti în altă parte. Combinaţii •işltptase. La masă, Claudia îi spuse:
dintre modern şi clasic te uimeşte.

- Astăzi nu mai avem când, dar mâine vă duc s| vă arăt Turnul Londrei.
- Chiar mă gândeam să-ţi spun. Am auzit atâtei despre el, încât mi-ar părea rău să nu ajung acolo Elena nu împărtăşea întru totul
mamei. E
- Una dintre fete pleacă poimâine. Te poţi muta în iul ei. Vorbesc cu proprietarul şi cred că n-o să aibă nlc împotrivă.
- Mulţumesc. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Seara şi-o petrecură gătind şi împărtăşind impresii. simţămintele Ntoură cunoştinţă şi cu ceilalţi locatari: în afară de
uşor când eşti un simplu turist să vezi doai lomâni, mai erau un japonez şi o portugheză.

52
53

- Ciudată adunătură! Cum reuşiţi să vă înţelegeţMa urs trase până la sprâncene şi tunici roşii, înviora at-
- Fiecare îşi vede de treburile lui şi respectmosfera. Uneori, aceleaşi santinele fac câţiva paşi, ridi- regulile casei. Baia şi bucătăria sunt comune, şi du ftnd în mod straniu picioarele, executând o întoarcere pricina asta se mai ivesc mici conflicte, dar le depăşinjm loc, iarăşi câţiva paşi şi rămân din nou încremeniţi. N-avem de ales. Aiti paznici, cu un comportament exemplar -
- Aşa e. Pentru a supravieţui înveţi să te adaptsVtomen Warders - îmbrăcaţi în veşminte de pe la orice situaţie. vrfmea lui Henric al Vll-lea, se amestecau prin
- Apropo, naşa. Cum v-aţi descurcat de aţi plălmulţimea vizitatorilor, răspundeau la întrebări şi se costul excursiei? Ştiu că preţul e destul de ridicat.' i«»au fotografiaţi de turişti.
- Am împrumutat. Rămâne ca Elena, după ce v - E de-a dreptul uimitor! Am impresia că m-am începe să lucreze, să trimită bani şi să achit datoria. întors în timp, într-o epocă apusă şi sângeroasă.
- E cam dificil. N-o să aibă cum să vi-i restituie p - Englezii ţin foarte mult la imaginea lor, comentă toţi odată, apoi banca vă opreşte un comision. Mai bin c<laudia. Au conservat de veacuri anumite obiceiuri pe vă dau eu suma de care aveţi nevoie şi mi-i înapoia2 ««re le respectă cu stricteţe. Uniforma veche, ritualul Elena câte puţin în fiecare lună. Ce ziceţi? <I« schimbare a gărzii şi alte tradiţii le dau un aer mis-
- E foarte bine. Mulţumesc. wlos şi unic. E un spectacol pe care nu-l regăseşti în .un parte. Dacă am rămâne până la sfârşitul programu-
Ziua următoare se anunţă, încă de dimineaţa lul, am auzi dangătul clopotelor, care anunţa pe vremuri însorită. Aşa cum îşi planificaseră, cele trei ferm («intrarea întemniţaţilor în celule. Astăzi, acelaşi dangăt plecară să viziteze Turnul Londrei. Ca să ajungă acol marchează momentul când se închide muzeul, luară metroul, care circula nu numai în subteran, ci şi li De la Yeomen Warders aflară câte ceva despre suprafaţă. In unele staţii se găseau magazine, pline o Moria faimoasei construcţii. Sub domnia lui William de toate, şi aproape că nu ştiai în care dintre ele să- (iuceritorul turnul a fost construit pentru a proteja faci cumpărăturile. După vreo oră ajunseră I oraşul şi pentru a preîntâmpina un posibil atac dinspre destinaţie. ipi ţj\a\ târziu, sub diferiţi suverani, s-au făcut diverse
Turnul, aşezat pe malul stâng al Tamisei, este cei modificări. Fortăreaţa a fost pe rând citadelă, palat, mai importantă fortăreaţă a Angliei şi unul dintre cel închisoare, arsenal militar, devenind iar închisoare în mai interesante monumente ale ei. în curţile interioan limpul celor două războaie mondiale. Aici se

găseşte o se auzea croncănitul sinistru al corbilor, ce amintea <i i|'»lă, care este considerată a fi cea mai veche perioada când deţinuţii erau executaţi şi trupurile lo flPnstrucţie eclesiastică din Anglia. Un zid interior masiv lăsate spre ospăţul păsărilor. înconjoară ansamblul, flancat de treisprezece turnuri,
Prezenţa gărzilor, ce purtau căciuli înalte din blanl înconjurat de un zid exterior mai îngust şi un alt zid de

SBI31

54
sa '■ ■
55
fost PMrprt fost cucerit
mai multe ori
domnite oi
ceTa lul SmS cea a lui James I
fostul palat regal
îecâa
având şase turnuri aşezate către râu şi doi - Şi azi viaţa _e dură, numai că sub altă formă, îi 1 ra
"ord. De jur-împrejur se al||punse mama. întotdeauna a fost nedreptate pe era plin cu apă. Turnul ni*| niânt. Oricum, mă bucur că am avut ocazia să văd deşi a fost atacat şi asediat **ţot«t** loc.
Se întoarseră direct acasă. Erau ultimele ore pe
reşedinţă regală sub toa^rt cele două le mai petreceau împreună. Seara, a Ehsabetei I, terminând ^ama trebuia să se alăture grupului şi să-şi continue deşi nu mai există nici o urmă cfe„CUrsia.
dărâmat Hin nrHin ??eZ™- 'a SΛd de White Tower Aproape că nu ştiură când se scurse timpul.
^aLd:^?;^^IU.1._°^er.Cromwell-Charles al Ncuseră bagajele şi discutară despre ultimele
a respectat ritual|„ob|eme ce le frământau. Nu era uşor pentru nici una, Angliei trebuia să-t„„| a|es că
Elena era pentru prima oară atât de premergătoare încoronat,(„parte de casă, pentru o perioadă neştiut de mare.
. - Dacă vrei, poţi să-mi laşi.
au trecut pe Poarta Trădătorilor, pe IOQ - Nu, naşa, n-are rost. N-o să aibă nevoie de ei, ron J. m jurn
cei care îndrăzneau să se opun^tntru că o să mănânce la noi şi apoi o să ia în curând
o m. ■♦• 9 5" a Simţlt ceva sinistru cuPrinzând-Hi|iriul. O să vorbesc cu patronul să i-l dea mai
O mulţime de personalităţi istorice şi-au găsit sfârşiţit.p.de
sau au suferit detenţii grele în acest colţ funebru i Tinerei nu-i conveni intervenţia Claudiei. E drept că „uaca zidurile ar putea vorbi, ne-am îngroili «vea pe ei, dar... chiar să rămână fără nici un ban povestea oamenilor ce s-au perindat pe aioinir-o ţară străină? Cu toate acestea nu mai spusese roase! îşi zise cutremurându-se. f,imic. Nu era în stare să meargă până la autocar. îi era in Wakefield Tower, admirau |nnn greu să-i vadă pe ceilalţi cum pleacă mai departe
şi bulei ţi ea rămâne singură. Era mai bine să se despartă de
fost

?1

să trăiesc pe vremea când, lşj îmbrăţişa mama. Fără să bage de seamă, fortăreaţă. Prea multă cruzimi imirlmile îi inundară ochii.
- Să ai grijă de tine şi să telefonezi periodic ca să tiim cum o duci. Nu fi tristă! Totul o să fie bine.
Rămase în faţa casei, privind maşina cum se 57

[2] Toma Pîrvulescu, Londra. Ed. Meridiane, Bucureşti, 1973, pag. 37

56

îndepărtează. Avea senzaţia că e un copac ce fus#f« în dulaP Sj începu să spele cu multă atenţie, de

smuls din locul lui şi aruncat pe malul unei ape Va g#«rcA îi era teamă că cineva va merge în urmă şi va
oare suficientă putere să-şi înfigă rădăcinile în pămâVIllca calitatea muncii ei. Colegele o priveau ciudat,
Panica o cuprinse. Ca prin vis, se întoarse şi jnt|Mr«bându-se ce o fi cu ea de se agită aşa de tare.
încercând să-şi depăşească durerea. Curând avea să întâmpine o nouă problemă: patru
In noaptea aceea nu se odihni cum trebuC11' 'nvăţase engleza la şcoală şi acum nu reuşea să
Gândurile i se învălmăşeau în minte, mărindlIlI'ea9a mai nimic din ceea ce auzea_ Avea innpresia
disperarea. Privea prin fereastră cerul înstelat şi»* ceilalţi vorbesc altă limbă, necunoscută. Stresul era
părea monoton şi lipsit de farmec. A doua zi începi111 "lât mai mare cu cât nu avea timp să răsufle_ o
lucrul. Se va descurca? Nu mai lucrase până atunci'llvi de vase erau Pe chiuvetă şi mesele trebuiau să fie
nu ştia la ce să se aştepte. Ca o ironie, îşi aminti («'«iritate. Nu termina bine de făcut un lucru că şi era
planurile ei de a deveni reporter sau jurnalist Se alei'»""l»â sa faca altuL La sfârŞitul programului trebuia
praful şi pulberea de ele. Ce-i va rezerva viitorul? "ta curăţenie peste tot. Nefiind obişnuită să
Dimineaţa, devreme, când luna abia îşi stinq|i"Uncească,' totul îi lua mai mult timp decât era
tomina şi stelele se retrăgeau în împărăţia cerurile"«^sar.
tiena se trezi, ca să se pregătească de servici - Grăbeşte-te! îi striga Claudia. N-am chef să
Programul începea la 7 şi trebuia să ajungă cu câtev tnlârzli din cauza ta. Te mişti prea încet! minute
mai devreme. îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă I O durea tonul cu care aceasta îi vorbea şi se grabă.
Nu voia să întârzie chiar din prima zi Inirtba de ce era aşa de dură. în fond, îşi dădea toate
_ împreună cu Claudia, străbătură cele câteva stră •Hlnţele.
pană la cafenea. Aerul răcoros îi învioră faţa. Privea I După-amiază fu anunţată că se poate muta, jur,
încercând să memoreze locurile. Cine" ştie poal «'«vnera de la etaj fiind eliberată. Chiria era foarte va
fi nevoită să meargă vreodată singură şi voia să s «»umpă: jumătate din ceea ce câştiga. Ştia că e
mult, poată descurca. , ce putea face? îşi aşeză puţinele lucruri pe care le
Claudia era în acelaşi timp manager şi vânzătoanIIV*» la locul lor- Merse la fereastră şi o deschise, fiind
şefa directă a Elenei şi a celorlalte trei persoan IrAgAnd în piept aer adânc. De aici se vedea
autostrada care lucrau aici: un albanez, o rusoaică şi o poloneză "U cele Patru benzi- Numai maşini
circulând într-un r ~ Te duci §' sPeli toate dulapurile, aragazul vitririi ••"• §'în celălalt. Se întoarse şi îşi roti
privirea peste Când ajunge domnul Aii vreau să te găsească muncin I"1 Un pat, un birou, un dulap, iar un şemineu nefolosit
să nu aibă nimic de comentat. Uite, aici ai tot ce<« trebuie.

t, (ll
Tânăra se apucă serios de treabă. Scoase tot a «Inia

Intr-un colţ. „Ei bine, îşi zise. Am de acum propriul . Rămâne să învăţ să supravieţuiesc într-o lume nu-i aparţin."

înainte ca soarele să apună, se găsea deja în pi Oboseala îşi spuse cuvântul şi îi toropise fiinţa. închiî ochii şi se adânci într-un somn binefăcător.

CAPITOLUL IV

O inimă pustie

Un zgomot neobişnuit îi sfredeli urechile. Se trezi buimăcită. Soneria ceasului continuă să sune, până And Elena întinse mâna şi o opri. „Ciudat! Ce repede a iiecut noaptea!" Se întinse, căscând zgomotos. Coborî şi îşi făcu o cafea. O bău încet.

- 'Neaţa, îi spuse un glas somnoros.

Se întoarse şi o zări pe Lorena în pragul uşii.

- 'Neaţa, îi răspunse. Ce mai faci? Nu trebuia să NI li lucru? '
- Sunt de după-amiază.
- Atunci de ce te-ai trezit aşa dimineaţă?
- Dimineaţă? De obicei mă trezesc la 5, aşa că... uin ţi s-a părut prima zi?
- Stresantă. Pe lângă faptul că aveam impresia că ■ -l mai termin, mi se părea că ceilalţi vorbesc i i ilreşte. Nu înţelegeam mai nimic.
- Aşa e la început. O să te obişnuieşti tu.
- Eşti gata? îi strigă Claudia din hol.
- Da. Vin imediat.

Foarte curând, Elena începu să se împrietenească DU colegele ei. Poloneza, o fată blondă, frumoasă, avea In)ur de 21 de ani. Era studentă şi venise să lucreze pe

perioada vacanţei. Cealaltă, Katy, era rusoaică şi :;, „ marfă are nevoie pentru a nu comanda în plus. afla de mult timp în Anglia. Se căsătorise cu un italia |inoa se întâmpla să vândă la raft, primea plăcintele pe pentru acte. Era inteligentă, stăpână pe sine şi n,„r0 (e aşeza în tăvi, în vitrină.

permitea să fie călcată în picioare. Din pricina aceasl Niciodată nu plecau acasă până nu spălau tot ce nu se înţelegea cu Claudia, care încerca să-şi impun,, putea spă|a: vase, aragaz, cuptor cu microunde, punctul de vedere. v||r|na sa,a de mese Munceau extrem de mult şi

Englezii ţin foarte mult la punctualitate şi au i ,i.(,nul tot nemulţumit era. Mereu găsea ceva să le respect deosebit pentru rânduială şi disciplină. Orar.....mşeze ştia să' profite din plin de angajaţii lui. Le meselor este respectat cu stricteţe. Nu-şi permit nici ,)|dea un sa|ariu de mjzerie, Ştiind că aceştia nu aveau abatere, pentru că riscă să nu mai fie serviţi dup,,,, a|es> neavând actele necesare care să le permită acee„a- ^mierea pe teritoriul Angliei.

In coffee-snop, ce purta un nume spaniol, nu s |n tot acest timp, comportamentul Claudiei faţă de servea numai cafea, ci şi mâncare şi produse d ^nna se schimbase. Ţipa la ea pentru orice sau pur şi patiserie. Clienţii puteau servi celebrul engli: „„piu nu voia să-i vorbească zile întregi,

breakfast - o mâncare de fasole, ouă şi cârnaţi < _ îmJ pare rău că te-am ajutat, îi spunea în faţă, precum şi diverse sandwich-uri. Existau peste 40 ci infuzând să-i explice de ce.
feluri de umplutură pentru sandwich, şi Elena a foi Locuiau în aceeaşi casă, lucrau în acelaşi loc, dar nevoită să-şi scrie reţetele pe un carneţel şi zi de i ,„, reuşeau să se înţeleagă şi aproape că nu puteau învăţa cum să le prepare. Mai dificil îi era să reuşeasc „|„ una fn faţa celeilalte.
să facă cele cinci feluri de cafea la calitata Elena nu avea pe nimeni cu care să-şi corespunzătoare. Avea nevoie de multă practică | împărtăşească necazurile. După ce îşi termina progra-răbdare.
I|ţUI se grabea să ajungă acasă şi nu de puţine ori
Dimineaţa, când ajungea, prima ei îndatorire en |i||ngea până adormea. Prefera să-şi petreacă după-să aşeze scaunele la mese şi să ducă alte trei mesi imiezele dormind ca să se rupă de realitatea crudă ce afară, pe trotuar. Scotea din frigider platourile cu um „ înconjura. Erau momente când se gândea că o să
plutură şi le verifica. Pe cele care erau bune la ducea faţă, în vitrina frigiderului; pe celelalte le arunca) prepara altele în loc. Baghetele de pâine îngheţate I| punea în cuptor. Dădea drumul la maşina de *caiei* punea cartofii la prăjit, iar alţii la copt, după care îi tăij în patru şi îi umplea cu ton, maioneză şi porumb fieri
Făcea şi aprovizionarea. întotdeauna trebuia să ştie di mniodată ce dificultăţi avea.
îgă în stradă, fără un ban şi cu o mulţime de datorii. Cum lua salariul (o dată pe săptămână), îşi plătea Uda şi datoria pe care o avea la Claudia. Din puţinii ml rămaşi îşi cumpăra de mâncare. Din când în când Itfona acasă. Se agăţa cu disperare de acele câteva
monte când putea să vorbească cu ei. Nu le spunea

- Alo, Elena sunt. Mama, tu eşti? "Mşnui cu peisajul de aici. Aparţin munţilor înalţi, văilor Vocea caldă a mamei îi încălzea inima. DoamrH*nci' codrilor, râurilor, mării...
câtă nevoie avea de ea! Ce mult şi-ar fi dorit să î Aceste câteva săptămâni m-au îmbătrânit sufle-poată întoarce în ţară! tttşte cu câţiva ani buni. Eu nu am venit aici să trăiesc
- Totul e bine, se auzi vorbind. Muncesc şi am dl" locietatea engleză, să mă bucur de lumea tuturor toate. Nu vă faceţi probleme pentru mine, mă descuit»o«lbilităţilor, ci am venit să muncesc din greu, pentru minunat. ti» mai apoi să-mi permit să urmez o facultate, să-mi
Trebuia să se forţeze şi să nu lase lacrimile sjt'i««z oarecum un viitor.
sufoce vocea. Nu era bine ca cei de acasă si ?lii care sunt cele mai 9rele lecţii' Laura? Lecţiile cunoască durerea. Oricum, nu o puteau ajuta, c ^'«ţH— Ş' eu am învăţat până peste cap. Prima a fost: fiecare cuvânt pe care îl spunea, mâna i se strânge ««Ho copilărie! Fiecare minut, fiecare pas, îmi dicta că mai tare pe receptor. MU am voie să fiu copil, trebuie să gândesc şi să mă
- Am să sun în curând. Salutări la restul familiei. I»0f1 matur, fiindcă acum nu este vorba despre note Se duse în camera ei cu inima strânsă. Cui să '•••- ci despre însăşi viaţa mea. Dacă tu nu-ţi porţi de zică amarul? Cine să o asculte? Deodată, îşi aminti ci U'P. nimeni nu o face. De mine depinde totul: ce şi luase cu ea cartea de rugăciuni a bunicului. Era "tAnânc, cu ce mă îmbrac. A doua lecţie a fost: ne cărticică mică, cu coperţile roase şi filele îngălbenite.i Miftem şi murim singuri. Aici, dacă cumva cazi, nimeni citi pe toată. Una dintre rugăciuni era Psalmul 51. S "U <e ridică. Eşti norocos dacă nu mai primeşti şi identificase cu psalmistul, rostind cuvintele ca şi cui **Al«va ghionturi, eventual să te scufunzi un pic mai veneau din partea ei. încet, încet se linişti. Dumnezo (l«Jlt şi nu mai e alături mama şi tata... este doar era singura ei speranţă. lumnezeu...
A doua zi îşi propuse să-i scrie Laurei. Ştia că el Cu tot" suntem atât de preocupaţi de partea se poate destăinui. Printre altele îi spuse: <i«rlală, încât uităm să ne bucurăm de ceea ce este „Londra a intrat cu bocanci în inima mea. Peste ti "Umos cu adevărat - şi frumoase sunt cele mai simple case, birouri, oameni care aleargă tot timpul, lipsiţi d ^*Mtwi*< Pe care nu le bă9ăm în seamă decât atunci
expresie, adevărate maşini automate pentru care oi mai important lucru sau mai bine zis cea mai mai plăcere este să cumpere şi iar să cumpere. Aici \\ sunt nişte cârduri cu valori mai mari sau mai mici. M-a frapat prezenţa masivă a asiaticilor, indieniloj spaniolilor. Rare sunt ocaziile când dai peste englezi.
id este prea târziu. Să trăieşti cu adevărat înseamnă le desfeţi de dansul frunzelor ruginii de toamnă, de ii'iurea unei petale de trandafir, de picurii ploilor de de vară ce ţi se preling ca o mângâiere pe trupul de cântecul trist al valurilor ce se sparg de ţărm, să nflori la atingerea oglinzii reci a unui lac de munte, Tânjesc după locurile de acasă şi nu mă pi "• "' uimit S' încântat în acelaşi timp de frumuseţea

unui cer înstelat într-o noapte de iarnă, să simţi un fii _ Nu 0 dau afară! E harnică şi nu vreau să o pierd,
doar mirosind flori galbene de tei, să simţi atingeri " t* |Hppa «,; i™ fata în Dace"
g
mi cum e la facultate." g^
Oricât de grea ar fi o situaţie, .a un moment d,""1^ deschlse- ** mcepi să te obişnuieşti. Aşa se întâmplă şi cu ElenJ81 '*' Nu mai era o problemă să pregătească mai multe felii " de mâncare, să supravegheze maşina de cafea şi a _ spele vasele in acelaşi timp. începu să vorbească şi sM Btf,? înţeleagă bine engleza Muncea în neştire de frică a
mai *LuL* _De ce mă urăşte

se auzi în uşă. După mu.te
tine? Ce ţi s-a întâmplat?
de serviciu, aşa de mari, încât să te aducă în halul
înţeleagă bine engleza. Muncea în neştire, de frică a nu fie dată afară. O singură săptămână de întârziere I plata chiriei şi era lăsată pe drumuri.
Una dintre colege, Katy, îşi găsise un post di secretară la un birou de avocaţi. îi fusese greu să-şi i la revedere, fiind una dintre puţinele persoane care s purtase prieteneşte cu ea.
Fu angajată în loc o compatrioată de-a ei, Nataşa căreia, pe lângă faptul că era leneşă, îi plăcea si bârfească. Ea observă comportamentul şefei faţă di up *CB,*
aceasTa^urm^^t69^ Să ? V°^eaSCă de raU P' Z Acum vreo trei ani, a vrut să ajute doi români.
S celedou? P ^ adanC'rea PrapăStie ""cidenţa a fost că tocmai atunci scosese din bancă
Fnprvata na,,wio ™ i ■ ~ -"i pe care " economisise într-un an şi jumătate şi
dea ataff EI™ P Şi " Cem Să' - ««-l trimită în ţară. în timp ce ei erau la serviciu, cei
! Ori pîeacâ ea ori eu> "' au furat banii şi au pleCat_ Ba înnebunita"
un pleacă ea, ori eu! _ Nam ştjut Chjar şj aşa_ nu înseamnă că trebuie
- Claudia. Doar ea e de vină.
îi povesti tot calvarul pe care-l suporta pe nedrept.
- Nu ştiu ce are! Se poartă îngrozitor cu mine. Mă mptam la multe, dar chiar să insiste să fiu con-. nată, e prea mult!
- Linişteşte-te! Nu rezolvi nimic dacă te agiţi. E i. .«devăr o persoană dificilă. Ce-i drept, la început i mirat faptul că te-a primit în casă şi ţi-a căutat de
II IU.
- De ce?
p ,
Dorinţa nu îi fu îndeplinită. Dpmnul Aii se împotriv categoric:
nfl ie răzbune pe mine.
- Da, dar incidentul a schimbat-o foarte mult. in cursul serii, Elena medita la cele ce i
se
66
67
relatase, li părea rău pentru Claudia şi începea sâ - îmi eşti colegă şi nu-mi place să te văd aşa
privească cu alţi ochi. Nu-i fusese uşor să piardă (lingură. Puţină distracţie nu ţi-ar strica, avusese.
Dacă mai adăuga la toate astea şi faptul < Elena deschise gura ca să-i spună ceva, dar se trecuse
cinci ani de când nu-şi mai văzuse copilul, opri. în fond, avea dreptate. Viaţa nu se rezumă numai
înţelegea starea. Nimic nu justifica însă compot munca pentru supravieţuire, poate fi frumoasă dacă
tamentul dur faţă de ea. ,m 8â 0 trăieşti.
Observase că în occident românii erau reci un - Cred că am să merg. N-am fost de mult la faţă de
celălalt şi nu se sprijineau la necaz. Fiecare «wwnaval.
numai pentru el. Aici, eşti singur într-o mare de oamen Spre sfârşitul programului era frântă.

Fusese mai Trist. Foarte trist. iijlomerat ca altă dată şi nu avusese timp nici să
r .aşează. în 9enlJnchi şi îşi citi rugăciunile. Lmiplre. Ba reuşise să şi încurce comenzile. Cineva sfârşit, încercă să spună câteva cuvinte, cu speranţa c iiomandase un sandwich şi din pricina grabei uită că-i Dumnezeu o ascultă. Apoi se duse şi îşi căută Biblia, i «iiusese să nu pună maioneză. Era un client pretenţios lua in pat şi adormi cu ea în braţe. V| fefa, care îl cunoştea de mult, o certă de faţă cu ei.
Patronul le schimbă orarul. Unii dintre ei lucrau d Spre surprinderea lor, acesta îi luă apărarea. \a 7 la 16, iar ceilalţi de la 9 la 18. Se obişnuise să 3 - Se descurcă foarte bine pentru început. O să fie ducă şi să se întoarcă singură de la serviciu, Claudl mii atentă data viitoare.
tund in schimb invers cu ea. Totul deveni o rutinl Elena abia aşteptă să plece de acolo. Acumulase munca, cumpărături, odihnă... |IfN mu|t stres şi avea nevoie de destindere.
Intr-o zi, Ricky, care era în aceeaşi tură cu ea,i - încă o zi ca asta şi o să ajung să vorbesc
< iură, îi spuse lui Ricky, imediat cum au părăsit Kitoneaua.
- O să-ti revii curând.
întrebă:
- Ce faci azi?
- Nimic deosebit.
- Tu nu ieşi niciodată la plimbare? Stai numai j casă?
- De ce aş face-o? Nu-mi place Londra.
- E totuşi un oraş frumos şi merită sâ-l vezi
- Nu prea am chef.
- Astăzi e un carnaval şi mă gândeam să te roi sa mă însoţeşti.
- De ce tocmai eu?
68
Luară autobuzul şi după mai multe staţii ajunseră
\m itrada pe care trebuia să fie carnavalul. Spre marea
H 'lozamăgire, ajunseră exact după ce se terminase.
(**••lte** tot erau răspândite hârtii şi cutii de bere, într-o
■idine cruntă.
- Ce mizerie! Parcă au trecut hunii!
- îmi pare rău. Nu ştiam că ţine aşa de puţin.
- Nu-i nimic. Tot nu prea aveam chef de Irocere. Hai mai bine să ne plimbăm.
69

- E un parc frumos în apropiere. Am putea merf'i plâng, asta nu înseamnă că nu sufăr. Trebuie să fii acolo, dacă vrei. "<i... Nu găsesc cuvântul potrivit. Cred că... dur, cu
Ideea se dovedi a fi foarte bună. în mijlocul na«u "M de Piatra> să fii ceva de genul acesta- ca sa nu te Elena se simţea un alt om. îi plăcea să-şi odihneasc«'«nloze depărtarea de cei dragi, de ţara ta. ochii, privind 'dansul frunzelor ce se desprindeau dl - E 9reu- Nu mă obişnuiesc cu gândul că sunt, ca copaci şi se aşterneau una câte una pe aleile lunf* *'c asa' a nimănui.
ţesând un covor subţire şi multicolor. O adiere de vâl - Sa nu începe' să~ţ' plang' singura de milă! Dacă o jucăuşă le împrăştia nepăsătoare. •«•'•. nu vei mai avea puterea să mergi mai departe.
Ricky îi povestea ceva, dar ea nu-l auzei Brusc, cerul se întunecă şi tunete stridente se Gândurile îi erau departe, la perioada când se duce"("oau în depărtare, grăbită spre şcoală şi se ruga să ajungă la tim| - Trebuie să ne grăbim. începe ploaia, înaintea profesorului. Viaţa de atunci era frumoasă, I înainte ca să ajungă în staţia de metrou, picuri ea împletindu-se inocenţa copilăriei cu îndatoririle (i"""1 începură să le biciuiască faţa. Ploaia rece şi elev. Nu bănuia atunci cât de brusc avea să **sMaHBâ** îi udă până la piele.
schimbe totul. Pe umerii ei, nerodaţi de responsabilitâl „Doamne, se ruga Elena, ajută-mă să nu răcesc!" avea să troneze sarcina croirii un'ui viitor. Acum ar '-■« conştientă că boala i-ar fi scăzut

capacitatea de trăit bucuroasă vremurile apuse, chiar cu riscul să il»»iuncă sau, şi mai rău, ar fi ţintuit-o la pat. Nu-şi nevoită să facă faţă complicatelor ore de matematică. M"rmltea luxul de a lipsi de la serviciu. Fără bani, nu
Fără să vrea, oftă adânc. «WM cu ce plăti chiria şi ar fi rămas pe drumuri.
- Sunt chiar atât de plictisitor? întrebă tânărul. Cum ajunse acasă, îşi pregăti un ceai şi făcu o
- Ce vrei să spui?
- Presupun că aş putea să-ţi vorbesc pâr) dimineaţă şi tu să nu auzi nimic din ceea ce spun.
- E chiar atât de evident?
- Tu ce crezi?
I«IB fierbinte. Se aşeză în pat, luându-şi Biblia cu ea. ce minute adormi şi se trezi abia dimineaţă. Nici de răceală. Totul era în regulă. Coborî şi bău o cafea tare, ce o învioră imediat, fiunţă la micul dejun. în ultimul timp, din pricina
- De ce n-ai zis nimic? «trilului, mâncase multe dulciuri şi se îngrăşase.
Acum
- Să pierd ocazia de a te vedea visând cu och '•••»»rca să slăbească.
deschişi?
- Iartă-mă.
- Te gândeai acasă, nu-i aşa?
- De unde ştii?
- Uiţi că sunt în aceeaşi situaţie cu tine. Dacă

70

Patronul se pregătea să deschidă un alt coffee Hop, pe Ealing Broadway, un cartier select. Magazinul I ou mult mai mare decât celelalte două pe care le **vta** acesta. Era nevoie de cineva cu experienţă, şi ui Aii îi propuse Claudiei să se transfere acolo. O

71

r"~ - "T~ vtS'

trimise şi pe Nataşa cu ea, rămânând ca Elena să 3 împreună? Chiria dată pe din două ne ajunge mai puţin ocupe de magazinul din Acton. .....,, p|âtim acum.
După nici trei zile, cele două se întoarseră. N - Tu vorbeşti serios? reuşiră să facă faţă cerinţelor. Patronul fu nevoit **i** _ Bineînţeles! Ce zici? angajeze pe altcineva, iar Elenei îi revenise sarcina j
_ Vreau să o văd întâi şi, dacă îmi place... meargă şi să dea o mână de ajutor. .
Vorbesc cu proprietarul, îi cer cheia, apoi
De atunci, programul i se schimbă. Dimineaţa lu mergem să o vezi. Eu cred că merită, metroul să ajungă în Ealing Broadway. Aici verifio . Cât priveşte chiria, cu siguranţă că da! umpluturile pentru sandwich. Dacă era nevoie, Elena termină de gătit şi îşi' puse mâncarea,
refăcea; aşeza produsele în vitrină şi vindea la raft. I Mwlltâ la propunerea care i se făcuse. Poate că n-ar fi jur de 12.30 se ducea la magazinul din Nothing Hi **rlu** iâ accepte, mai putea economisi un ban. Fiind oră de vârf, era foarte aglomerat şi trebuia să j De curând, îşi cumpărase câteva cărţi scrise de mişte repede, să facă faţă comenzilor. De la 16.0 **MUţori** englezi. îşi propuse să le citească pe toate, mergea în Acton, unde, împreună cu ceilalţi, pregăts **Centru** început îşi alese „Paradise Lost" de Milton. Nu sala pentru închidere. ,puca să parcursă decât câteva pagini, când cineva
Seara cădea ca un bolovan. Muncea mai mult, **I niooAni** la uşă. Deschise şi rămase surprinsă când o schimb primea acelaşi salariu. Nu i se părea corect, di -AI! pe Claudia.
nu avea ce face.
într-o după amiază, era în bucătărie şi pregăteai) mâncare. Tocmai atunci veni şi Lorena din oral aducându-şi cumpărăturile.
- Salut. Ce faci?
- Salut. M-am săturat de hrană rece, aşa că m-ai apucat de gătit.
- Nu-i rău. Din când în când, omul mai i mănâncă.
îşi scoase fructele din sacoşă şi merse la chiuvel să le spele.
Pot să intru?
- Da. Ce s-a întâmplat?
- Aş vrea să te rog ceva.
- Spune!
- Nataşa va pleca peste o săptămână în Rusia.
- De ce?
- Nu se poate obişnui cu ritmul de aici.
- Dacă nu mai sunt eu, nu are cine munci în locul întotdeauna i-ai ţinut partea. Adevărul a ieşit la su-
_ pupă cum ţi-am spus, se întoarce la familia ei.
- De ceva timp, mă macină un gând. Amândoi **Numai** că s-a ivit o problemă. S-a certat cu gazda şi cheltuim o mulţime de bani pentru chirie. Ştii camera d **Musta** a dat-o afară. Nu are unde să se ducă. Nu o

la mansardă. E spaţioasă şi două persoane pot IOQ **poţi** primi la tine? acolo fără probleme. Nu-ţi surâde ideea să stai
72
73
- i

- Glumeşti! După câte mi-a făcut, ar fi culmea I mai şi doarmă în pat cu mine! Chiar că are tupeu!
- E vorba doar de o săptămână.
- Şi o zi e prea mult!

Elena mergea nervoasă prin casă. Avea dreptul | refuze. Nimeni nu o putea obliga, dar în străfund inimii, ştia că nu o va lăsa în drum. în ciuda răului J care i-l făcuse, nu-i putea întoarce spatele.

- Unde-i acum?
- La o prietenă. Aşteaptă să o sun.
- Spune-i să vină deseară. Eu sper să mă ml până atunci în mansardă.

Claudia o privi mirată.

- O să stau cu Lorena.
- Faci cum vrei. Oricum îţi mulţumesc.
- N-ai pentru ce.

închise uşa cu ciudă. Se apucă să-şi facă bagajij N-a trecut mult şi Lorena s-a întors.

- Deja îţi strângi lucrurile?
- Da.

îi povesti pe scurt ce o făcuse să se grăbească.

- Nu ştiu cum aş fi procedat în locul tău. Astfel <ţ persoane nu merită ajutate. Hai să mergem.

Urcaseră cele câteva trepte până la mansardă.

- Ai avut dreptate. E frumos şi comod aici. Tu *i* faci? Când vii?
- Nu mă grăbesc. Cred că mâine.

în scurt timp îşi aduse sus tot ce avea. Deschişi fereastra şi aerisi. Aşeză hainele în dulap, cărţile pe *b* rou şi pregăti patul pentru culcare. Mai târziu o auzi pi Nataşa venind. Pe de o parte îi era milă de ea. Dacă | fi ştiut cum să se poarte, poate că ceilalţi ar fi ajutat-l
74
•A depăşească greutăţile pe care le avea. Acum treluiia să se întoarcă acasă, iar situaţia economică din i II era destul de proastă. Culesese ce semănase.

Cu Lorena s-a înţeles bine, fiind amândouă de aoteaşi vârstă. Avea un prieten spaniol şi petrecea o huna parte din timp cu el. Ceilalţi comentau pe baza I iptului că nu prea stătea pe acasă, dar nu-i păsa. Nu să-şi modeleze viaţa personală după dorinţele i din jur.

Elena se găsea la polul opus. Munca o istovea şi nu avea chef de distracţie. Singura ei bucurie era să i»ltfoneze acasă şi să vorbească cu cei dragi. Cineva îi . nmandase să meargă într-un Internet cafe, unde I MI cabine telefonice şi preţul unei convorbiri era mai

Hlnă decât pe cartelă. Era tristă când se duse pentru
ptlma oară acolo, apăsată de un sentiment de durere.
Avta nevoie să asculte glasul mamei, să simtă că nu
«ri singură pe lume. Ca de obicei, o minţise că totul e
hlne. Lacrimile i se înnodau în bărbie şi, neputând să
ii continue, spusese doar atât:

- Trebuie să închid. Mi se termină cartela. La **nvtdere.**

Când merse să plătească, tânărul care era la niiea îi dădu un şerveţel să-şi şteargă lacrimile.

- De unde eşti?
- Din România.
- încă nu te-ai obişnuit cu situaţia de aici?
- Nu şi nu cred că o să reuşesc vreodată.

Fără să-şi dea seama, începu să-şi descarce Miitlotul înaintea lui. Băiatul cunoştea faptul că erau multe persoane care lucrau la negru şi ştia că, de

HHHhi

75

obicei, patronii profitau din plin, plătindu-i prost. încern urma lui. Arăta bine: era înalt, brunet, cu ochii negri, să o încurajeze şi o sfătui să nu se dea bătută. i p^cea felul lui de a fi. Poate că n-ar strica să iasă cu

Cuvintele acestui străin fuseseră ca un bals*i m oraş. Avea nevoie de o schimbare în decor. P_ei?!
ru.»nima ei sfa§iată de mâhnire. Plecă de aa Termină de pregătit sala pentru închidere mai
iunie ca de obicei. Se întreba dacă Iuliano vorbise MUS sau nu. Ar fi fost dezamăgită să constate că se
•lase în privinţa lui. îşi aruncă privirea pe fereastră.
acolo, jucându-se cu cheile de la maşină. îşi luă
înviorată.

Câteva zile mai târziu el intră în coffee shopl comandă un sandwich şi o cafea. O recunoscu imedi^r

- Nu ştiam că lucrezi vizavi. Arăţi mai veselă azi*
- Mulţumesc. Mai am şi momente bune, nu nuanţa şi ieşi. plan9 mfere""
- Te-ai decis?
- iţi stă mai bine zâmbind decât tristă. _ Se pare că n-am încotro. Datoria e datorie.
- Cred şi eu. 0 concJuse până la maşină. îi deschise portiera şi
- Cum se face că nu te-am mai văzut aici pân» invită să intre. acurT%..
- Unde mergem?
- uniar nu mai ţii minte? Eu sunt cea care ai - La restaurantul Pizza Hut. Servesc o pizza uitat că nu trebuie să-ţi pun maioneză în sandwich. UM./nvă. Ai fost vreodată?
- Tu erai? Imi păreai cunoscută când ai venit I - Nu Internet şi nu ştiam de unde să te iau.

_ ştiam eu.

- Acum ştii. Opriră în faţa unui restaurant micuţ şi elegant.

Sala

- mii eşti datoare. frumos ornată, în stil italian. în timp ce mâncau, o
- Datoare? Cu ce? IMIrflbă:

o întâlnire. Ţi-am luat apărarea când tei - N-ai luat în calcul posibilitatea să-ţi schimbi
Iciul?

- Unde să mă duc? N-am acte.
- Trebuie să faci ceva. Nu poţi continua la imufârşit să te împărţi în trei locuri. Măcar dacă îţi mlrea salariul.
- Da de unde! Dacă ar putea, mi-ar mai da câteva
- Cu

certat şefa. ■

Elena începu să râdă.

- Nu faci nimic fără să primeşti o recompensă?
- Recunosc că... nu prea.
- O să mă mai gândesc.
- O.K. Te aştept la sfârşitul programului în faţ)

ii
magazi K n ului-

Mhl de îndeplinit.

- Nu accepţi niciodată un refuz?

_ Ticălosul! Merită să fie denunţat.

- După cum spuneam, ne vedem în curând!

- Sper că n-ai de gând să o faci! îi spuse speriată, tlena ii urmări cu privirea până ce uşa se închi:,. i.ui creezi şi mie probleme.

76

77

- Stai liniştită. Nu sunt genul; vorbeam doi teoretic.

Seara coborâse mai repede peste oraş ca at dată, cel puţin aşa li se părea celor doi tineri, cal hoinăreau pe străzile puternic luminate ale Londrei, li cer senin, plin de stele, le ţinea companie.

- E târziu, spuse deodată Elena. Mâine J trezesc devreme.
- Ai dreptate. Te conduc acasă.

în Elena se trezi brusc dorinţa să-şi găsească ii alt loc de muncă, cu un program lejer şi un salariu ml mare. Nu ştia însă cum să procedeze.

- De ce eşti amărâtă? Ce s-a întâmplat? întrebat-o Lorena, văzând cum se frământă.
- Vreau să plec de la coffee shop. Nu mai fac faf multă vreme.
- E o idee bună. Unde?
- Asta e problema. Trebuie să caut, poate că si iveşte ceva. Tu nu mă poţi ajuta?
- Să văd ce pot face.

După o săptămână, o anunţă:

- E un post liber de vânzătoare la un magazin d| încălţăminte.
- Excelent!
- Vezi, tu. Există un impediment. Ai nevoie d| acte de şedere legală în Anglia.
- E clar. M-am bucurat degeaba.
- De fapt, la angajare ei îţi cer să le prezinţi numţ numărul de pe cârdul prin care îţi plăteşti taxele la stat]
- E acelaşi lucru.
- Da, numai că poţi da unul fals. Cunosc multe |(*rioane care au procedat aşa.
- Să declar un număr fals? întrebă surprinsă.
- Da. De ce nu?
- Şi dacă mă prinde?
- Nu prea verifică ei.
- E prea periculos.
- Eu te-am informat. Tu decizi.

Elenei îi era teamă să încalce legea. Cine ştie ce II întâmpla dacă cineva descoperea că minţise. ftMtte că era bine să-i ceară un sfat Claudiei.

- Faci cum vrei, i-a spus aceasta. Ai grijă numai! Nu e de joacă dacă se aflâ! Sper că nu doreşti să fii insă.
- Bineînţeles că nu.
- Atunci?

li dădea dreptate. Nu se merita să-şi rişte ilteirtatea. Nu-i rămânea decât să se roage. Doar 'iniiezeu o putea ajuta să găsească ceva potrivit. Viaţa îşi continua cursul în acelaşi ritm ameţitor, md în când mergea cu luliano în oraş, la un film, I Ud restaurant. Erau singurele momente de recreere i« care tânăra şi le permitea. Uneori avea impresia că H ii devină un robot planificat doar să muncească. Odată, pe când se grăbea să ajungă în Nothing i (III, In staţia de metrou văzu pe uşa unui fast food un Irtlinţ că angajează vânzătoare. Dădu să treacă mai ■(•parte, când un gând îi încolţi în minte. „Nu strică să IMO o încercare. Cine ştie, poate că am noroc." Se Inourajă singură şi intră.

- Bună ziua. Aş dori să vorbesc cu managerul, se Hilr«8â primei femei pe care o întâlni.

78

79

- Nu este!
- Dar patronul?
- Nici el. Doar fiul lui e aici. Acesta apăru de după o tejghea.
- Cu ce vă pot fi de folos?
- în legătură cu anunţul. Vreau să ştiu dacă ma valabil.
- Desigur. Aveţi experienţă în domeniu?
- Da. Lucrez într-o cafenea.
- Momentan nu vă pot da un răspuns. Reveij peste două zile la aceeaşi oră şi discutaţi cu tatăl meii

în ziua când fusese programată pentru interviu, 1 reuşise să se prezinte şi se întreba dacă avea rost | încerce altă dată. Pentru că magazinul îi era în druij consideră că nu strică să intre şi să întrebe dacă | ocupase postul. Era încă liber.

Patronul se interesă unde lucra, de ce voia J plece, ce salariu primea etc. La urmă scoase | formular şi i-l dădu să-l completeze.
Elena bănuia că domnul Fred încerca să o facă J creadă că îi oferea un contract de muncă. în realităţi dorea să angajeze la negru, ca să nu plătească taxei! La rândul ei, îl minţi că este căsătorită cu un englej dându-şi un nume fals. Era modul prin care dorea să d protejeze. Ştia că mulţi patroni obişnuiau să-şi invit angajatele în oraş şi dorea să evite acest lucru.
- O să ai o zi liberă pe săptămână.
- Vreau să fie duminica. Orice ar fi, eu nu lucri duminica.
- O să mai vedem noi. Dacă nu se poate, o să II în cursul săptămânii.
- Nu, îşi susţinu ea punctul de vedere. Daci

i mi acordaţi această favoare, o să caut un post în i parte.
i'atronul se gândi puţin. Faptul că Elena vorbea
> ni engleza era un avantaj. Apoi, după felul cum
■ M ii,-i ezitase când răspunse la întrebări, îl făcu să
|i loagă că îi ascunsese adevărul şi că nu avea statut
uiţjnl în Anglia, lucru ce îi convenea de minune.
- Bine, i-a răspuns într-un târziu. Sunt de acord.
Câteva luni mai târziu, ea obţinu şi sâmbăta liber. Imediat cum îşi luă leafa pe săptămâna ce trecuse, i plecă fără să-l anunţe de domnul Aii că nu va ieveni.
Programul îl începea dimineaţa la 6 şi îl încheia la
i I usese nevoită să înveţe să se trezească cu o oră
. || devreme decât de obicei. în drumul ei trebuia să
Irtacâ pe lângă un cimitir. Era întuneric şi teama îi
încolţea inima. Ca întotdeauna, când avea nevoie de
ilor, apela la Dumnezeu. „Doamne, se ruga. Mi-e
lilol. Te rog, ia-mă de mână, aşa cum un părinte îşi ia
NOpllul, şi dă-mi putere să ajung cu bine în partea
i'Mlaltă." După ce spunea aceste cuvinte, întindea
ini ca Tatăl ceresc să o ia în mâna Lui.
La 6 fără un sfert lua metroul ce o lăsa două staţii u mcolo, la locul de muncă. Staţia era un important nod de metrou şi de tren, una dintre linii ducând la «•raportul Heathrow.
Aici se aflau doar două magazine: fast food-ul şi
<le ziare, reviste şi dulciuri.
Fast food-ul avea o singură încăpere, spaţioasă. în
iuţi se afla o vitrină de la care vindeau un bărbat şi o
Intl. într-o parte a camerei erau două frigidere mari,

pentru sandwich-uri, şi de partea cealaltă alte doi frigidere, pentru băuturi răcoritoare.
Sarcina ei nu era să vândă, aşa cum i se spusei iniţial, ci să facă sandwichuri. Se foloseau aproape aoi,* umpluturi ca la coffee snop. Dimineaţa trebuia | facă 200 de sandwichuri în două ore, iar după prân alte 100. La început, o ajutase managera, dar nu ra ' şeau să termine norma mai devreme de 3 ore.
In rest, spăla vase, aşeza băutura răcoritoare „„ locul ei. Nu exista „nu am ce face". Era o cameră vide ,MM| îl pun care înregistra tot ce se petrecea acolo. Când patron ,,„ venea, îşi punea caseta. Era dificil să lucreze, şti du-se observată, dar cu vremea se obişnui.
Colegii erau toţi străini, veniţi din alte ţări ca i muncească, să-şi facă o situaţie. Se înţelegea bine. ei, fiecare fiind preocupat să-şi îndeplinească respoi sabilităţile.
Elena îşi propuse să încerce să se mişte m «ossă. repede, ca să termine la timp treaba pe care o aveai

Observându-i expresia de groază întipărită pe , ceilalţi începură să râdă.
- o să te obişnuieşti în curând. Cel puţin o dată |ună o să asişti la o astfel de scenă, leaşi
Un fior îi străbătu trupul.
_ Să-mi spuneţi când trec prin faţa noastră. Nu să văd nimic.
_ Ce-ţi închipui, că o să defileze prin faţa noastră rosturi de cadavru? N-au nici un interes să sperie şi mult lumea. Pur şi simplu, îl bagă într-un sac, mrgă şi-l scot de aici.
Ar fi vrut să fie tare, să nu se lase impresionată, i.M nu reuşi. Era vorba, totuşi, de viaţa unui om. Oricât puternic ai fi, nu poţi să treci nepăsător, ca şi cum ,ini ar fi în regulă. îşi continuă activitatea, dar dis-t.n/iţia sufletească nu-i mai era aceeaşi,
După ce îşi termină programul, se grăbi să ajungă
Voia să fie singură, departe de agitaţia din jur. îşi |Uă o carte şi începu să citească, dar cuvintele

îndeplinit. Tresări când auzi sirena maşinii de poliţiei »«fuzau să-şi dezvăluie semnificaţia. Afectată de trage-văzu cum câţiva poliţişti intrară în grabă şi începură I *m* de peste zi, nu reuşea să se'concentreze. închise alerge de-a lungul şinelor. Pe chipurile călătorilor I (Mea cu ciudă. Poate că era mai bine să facă o citea panica. Se uită la colegii ei să le vadă reacţia, di (iMfnbare. Păcat că nu exista nici un parc în apropiere, aceştia îşi vedeau liniştiţi de muncă. , un |0C În care să stea şi să mediteze în linişte.
- Ce se întâmplă? întrebă contrariată. Părăsi casa cu paşi nesiguri, fără o ţintă precisă.
- S-o fi aruncat unul în faţa trenului, îi răspum hitrâ în primul magazin şi îşi cumpără un pachet de calm unul dintre ei. | uL Ajunsă în dreptul cimitirului, se îndreptă spre
- Poftim?)M)fl|1a de (a Įntrare_ Aici, pământul era ciudat de moale,
- Exact cu ai auzit. Sunt destui care nu fac fa| «tmenea unui covor pluşat. Mai multe bănci străjuiau presiunii zilnice şi trag concluzia să nu merită sâ-i g§§a principală. Se aşeză pe una dintre ele, oftând continue existenţa. .(«nădăjduită.
Viaţa era cumplit de grea, bogată în necazuri şi
82

83

secătuită de bucurii. Acelaşi ciclu repetat la nesfârs serviciu, casă şi nenumărate datorii. Când te prăbuşei sub povară, vrei să se termine totul. Dar cum? Q gesturi încete, scoase o ţigară şi o aprinse. Nu apud să fumeze, când auzi o voce interioară, puternici spunându-i: „Nu poţi să cauţi refugiul în ţigară şi j apelezi în acelaşi timp la Dumnezeu să te ajuţi Hotărăşte-te pe cine vrei să te bazezi în clipe I necaz!"
Elena înlemni. Glasul fusese atât de real, încl avusese tendinţa să-şi întoarcă capul, să vadă dacă *n* era cineva în spatele ei. Bineînţeles că nu era nimel îşi aminti cum se ruga dimineaţa, cum îi cerea 1 Dumnezeu să o ocrotească şi cât de minunat era J ştie că este ascultată. Oare nu primise suficienl dovezi, că în El poate găsi protecţia de care avj nevoie? Atunci de ce recurgea la surogate?
Privi ţigara ce se consuma şi înţelesese <J scrumul era singurul rezultat pe care îl putea primi del ea. O aruncă şi o strivi cu piciorul. Luă hotărârea J renunţe definitiv la ele. Niciodată de atunci nu ml fuma. Ori de câte ori pofta o va mai ispiti, îşi va amili de întâmplarea din cimitir.
în seara aceea, Lorena se întorsese acasă puţi indispusă. Se observa că ceva nu era în regulă, dupl felul cum se comporta.
- Ai necazuri? o întrebă Elena
- Hm... Nu mai multe ca de obicei.
- Te pot ajuta?
- Nu cred. Oricum, nu-ţi face griji. Am foi învăţată să-mi rezolv problemele. Sunt doar într-o pas! proastă, atâta tot.
84
Aparent nepăsătoare, continuă:
- Uneori cred că ar fi mai bine să mă mut din casa I.I M-am săturat de mâncătorimea care este între cei
I* locuiesc aicil
- Ce vrei să spui?
- De parcă tu n-ai şti! Nu vezi cum te pândesc să VAdl la ce oră ai ajuns şi fac o adevărată tragedie dacă
uitat să ştergi pe jos după ce ai făcut duş sau ai lăsat «ngazul murdar? Nu ştiu cât o să mai suport! Se («mportă de parcă ar avea drepturi depline asupra ta.
Era adevărat, dar ce putea face Elena? Şi ea Mbi ila să facă faţă aceleiaşi situaţii.
- încearcă să nu iei în serios chiar orice lucru. Nu *i*\ nimic.
- Aşa e. Numai că nu pot sta nepăsătoare la lArşit.
A doua zi, imediat cum Elena sosi de la muncă, va o anunţă că este căutată la telefon. Era Lorena.
- Mi-am uitat celularul acasă. Vrei te rog să-mi ţi mesajele şi să-mi spui dacă am vreunul de la Ionul meu?
- Cum să nu!
Se întoarse în cameră şi ascultă mesajele pe care primise prietena ei. Unul dintre ele îi captă atenţia, in do la proprietar. „Deci, vă mutaţi curând, spunea el. fftbuie însă să ştiu dacă rămâneţi şi săptămâna Moare sau nu, pentru că vreau să caut alţi chiriaşi, i mă să ne punem de acord." Tânăra încremenise: „Cum adică să ne mutăm Iflnd? strigă îngrozită. Ce însemnă toate astea?"
85

Căută numărul de telefon al proprietarului şil sună.
- Bună ziua. Elena sunt. Tocmai am ascull mesajul dumneavoastră. Ce s-a întâmplat. De I trebuie să ne mutăm?
- Vrei să spui că nu ştii?
- Nu. Bineînţeles că nu. Altfel nu vă mai întrebai
- Păi, răspunse acesta încurcat. Colega ta ml zis că merge să stea în altă parte în gazdă şi că tu fJ la fel.
- Habar n-am avut! Ce mă fac acum? Unde n duc? Pentru că e sigur că nu pot să-mi permit să rămJ singură aici.
- Totul se rezolvă. în casa cealaltă am o cam«l liberă. Dacă vrei, pot să ţi-o închiriez.
- Sigur că vreau, doar n-o să rămân pe drum? I
- Atunci ne întâlnim acolo peste o jumătate J oră. Ştii unde să vii?
- Da.
încă mai tremura când se întoarse acaal Plângând, începu să-şi strângă lucrurile. „De ol Doamne, mi se întâmplă numai mie? N-am dat în cai la nimeni şi totuşi sunt lovită atât de greu? Cum a pul să-mi facă una ca asta? Dacă nu aflam la timp şi rl trezeam cu lucrurile afară? Ce-o fi în capul ei?"
Nu avea rost să mai rămână. Luă o bucată J hârtie şi scrise câteva rânduri. Aşeză bileţelul pe biroj Plică de amărăciune, începu să-şi care bagajele I noua locuinţa, ce se afla trei-patru case mai încolo.
- Ce faci? se interesă Claudia.
- Mă mut.
- Unde?

- în casa cealaltă a proprietarului. • Ce-ţi veni? Nu-ţi mai place aici?
- Vreau să fiu singură. E dificil când stai cu ▪a
» Tu ai vrut. Nu te-a obligat nimeni.
- Aşa e. La revedere.
- Baftă!
- Mulţumesc.
După câteva drumuri, reuşi să-şi aducă tot ce
d.ir nu mai avea puterea necesară să le aşeze la
i e lăsă pur şi simplu adunate într-un colţ. Mai era
IIIK! O Zi.
(•şi şi se îndreptă spre bucătărie. Un tânăr îşi ¹1.....iii; mâncare.
- Bună, îi spuse timidă.
Bună. Tu trebuie să fii noua chiriaşă. Dar ce-i cu
H.|nn<;i;i asta pe chipul tău? Noi nu primim persoane
•Mirocanoase în mijlocul nostru! îi spuse pe un ton ce
ittlN nâ pară serios. Ştii de ce? Morocăneala e o boală
msibilă şi dacă ne molipsim, riscăm să ne
itlorn farmecul tineresc. Am dreptate?
- Cred că da, îi răspunse vioaie şi un zâmbet îi i pe faţă.
- Vezi! Am reuşit deja să alung un nor de pe ia ta. Apropo, pe mine mă cheamă Coke. Pe tine?
- Elena.
Pare un nume spaniol, dar cu siguranţă ai altă malitate.
- Sunt româncă.
- Tot sânge latin. Mă bucur. Se pare că suntem
ultl

De data asta ea începu să râdă.
- E vreo petrecere şi noi nu ştim? se auzi un g în spatele ei.
Se întoarse şi văzu intrând o pereche de tineri.

- Faceţi cunoştinţă: Jose şi Ana. Ea este Elen vecina noastră.
- Bine ai venit!
- Ce bine miroase! Ce ne-ai gătit bun?
- Tortillia.
- Excelent!
- Eşti invitata noastră în seara asta, îi zise Coke
- Mulţumesc.

Spre surprinderea ei, se simţise minunat anturajul lor. Sentimentul de frustrare îi dispăruse putu să se bucure de o seară plăcută. Poate că e binevenită această schimbare în viaţa sa.

înainte să se aşeze în pat, se duse la fereastră îşi lipi fruntea de geamul rece, aşa cum făcuse dimineaţa zilei în care părăsise oraşul drag al copilări îi era dor să mai privească cerul înstelat de acasă, I meargă desculţă pe nisipul fierbinte udat din când când de apa mării, să urce pe creasta unui munte, i audă susurul blând al unui izvor sau să se bată i zăpadă cu prietenii săi. Era ca într-o colivie aici şi reuşea nicicum să găsească bagheta magică, ce ar reuşit să deschidă lacătul şi i-ar fi redat astfel libertatei Ar fi dorit să-şi ia zborul şi să se înalţe deasup zidurilor îngheţate ale Londrei...

îşi reaminti sentimentul fantastic pe care-l trăise Buşteni, când, copil fiind, mersese cu părinţii în vizi acolo. Seara, dorise să vadă Carul Mare, dar în locul zări o cruce imensă, strălucitoare. în mintea ei fraged

işl închipuia că acolo era poarta cerului, locul prin care, **ijicft** s-ar fi deschis, putea ajunge la Dumnezeu. Abia a **iloua** zi realizase că nu fusese o închipuire, ci crucea

i în realitate şi că se afla pe vârful muntelui, mpodobită cu beculeţe care erau aprinse noaptea... A doua zi, se apucă să facă curăţenie în cameră.

draperiile de la geam, care aveau o culoare pArnântie din pricina prafului, şi le duse în bucătărie să la spele. Le aşeză deja în cuvă, când realiză că nu mai **ilt** detergent. Magazinul era destul de departe şi nu li ivea vreme să meargă să cumpere. Ce era de llout? „Cred că aş putea să folosesc detergentul de **Vile"** îşi zise. Aşa că, fără să mai stea pe gânduri, turnă cât crezu că era necesar, programă maşina şi i să-şi continue treburile.

Jumătate de oră mai târziu când reveni nu mai

......noscu locul. Un strat gros de spumă trona peste

iul Se uită neputincioasă la maşina ce continua să **(ibrice** sute de balonaşe. Brusc, intră în panică.

.....urine, ce scandal o să fie când o să vadă ceilalţi!

Oire cum o să curăţ totul?"

- Uau! auzi ca prin vis glasul lui Jose. Avem Ină!

Ceilalţi se grăbiră să intre. înainte ca Elena să **ipuce** să spună ceva, se încinse o adevărată bătaie cu pună.

- Tot ne era dor de zăpadă, comentă Coke. Ni s-a ■ "ii'plinit dorinţa.

Nu fusese uşor să îndepărteze mizeria ce reduse în urma nesăbuinţei ei. Se aşteptase să fie mustrată, dar tinerii luaseră situaţia ce se crease ca pe

89

o glumă. Nici nu voia să-şi închipuie ce s-ar fi întâmpl dacă incidentul s-ar fi petrecut în vechea locuinţă.

Se culcă târziu în noaptea aceea, iar dimineaţa el cât pe ce să nu reuşească să se trezească când c'eaal sună. Ura să-i audă soneria.

La serviciu, totul devenise rutină. învăţase J muncească fără să se plângă, dar astăzi avea i'mpreJ că nu mai termină. Un sandwich, încă unul.....Of! Mi

sunt multe?" Privea cu necaz cutiile aproape pline of umplutură şi le-ar fi aruncat cu plăcere la coş. Nu ml avea putere să continue. Probabil că arăta necăjit! pentru că managera se interesă:

- E ceva în neregulă?
- Nu. De ce întrebaţi?
- Ungi feliile de pâine cu-n aşa năduf, de parcai vrea să te răzbuni pe ele?

Să-i spună că se săturase de ele şi că îi venea *M* le trântească pe toate cât acolo să-şi ia haina şi J plece? Dar ce realiza cu asta? Cel mai probai rămânea fără serviciu. Nu! Trebuia să nu laâf descurajarea să o cuprindă. „Doamne, a început să *M* roage în gând, întotdeauna m-ai ajutat. Te rog fă-o ■ acum! Efectiv nu mă simt în stare să isprăvesc norml pe care o am. Nu mai pot."

Deodată simţi o putere pătrunzându-i în mâini I acestea începură să lucreze, parcă, fără ea Senzatl era extraordinară. Răspunsul la rugăciune era sul pnnzător şi pentru ea. Ştia că Domnul ascultă, dar nu-f închipuia că atât de repede şi atât de minunat. încef încet, stiva cu sandwich-uri se înălţa tot mai mult « ameninţa să se dărâme. Le luă şi le aşeză în frigider

Nu departe de staţia de metrou unde lucra, se afla

t» bliorică catolică. Arhitectura în stil vechi contrasta cu Plinea modernă a magazinelor din jur. în timpul |i«u/oi de masă, îşi luă pacheţelul şi merse acolo. Nu HQTlta că biserica nu era ortodoxă, Elena îşi dorea să ıı locul unde credea că Se află Dumnezeu.

Intră şi se aşeză pe una dintre bănci. O linişte (•plina domnea aici. Din pricina vitraliilor, era miîntuneric. Mânca încet, mulţumindu-l în acelaşi r Domnului pentru purtarea Lui de grijă. Era WKHjrajator să ştie că se poate încrede în el. îşi privi M|tul. Minutele se scurseră uimitor de repede. lia să se întoarcă.

De atunci, îşi făcu un obicei să-şi petreacă acolo |ntu/n de masă. Găsise refugiul perfect.

începuse să-i placă să colinde magazinele şi de multe ori se trezea că-şi cumpără lucruri doar de dragul di ■ şi le lua. Dar azi trebuia să-şi cumpere o haină; na devenise ploioasă şi era tot mai rece. ilmidaristic, era iarnă, însă anotimpul semăna mai itult nu o toamnă lungă. După mai multe căutări, îşi gftal un palton negru, lung, ce-i venea bine. Preţul era MOABlbil, aşa că nu mai stătu pe gânduri.

Acasă, nu terminase încă curăţenia şi mai avea de '•>. ui şi mâncare. Dinspre bucătărie se auzeau mai mullo voci. Mai târziu, constată că cei de aici erau ca o Itmllle: se strângeau seara împreună, rămânând la cutii până târziu. Făcuse cunoştinţa şi cu ceilalţi (Mltari. Printre ei mai era un român, Marius, şi prietena i ii.iliană, Giulia, cu care se înţelese bine de la put. Spaniolii nu cunoşteau bine limba engleză şi, ca să

S

comunice cu ceilalţi, foloseau atât engleza, cât spaniola, lucru de care se „molipsise" şi Elena. încă c mic copil îşi dorise să cunoască italiana sau spaniol şi acum are bucuroasă că avea această ocazie.
- Până la urmă o să inventăm o nouă limbă d circulaţie internaţională, spanglish, glumeau ei.
Nu dură mult şi se eliberă o cameră la etajul Elena prinse ocazia şi se mută în ea. Era mai intii decât cealaltă şi avea avantajul că era departe bucătărie, locul cel mai zgomotos al casei.
Lorena veni în locul ei, pentru că nici până atui nu reuşise să-şi găsească o gazdă.
Elena nu-i purta pică pentru cele întâmplate şi, bucurase să fie iar împreună. Ceea ce păruse să fie pricină de întristare, până la urmă se dovedise a fi binecuvântare. Acum era eliberată de stresul pe care avusese în vechea locuinţă de a fi atentă la orice qei şi vorbă.

Dar întâmplările, mai mult sau mai puţin plăcu care colorează viaţa, nu se încheiaseră. Nici nu apw bine să adoarmă, când nişte zgomote suspecte, ca veneau de undeva, de jos, o făcură să îngheţe. S auzeau paşi, alergături... şi apoi un cor de chiţcăitu „Şoareci! exclamă îngrozită. Am şoareci!" Se ridică aprinse lumina. Zgomotul persista, numai că nu era n urmă de acele animăluţe ce-i dădeau fiori Prl nedumerită în jur, până înţelese că acele sunete biza veneau de sub parchet. începu să caute găurile unde ar fi putut ieşi aceştia, şi încercă să le astupe , ce avea. Una dintre ele era chiar mare şi aşe;
92tliMupra o cărămidă, ca să fie sigură că nu o să aibă 'i nori nepoftiţi pe timp de noapte.
Se trezise târziu dimineaţă (era duminică) şi poate м| «r fi mai lenevit în pat, dar cineva dăduse muzica la i-nnum. Spaniolii ascultau multă muzică, dar nu i multă vreme se obişnui cu felul lor de a fi.
- Ce-ai făcut, soro, azi-noapte? o întrebă Lorena. fa auzeam patrulând prin casă.
- Am fost la vânătoare.
- Poftim?
- Ce-ai auzit. M-am apucat să vânez şoareci. Nu i:;au nicicum să mă odihnesc.
- Ai găsit vreo unul?
- Da de unde! Şi-au făcut culcuşul sub parchet. [1] im bine că nu am găsit, că nu ştiu ce aş fi făcut! Le-wn astupat doar găurile.
- înfiorător!
- Asta e!
- Ştii ceva? M-am săturat de mâncarea asta •figlezească. Mi-e poftă de ceva românesc. Zi-mi şi >filti ce aş putea găti?
- Eu ştiu... Fă şi tu o tochitură.
- Chiar aşa! Bună idee. Ştii să faci mămăligă?
- Cine? Eu? Glumeşti!
- Păi, ce facem atunci? Tochitură merge cu mămăligă.
- Lasă că ne descurcăm noi. Hai să punem apa la (tort.
- Mălaiul se pune tot odată sau pe rând?
- De unde vrei să ştiu? Mai bine mă duc să-i !il«(onez mamei.
93
- Ce-ţi veni? Doar n-o să suni în România numi pentru asta!
- De ce nu? Dacă vreau să mănânc mămăligi trebuie!
Lorenei i se păru că tânăra zăboveşte prea mult j telefon, şi când văzu că apa fierbe, luă mălaiul şil turnă tot odată, chiar în momentul în care Elena intij pe uşă.
- Nu! apucă să mai strige ea, dar era deja prJ târziu.
Până la urmă, reuşiră să o termine, şi pentru I clipă se simţiră ca acasă.
Giulia îşi făcu apariţia şi le ură poftă bună.
- Săptămâna viitoare, miercuri, este ziua lf Marius. Vreţi să mă ajutaţi şi să pregătiţi o mâneai! românească? Eu nu mă pricep şi mi-ar plăcea să-i fi o surpriză plăcută.
Fetele se uitară una la alta.
- Trebuie ceva deosebit, care să-l încânte ol adevărat.
- Indiferent ce, numai bun să fie.
- O salată beoff ar fi perfectă, rosti Elena. Ăâj Cred că e nevoie să o sun iar pe mama.
- De ce?
- Ca să-mi spună cum se prepară.
- O să ne ia câteva ore. Cum facem ca să nu-J dea seama?
- Nici o problemă. Lucrează până târziu.
- E perfect atunci.
Cumpărăturile fuseseră făcute din timp, 1 miercuri, imediat cum ajunseră acasă, se apucară dl muncă. Giulia şi Ana s-au dus după cadou. Sarcina cai
94
mai importantă pentru băieţi era aprovizionarea cu iilutură. Revenirăîncărcaţi cu o mulţime de sticle pline ' i'.luturi alcoolice dintre cele mai scumpe: whisky, in, vodcă. Printre ele se zărea şi o sticlă cu suc.
- Ce pregătiţi? se interesă Jose. Lorena îi dădu explicaţii.
- Tot ce aveţi aici, folosiţi la un singur fel de 'tiftncare?
- Da.
- Atât de multe ingrediente? Şi ce iese la urmă?
- Ai să vezi.
Coke intră surâzător.
- O.K. Hai să preparăm Sangria (băutură specific ipinlolă).

Desfăcu jumătate de duzină din sticlele pe care le "npărase şi turnă totul într-o oală de 10 I, peste care felii de portocale, lămâie şi grapefruit. Elena îl urmărea uluită. „Atât de multă băutură!"
- Vrei?
- Nu, mulţumesc. Eu nu beau.
- Măcar gustă. N-ai idee ce bună e!
- Bine. Cine îmi toarnă şi mie într-un pahar?^
- Poftim! au început să râdă ceilalţi. într-un ir?
Cineva scoase un polonic, îl băgă în oală şi după aoeeaîncepu să bea.
- Vezi? uite aşa se procedează! Fusese rândul ei să râdă.
- Doar nu vorbeşti serios!
- Bineînţeles că da.
li întinse polonicul. Mai de voie, mai de nevoie, După prima înghiţitură, nu reuşi să zică decât:

- Cred că o să mă mulţumesc cu nişte suc pentn restul serii.
Până la sosirea lui Marius, totul era gata pentij începerea petrecerii. Acesta rămase surprins di primirea ce i se făcuse. Emoţia i se citea pe chip.
- Vă mulţumesc! Nu mă aşteptam... Mâncarea era pe placul tuturor şi recunoşteau fll

bucătăria românească e deosebită. Doar Lorena j Elena ştiau că, oricât se străduiseră ele, nu reuşiseil să-i dea gustul care trebuia. în Anglia, legumele avea un alt gust.
Ascultară muzică şi dansară aproape toal noaptea.
La un moment dat, cineva aprinse o ţigară şi | dădu din mână în mână.
- Ce-i cu ţigara asta? se interesă Elena. Nici un răspuns; doar zâmbete.
- Ce e? insistă.
- Hm... Ierburi... „Ierburi? Ce vor să spună?"
Mai târziu, cineva îi explică că era vorba dl marijuana. Rămase uimită.
- Marijuana nu creează dependenţă şi nici nu al cine ştie ce efecte deosebite. Te face doar să te simj bine.
Tinerei nu-i venea să creadă. Auzise multe despij droguri, dar niciodată nu fusese atât de aproape de ell ca acum. Era puţin neliniştită. Nu ştia ce efect va avJ asupra celor ce fumaseră. Cât o privea pe ea, era prin încredinţată că lucrul acesta e cu desăvârşire periculoi Nu voia să se lase prinsă în capcană. Comportamentul lor nu se schimbase prea mul

96

Hi observa că erau bine dispuşi, dar nu se purtau ieşit iNfl comun.
- încearcă şi tu.
- Nu. Nu insista. Am renunţat la ţigări şi nu vreau |mâ apuc de altceva.
- Nu ştii ce pierzi, dar mă rog, fiecare cu părerea
Iul.
Le era recunoscătoare că nu insistaseră. Nu voia •I fie pusă în situaţia de a se certa cu ei. Pe de altă IUrto, îi înţelegea. Viaţa era extrem de dură printre ■tini şi suferinţa te poate împinge spre orice îţi oferă "i .irop de fericire, fie ea trecătoare şi iluzorie. Dar Mr« nu auziseră că drogul este calea perfectă spre autodistrugere? E drept că marijuana e mai puţin Imgătoare, dar, după câte ştia, acest drog cerea i) mai puternice.
Cunoştea că o mare influenţă o avea şi cultura ţării im oare provenea fiecare: Spania şi Italia erau medii topice extinderii acestui flagel. îi mulţumea lui Dum-fltieu pentru educaţia pe care o primise acasă şi care ti n|ula să facă alegerea corectă.
Se făcuse târziu şi avea nevoie să se odihnească Moar câteva ore; a doua zi trebuia să fie în stare să IlOft faţă îndatoririlor pe care le avea. Dar nu reuşi Mliilcum să adoarmă. Baia era chiar lângă camera ei şi umou venea câte cineva, care începea să vomite: lipitura şi toate celelalte începeau să-şi facă efectul.
Dimineaţa arăta obosită şi îi era greu să-şi ţină Mhll deschişi. Aşteptă sfârşitul programului cu Mflbdare.
Deodată, observă că cei care lucrau în metrou Wbeau între ei agitaţi şi aveau priviri îngrijorate.

97

„Ce-or fi păţit?" îşi zise. Apoi îi văzu cum scot grăbiţi p toată lumea afară. Se stârni o adevărată animaţii Lumea se grăbea spre ieşire. Câţiva poliţişti se repezi înăuntru. Unul dintre ei întindea o bandă, delimitau zona interzisă, în timp ce ceilalţi căutau ceva.
- Râmi, ce se întâmplă? îl întrebă pe I patronului?
- Poliţia a fost anunţată că se află o bombă staţia de metrou. Trebuie să plecăm şi noi de aici.
- Bombă?! Se uită speriată la el, simţind cum
ge somnul. „Doamne, am ajuns să trăiesc şi aşa cevall îşi aminti de Claudia, care o avertizase în acel sens. E de ajuns să-şi uite cineva o sacoşă într-un col ca lumea să intre în panică. Remarcase că nicăieri n se găseau coşuri de gunoi şi întrebase cum era posi(ca într-o ţară civilizată, cu mari pretenţii, să nu exişi un lucru atât de elementar: tot bombele erau motivul. Avea impresia că urmăreşte pregătirile penţ turnarea unui film. Nu-i venea să creadă că ceea vedea este realitate. Trăia o scenă dureroasă o vorbea despre cruzimea vieţii ce o înconjura. Nu ei pregătită sufleteşte să facă faţă unui astfel de situaţii regreta că nu se află în siguranţă, în patria sa.
- Durează mult?
- Depinde de cât de repede o vor găsi. De ce?
- Vreau să mă plimb puţin.
- Du-te, cfar nu sta mult.
Trecu un timp până când poliţiştii anunţară fusese doar o alarmă falsă. Răsuflară uşuraţi cu toţii îşi

reluară activitatea. Totul reintră în normai, de pa nimic nu perturbase liniştea cotidiană.
- Ce spaimă am tras! le-a spus Elena colegii

in mi venea a crede că eu sunt cea care trăieşte aşa •i«va! Am crezut că sunt la un pas de moarte.
- N-o lua şi tu chiar aşa în tragic! O să te blşnuieşti curând. E mai greu la început, dar pe urmă iă mai fii chiar aşa de afectată.
- Crezi?
- Bineînţeles. Odată, patronul nu ne-a dat voie să idrisim magazinul şi priveam pe geam cum geniştii îşi ucaba.

Primul lucru pe care îl făcu Elena când ajunse IMBâ a fost să verifice corespondenţa. îi scrisese mima, povestindu-i despre fiecare şi interesându-se îndată de cum o mai duce; citea despre dragostea IIAIiuţilor. Era minunat să ştie că se gândesc la ea! Ar fi i .1 mult să fie împreună cu ei, dar lucrul acesta nu era poilbil. Era cu atât mai greu cu cât se apropiau lirbâtorile de iarnă şi ele erau prilejul cel mai potrivit i petrece împreună cu familia.

CAPITOLUL V

Sărbătorile de iarnă

Oraşul se îmbrăca în straie de sărbătoare. Zeci di muncitori decorau străzile cu ghirlande, beculeţ(steluţe... Brazi imenşi, frumos împodobiţi, puteau | întâlniţi peste tot: în magazine, cafenele, parcuri. Ofeit de reduceri de preţ se găseau pretutindeni şi ui furnicar de oameni invadase magazinele. Fiecar cumpăra cadouri.

Elena luă câte ceva pentru cei dragi de acasă şi I trimise în ţară. Voia să ia şi ea parte, măcar puţin, I

bucuria lor.
în Anglia, totul era diferit şi ei îi lipsea atmosfer tradiţională de Crăciun din România. Nici un colind n se auzea de nicăieri, nici un fulg de nea nu căzusi nimeni nu vorbea despre copilaşul Isus, care S născuse într-o iesle. Nimic altceva decât mâncare i băutură.
Jose, Coke, Giulia şi Ana se pregăteau să plece 1 ţara lor. Crăciunul e o sărbătoare ce reuneşte familia ei doreau să fie cu ai lor. Dar Lorena, Marius şi Eleni nu aveau şansa asta. Nici unul nu avea statut legal.
- Ne pare rău pentru voi, le spuse Jose.
Spaniolii şi italienii aveau voie să vină oricâ
Wllu în Anglia. Nu le trebuia viză şi aveau avantajul că işl găseau de lucru.
în noaptea premergătoare plecării lor, pe la unu-
itoufi noaptea, Elena se trezi din pricina unor zgomote
Uniate. La început, avu impresia că e ceva în neregulă
ii i iloriferul, dar, ascultând mai bine, îşi dădu seama
i bătăile veneau din dreptul geamului. Nu dură mult şi
.ingă ele auzi un glas straniu, şoptind:
- Elenaa... Elenaa...
îngheţă în aşternut. Nu îndrăznea să mişte nici
^■tr un deget. Chemarea se auzea iar şi iar...
i'iimnezeule, ce-o fi? Sper că n-am vedenii şi îmi
im Inpui că e cine ştie ce stafie la fereastră?" Aşteptă
Ittiţln, sperând că totul va înceta. Până la urmă se rugă
li, luându-şi inima în dinţi, decise să deschidă geamul
■l vadă ce se întâmplă. Dădu draperia şi perdeaua
irte. în întunericul de afară, îl zări pe Jose cu un
'i lung în mână.
- Mi-am uitat cheia. Vrei, te rog, să-mi deschizi nftt de la intrare?
îşi reveni cu greu şi coborî să-i descuie.
- M-ai speriat îngrozitor!
- N-am avut încotro. Am sperat că n-o să te **•uperi.** Ştii, nu voiam să-i trezesc pe toţi.
, - Data viitoare dacă se mai întâmplă, încearcă să Intoseşti alt ton mai puţin fantasmagoric. Nu de altceva, II nu vreau să mor de frică.
Patronul îşi dăduse de mult seama că tânăra nu
Nit căsătorită şi că-l minţise când o angajase, aşa că
itofită din plin de faptul acesta şi îi spusese că o să
Iyoreze de Crăciun. N-o deranja, ba chiar prefera să nu
100
10!
111
aibă liber. Fără cei dragi lângă ea, sărbătoarea nu ml era sărbătoare...
Elena colinda străzile Londrei şi nu putea să admire frumuseţea ce o înconjura. Totul se transfol mase într-o lume de vis. Era o adevărată plăcere să I plimbi după lăsarea serii. Miile de beculeţe aprini alungau întunericul şi oamenii îşi continuau alergarj după lucrurile mai mult sau mai puţin necesare. Privea totul cu admiraţie şi se înfiora. Atât de mu fast şi bogăţie! „Atât de multă singurătate!" murmui inima. Frumuseţea nu poate satisface cerinţei sufleteşti, dar poate accentua necesitatea împlinii lor. I
încărcată cu sacoşe, se îndreptă spre staţia d metrou. Se făcuse târziu şi voia să o ajute pe Loren să finalizeze pregătirile pentru masa de Crăciun.
După ce terminară, se duseră la Claudia, penti vreo două-trei ore. Claudia îşi dăduse toate silinţele l creeze o atmosferă cât mai potrivită cu evenimentul care-l sărbătoreau. îşi făcuse chiar şi un brad pregătise pentru fiecare câte un mic cadou.
Chiar dacă conversau între ei, zâmbeau ascultau muzică, era evident că nimeni nu era a adevărat fericit. Fiecare avea gândurile îndreptate altă parte. Vali şi Claudia se gândeau la băieţelul lor se întrebau dacă vor reuşi măcar anul viitor să-l aibi alături; Lorena îşi invidia sora, care tocmai se întorsei în ţară cu prietenul ei, iar Elena îşi dorea să fie familia la munte, să se bată cu zăpadă şi să ascult colinde.
Seara trecuse cu greu, nereuşind să le aducă pn multă bucurie. Fusese o zi ca oricare alta, nu decorul era diferit.

Se aflau în pragul anului 2000, considerat de mulţi tffl an foarte important. Se făcuseră multe pronosticuri U pnvire la el, printre care şi faptul că s-ar putea să fie •fArţitul lumii. Erau destule preziceri în acest sens şi Himea era neliniştită, neştiind la ce să se aştepte. Ixllta o anumită dispută cu privire la semnificaţia ♦199-2000: pentru unii, faptul acesta reprezenta intrarea în secolul XXI, iar alţii - mai bine documentaţi i II contraziceau, încercând să le demonstreze că (Miceau în ultimul an al mileniului II.
Indiferent de opinia pe care o aveau, toţi făceau pregătiri intense pentru această sărbătoare. Ijlitaurantele vânduseră biletele pentru revelion cu •Attva luni înainte, iar primăria cheltuise o sumă ifcrbitantă pentru a cumpăra mii de artificii. în aer Inioa tensiunea aşteptării.
Intr-una dintre zile, Elena primi un telefon de la ■iimo. Trecuse ceva timp de când nu o mai sunase.
- Ce faci de revelion? se interesă el.
- Nimic deosebit.
- Doar n-o să stai acasă?
- Ba, cred că da.
- Cum e posibil aşa ceva?
- Simplu. Nu ştiu unde aş putea să mă duc şi, în ŞIUS. a doua zi lucrez.
- O să fie frumos în centru Londrei. Nu vrei să mă (Moţeşti?
- Nu ştiu ce să spun...
- Te rog! insistă el.
Bine. La ce oră ne întâlnim?
Pe la 7 seara.
Nu e cam devreme?
103
HM HH9
im

- Vreau să trecem pe la nişte prieteni de-ai mei. La ora fixată, maşina lui Iuliano opri în faţa *cast*
Acesta claxona de câteva ori, dar văzând că Elen întârzie, coborî şi se îndreptă spre intrare. Nu apucă s sune, pentru că tânăra deschise uşa şi iei surâzătoare.
- Bună. Credeam că s-a întâmplat ceva de nu m| apari.
- Nu eram încă gata. Ca întotdeauna, încerc s fac totul în ultimul moment.
Prietenii lui Iuliano erau ciprioţi ca şi el şi stabilişi ră să se întâlnească la unul dintre ei. Gazda întâmpină călduros şi îi aşeză la masă. îi servi c câteva feluri de mâncare, printre care şi sarmal (ciprioţii le numesc altfel). Elena rămase peste masul de uimită.
- Nu mi-am închipuit că o să mănânc sarmale I Anglia!
- îţi plac?
- Cum să nu! De unde ştiţi cum să le preparaţi?
- E una dintre mâncările care se fac la noi I Cipru.
- Şi eu care credeam că e o mâncau românească.
Mai târziu merseră cu toţii în oraş. Găsiră cu gr» o parcare liberă. în centru, o mare de oameni d diferite naţionalităţi se mişca încoace şi încolo, para fără o direcţie anume. Curând îi luă valul şi fură du| nici ei nu ştiau unde. Nu vedeau nimic altceva în \\ decât bărbaţi şi femei, la fel de dezorientaţi ca şi ei.
104
- N-a fost o idee prea genială să venim aici, îi ipuse el. Măcar de-am putea ieşi din aglomeraţie şi il-i găsim pe ceilalţi.
încercară să-şi facă loc prin mulţime. Cu multă Şftutate reuşiră, înainte de a fi călcaţi în picioare, să •i>iii<]ă spre margine.
Prietenii lor îşi luaseră cu ei două tamburine şi ncupură să cânte cântece tradiţionale. Apoi se ipucară să danseze. Curând, în jurul lor se făcu un Uit mare şi multe persoane veniră să participe la pltrecerea lor.

- Au talent, şopti Elena.
- Sunt deosebiţi şi ştiu cum să se distreze.
- îmi place. Dacă n-ar fi fost ei, mi-ar fi părut rău ţ| am venit.
Imensul orologiu Big Ben - renumit pentru mactitatea sa - conduce viaţa Londrei: începutul wrviciilor, schimbarea gărzii la Palat, pauza de prânz, ni luderea magazinelor şi ceremonialul ferecării porţilor turnului Londrei. Se spune despre el că nu întârzie niciodată.
în noaptea aceasta, mulţi îi urmăreau cadranele, «ţioptând ca limbile ceasului să indice ora 12, lHOmentul trecerii în anul 2000. Când ultima bătaie se ■li, lumea izbucni în strigăte de bucurie. Deodată, Mrul se acoperi cu focuri de artificii, care delectau privirile tuturor. Se crease impresia că ninge cu steluţe
>ate culorile.
Frigul îşi făcuse simţită prezenţa şi Elena începu «A tremure.
- Sper să nu mă aleg cu o pneumonie, îi zise lui mo.

- Să ne grăbim să ajungem la maşină.
Se strecurară cu greu prin mulţime. Peste tot en sticle aruncate, iar tineri beţi mergeau împleticindu-se,|
Acasă, tânăra îşi făcu un ceai, pe care îl bău mult fierbinte, ca să se încălzească. Mai avea puţin | începea serviciul.
CAPITOLUL VI
Câteva zile mai târziu, ea şi Lorena primiră pach din România. Elena se bucură să vadă grija părinţii! Ştia că fusese un sacrificiu din partea lor să-l trimiţi Printre altele, erau şi două casete: una cu muzic cealaltă cu o predică. Mama îi scrisese că erau du partea unui colege de-a ei, medic.
întinseră o masă copioasă cu şuncă, carnal zacusca. De mult nu mai mâncaseră aşa ceva. îl Anglia, produsele naturale erau de două ori mi scumpe ca celelalte, şi nu-şi permiteau să le cumpere,!

O rază de soare
Primăvara veni cu tot ce poate avea mai frumos: iaci înmuguriţi sau plini de flori, soare, ploi calde, nlros de verdeaţă... întreaga natură reînviase.
Elena îşi continua existenţa după aceleaşi tipare, ilar se simţea neîmplinită. îşi dorea şi altceva decât să muncească pentru a supravieţui. De atâta timp nu se mal ocupase şi de acele lucruri care îţi bucură cu ptvărat viaţa. Se obişnuise cu gândul că este departe || ţară şi încetase să urască oraşul, doar pentru că era ivoităsă locuiască în el.
La un moment dat, îşi dădu seama că nu apucase *ă vadă punctele turistice cele mai interesante din tondra. Se va reîntoarce în ţară şi va regreta HlOhibzuinţa ei. Erau multe de vizitat şi îşi propuse să ipă cu Acvariul.
Clădirea se află pe malul Tamisei, vizavi de Jdftstminster, clădirea Parlamentului. Biletul de intrare •ra scump, dar bănuia că merită efortul. Clădirea era iipusă pe mai multe niveluri şi structurată pe zone: tropicală, a pădurilor ecuatoriale, temperate etc. iKletau o mulţime de coridoare, iar de o parte şi de alta Ulu zeci de acvarii. Se auzeau sunete specifice vieţii

subacvatice, şi Elena căuta să ghicească cui le aparţi După câteva încercări, se lăsă păgubaşă. Era pr< greu.
Se aflau tot felul de peşti de toate mărimile culorile: de apă dulce, de mare, de ocean... Pent prima oară avu ocazia să vadă pe viu rechini, aces animale de pradă care te fac să intri în panică atun când le întâlneşti în libertate. Aveau peste 1,5 me lungime, şi înfăţişarea lor era pe departe de a liniştitoare pentru vizitatorul care îi privea.
După ce părăsi clădirea, tânăra se îndreptă sprd centrul oraşului. Intră în mai multe magazine, şi în unii dintre ele găsi o lenjerie de pat care avea imprimată *\n* ea delfini. Faţa lor blândă părea că râde şi te binj dispunea. Şi-o cumpără fără să mai stea pe gânduri.
Intră şi într-o librărie. într-un colţ, la reduceri, eraii expuse cutii cu cărţi de tarot. Era tentant să afle viitorul aşa că şi le luă.
într-o zi, unul dintre colegii de muncă îi spuse:
- Elena, de ce nu te înscrii la şcoală? Sunt atâted cursuri pe care le-ai putea face!
- Şi eu m-am gândit la lucrul acesta, dar nu suri în regulă cu actele şi nu ştiu dacă am voie.
- Dacă vrei, mă pot interesa pentru tine. CunosJ pe cineva pe care l-aş putea întreba ce condiţii trebuii să îndeplineşti.

- Ar fi minunat!
Nu dură mult şi primi răspunsul pe care-l aşteptă.
- Singurul lucru necesar e să-ţi plăteşti taxa d| şcolarizare.
- Doar atât?
108
- Da. Du-te fără să-ţi fie teamă că o să ai probleme!
Era mulţumită de vestea pe care o primise şi, pentru că şcoala era aproape de staţia de metrou, morse în pauză până acolo. Existau trei feluri de cursuri pentru care se dădeau certificate Cambridge (Jllorite. Primul certificat atesta faptul că se descurcă să IDmunice în limba engleză, al doilea - advanced - îi dădea dreptul să lucreze şi să facă facultate în Anglia, iar cel de al treilea - proficency - o îndreptăţea să Mdea engleza. Existau grupe pentru începători şi pantru avansaţi. Durata era de un an de zile, dar erau Şi cursuri intensive de trei luni, a câte trei ore pe Klptămână. Opta pentru ultima variantă.
- Dă-mi paşaportul, te rog!
Elena înlemni. Nu se aşteptase la o asemenea Bfrere. Nedorind să trezească suspiciuni, se căută în (pantă şi i-l întinse. Spre marea ei uşurare, secretara !• uită doar la început şi îi scrise numele pe o fişă. filsuflă uşurată.
- Vă rog să vă prezentaţi săptămâna viitoare să daţi un test, să vedem în ce grupă vă încadraţi.
Tânăra era bucuroasă. In sfârşit, făcea ceva care uft i placă cu adevărat, chiar dacă o costa destul de mult.
Din 100 de puncte, obţinu 72 şi intră în grupa celor ŞjVansaţi. în clasă nu erau mai mult de zece elevi, de diferite naţionalităţi. Se împrietenіră repede şi era o Utovărată plăcere să fie împreună. Lecţiile conţineau multă cultură generală, iar profesoara aducea multe •Ompletări în afara celor oferite de manual.
In curând avea să fie Pastele, şi Elena îşi amintea
109

cum se împărtăşea şi se spovedea când era România. Avea dorinţa să o facă şi acum, aşa că gândi la ce biserică ar putea să meargă. Totodată, efl indignată când îi auzea pe ceilalţi vorbind între despre Paşti ca despre Bank Holiday.
- Cum adică vacanţă bancară? De învierea In Cristos voi n-aţi auzit?
E drept că nici ei nu-i era prea clară semnificaţi acestei sărbători. Urmărise de multe ori filmul Isus fusese impresionată de cele văzute, dar avea întrebări la care nu găsise nici un răspuns. Nu îndoia de faptul că El era Fiul lui Dumnezeu, însă nu înţelegea de ce Acesta a trebuit să moară pentrj păcatele noastre.
Pe Dumnezeu îl simţea ca pe un Tată, dar ce eri cu Isus? Ce reprezenta El pentru ea şi pentru restil omenirii? De ce a fost necesar să vină şi să trăiască M| Om pe acest pământ şi să sufere crucificarea? Oricum, indiferent de motivul acestei întrupări, ei voia să-şi facă datoria. îi plăcea să meargă la înviere ■ o încânta să vadă, la întoarcere acasă, sutele cin| luminiţe ale lumânărilor cum străluceau în întuneric.
îşi sună părinţii, şi mama o sfătui să aibă grijii pentru că o să fie lume multă şi să nu se întâmpla ceva.
- Am învăţat să-mi port singură de grijă. Nu-ţi faci probleme.
Până la urmă, merse la biserica de lângă serviciul ei. Când ajunse, văzu doar două-trei persoane afarU iar înăuntru nu erau mai mult de 40 de persoane. Eri profund dezamăgită. Nu se aşteptase la un număr atâjl de mic. în schimb, corul cânta foarte frumos.
Preotul îi chemă în faţă. Se aşezară cu toţii în jenunchi şi aşteptau să le vină rândul să ia nafura şi Inul. Slujba se termină repede.
Era sigură că aşa lipsă de interes n-ar fi găsit nicăieri în ţara ei. Poporul român nu pierduse aceste vnlori spirituale tradiţionale.
Aştepta să vină pe la ea Federica, una dintre fetele Oii care se înţelegea bine la şcoală. Era italiancă şi Vtnise special în Anglia ca să înveţe limba. Avea şansa li se angajeze la una dintre cele mai mari firme din ţ«ra ei, dar i se cerea să ştie engleza.
îi plăcea să o audă vorbind în italiană şi încerca să inţină expresiile cele mai uzuale, dar aceasta nu era *ti* pusă să o ajute prea mult.

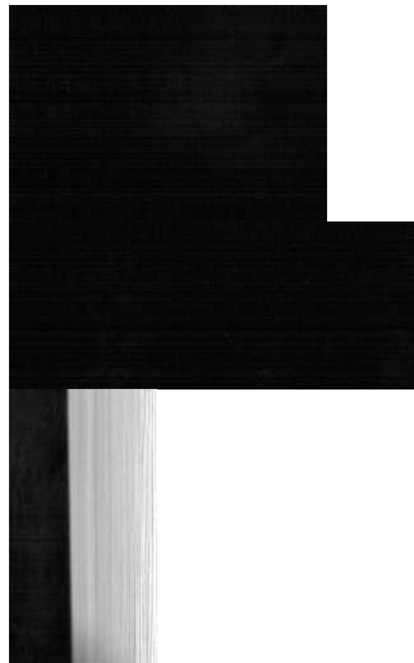
- îmi pare rău, îi spunea. Nu reuşesc să-mi ating lOOpul dacă nu exersez. Trei luni trec repede şi nu-mi
mit să pierd vremea.
Ceilalţi din casă pregăteau o petrecere. Dacă tot |ft Pastele, măcar să-l sărbătorească aşa cum ştiau ei mal bine. Un timp rămaseră împreună, dar mai târziu M) retraseră în cameră. Muzica dată la maximum le Mi|nedică să se simtă în largul lor.
- Sunt cam zgomotoşi prietenii tăi. Aşa sunt fflfreu?
- Numai când vor să se distreze.
într-un colţ, pe masă, erau cărţile de tarot. Nderica se uită la ea curioasă.
- Te pricepi?
- Puţin.
- Unde ai învăţat?
- Când le-am cumpărat, mi-au dat o cărticică cu initrucţiuni. în ea este explicat tot ce trebuie să ştii.

- Le-ai folosit vreodată?
- Aproape zilnic. M-am obişnuit ca la orice să dai în cărţi.
- Ajută la ceva?
- Nu ştiu. Se întâmplă ca azi ele să-mi spună ci totul e bine, iar mâine să-mi spună invers.
- Cum aşa?
Elena ridică din umeri.
- Bănuiesc că rezultatul ar trebui să fii consecvent, dar... Hai să-ţi arăt!
îi făcu prieteniei sale o demonstraţie, explicânduJ semnificaţia fiecărei cărţi în parte.
- Viitorul tău se anunţă luminos. Se pâre că o si ai succes.
- Să dea Dumnezeu! Pot încerca şi eu?
- Bineînţeles.
Federica, necunoscând regulile, încurcă fără si vrea totul.
- Nu merge.
- Le mai facem o dată. Fii mai atentă la ce-i spun.
Nici de data asta nu se descurcă prea bine. L| strânse supărată.
- Mai bine mă las păgubaşă. N-am înclinaţii pentru asta.
- Prima oară e mai dificil, pe urmă... Rămaseră la discuţii până târziu. Oricum, n-ar |
reuşit să doarmă, din pricina celorlalţi.
A doua zi, telefona acasă şi îi povesti mamei cât de decepţionată fusese de felul cum sărbătoresfl londonezii învierea.
- Roagă-te pentru mine! Simt nevoia de a mergi

|| o biserică unde să mă pot bucura. Am nevoie de Dumnezeu şi nu ştiu unde să mă duc.
- Ai ascultat casetele pe care ţi le-am trimis?
- Da.
- Cum ţi s-au părut?
- Din predică n-am înţeles nimic şi am înregistrat lltceva peste ea. în schimb, cântările mi-au plăcut foar-itt mult. Dimineaţa, când plec la serviciu, îmi pun căştile fi. când trec pe lângă cimitir, dau volumul la maximum. Muzica creştină mă linişteşte şi îmi alungă orice teamă.
Seara citea din cartea de rugăciuni a bunicului. Când ajunse la Psalmul 51, îşi dădu seama că el este icris în Biblie. O luă şi vru să-l citească direct din ea, ilur unde să-l găsească? Răsfoind-o, observă că la în-gtput se afla cuprinsul Vechiului Testament şi al Noului fiBtament. Căută pagina şi deschise la Psalmul 51.
Psalmul 51
„Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! Oupă îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile

mele! ipală-mă cu desăvârşire de nelegiuirea mea şi $urăţeşte-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile şi păcatul meu stă necurmat înaintea mea. împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit şi am ftcut ce este rău înaintea Ta; aşa că vei fi drept în hotărârea Ta şi fără vină în judecata Ta. lată că sunt născut în nelegiuire şi în păcat m-a zămislit mama mea. *Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul Inimii: fă dar să pătrundă înţelepciunea înlăuntrul meu! Qurăţeşte-mă cu isop, şi voi fi curat; spală-mă, şi voi fi ıı alb decât zăpada. Fă-mă să aud veselie şi bucurie,*

113

ş/ oasele pe care le-ai zdrobit Tu se vor bucurii Intoarce-Ţi privirea de la păcatele mele, şterge tom nelegiuirile mele! Zideşte în mine o inimă curam Dumnezeule, pune In mine un duh nou şi statornic! /Vii mă lepăda de la Fata Ta şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăşi bucuria mântuirii Tale a sprijineşte-mă cu un duh de bunăvoinţă! Atunci va învăţa căile Tale pe cei ce le calcă şi păcătoşii se v» întoarce la Tine. Dumnezeule, Dumnezeul mântuiri mele! Izbăveşte-mă de vina sângelui vărsat, şi limbi mea va lăuda îndurarea Ta. Doamne, deschide-rm buzele, şi gura mea va vesti lauda Ta. Dacă ai fi voi *jertfe, Ţi-aş fi adus: dar Ţie nu-Ţi plac arderile de* fotj *Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit,, Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită â mâhnită. în îndurarea Ta, varsă-Ţi binefacerile asupm Sionului şi zideşte zidurile Ierusalimului! Atunci v4 primi jertfe neprihănite, arderi de tot şi jertfe întregi; atunci se vor aduce pe altarul Tău viţei."*

întotdeauna o mişcau cuvintele psalmului şi-l citea ca pe o rugăciune. Nu-I cunoştea pe autor, dar s« simţea la fel de păcătoasă ca el.

Din acea zi. luă hotărârea să parcurgă întreaga Biblie. începu cu Genesa şi, oricând avea timp, citea câte puţin. Constată că nu era deloc simplu. Nu înţelegea prea multe şi era chiar plicticos să găsească atâtea pasaje cu înşiruiri de spiţe de neam. Avea certitudinea însă că îi face bine. Lectura era ca un medicament amar, care, dacă era luat, aducea vindecare.

Cineva îi zise că există o biserică română, undeva, în centrul Londrei.

habar n-aveam! Dă-mi, te rog,

- Adevărat?
- Da.
- Şi eu care **■resa.**

O notă pe un carneţel şi imediat cum o întâlni pe ■Drena, îi zise bucuroasă:

- Ştiai că românii au un locaş de închinare aici, în

muşi

tino?

Da. Am fost şi eu o dată.

Cum? Şi mie nu mi-ai zis nimic!

De unde să ştiu eu ce anume te interesează pe

Mergi într-o zi cu mine?

- îmi pare rău. Nu-mi surâde ideea.

Până la urmă se duse singură. Nu-i fu greu să gftsească adresa. Cu toate că nu era slujbă, erau Oftteva persoane înăuntru. Chiar şi preotul era prezent |l stătea de vorbă cu nişte băieţi. Intră şi se

închină, ipoi se grăbi să iasă. Nu ştia de ce, dar se simţi înconjurată de o atmosferă rece, neprimitoare.
în drum spre casă, trecu pe la Internet. De ceva iimp descoperise că era mai uşor să corespondeze cu imotenii prin e-mail. Iuliano era de serviciu.
- Bună.
- Bună, Elena. Ce mai faci?
- Bine. Am venit să-mi verific căsuţa poştală.
- Aştepţi ceva important?
- Da.
- De la cine?
- De la cineva care îmi este drag.
- Din ţară, presupun?
- Da.'

wm' - '■
■'

V

-

J

Hfl
- E bine. Dacă era de aici, poate că deveneam gelos.
- De ce? Din câte ştiu, prietenia noastră s-| destrămat.
- Da, dar nimănui nu-i place să fie înlocuit atât dl repede. Oricum, voiam să discut cu tine.
- Despre ce anume?
- Am ocazia să plec pentru două săptămâni în România. Un amic de-al meu are o afacere în Braşov fi m-a rugat sâ-l însoţesc.
- Vorbeşti serios?
- Da.
- Te invidiez. Ce n-aş da să pot merge şi eu!
- Poţi să-mi recomanzi nişte obiective turistice pi care le-aş putea vizita?
- Cum să nu!
Elena începu să-i enumere câteva dintre cele mal pitoreşti locuri pe care le cunoştea. Vorbea cu înflâl cărare şi ochii îi străluceau. Erau atâtea de văzut! Dini acest punct de vedere, românii sunt bogaţi.
- Trebuie să fie frumos. Abia aştept să ajung aco« Io! La întoarcere, o să te sun, ca să-ţi spun impresii mea.
Tânăra deschise calculatorul, trecu adresa de e« mail şi parola. Aşa cum se aşteptase, avea câtevi rânduri de la Laura. îi era dor de ea şi ar fi fost! încântată să o aibă alături. Voia să-i trimită cevl

deosebit. Oare ce? Se gândi puţin şi începu să scrie:
„Dragă Laura,
Mulţumesc că mă ţii la curent cu ultimele noutăţi,] 116
Aşa reuşesc şi eu să mă simt mai aproape de casă. Am de toate, mai puţin căldura celor dragi. Pentru că m-ai rugat să-ţi descriu Londra, încerc li o fac într-un mod cât mai plăcut. Ce zici de o plim-btre? încearcă să vizualizezi ce-ţi spun.
Ieşim din casă. Pe de o parte e autostrada, pe de Alia parte sunt liniile de tren. Nu este o privelişte prea încântătoare, mai ales că nici vremea nu ţine cu noi. Itfl gata să plouă, o mulţime de nori, un aer umed...
Ne strecurăm printre case şi în câteva minute luntem în staţia de metrou. Trebuie să mergem pe linia Ointrală, până în Bond Street, şi apoi să schimbăm pe Jubilu line. în sfârşit, ajungem. în ce parte vrei să o luăm? înspre Planetarium? N-avem însă noroc. O mulţime de turişti vor să intre şi, decât să pierdem ore In şir aşteptând să ne vină rândul, cred că ar fi mai bine M ne plimbăm în josul străzii. Clădirile de aici îmi amintesc de centrul vechi al Ilicureştiului. îmi place stilul lor medieval. Ţie nu? Uite! Se zăreşte Regent Park. Ce zici, mergem? O mulţime de flori, de toate culorile, sunt răspândite de-a lungul aleii. Ne oprim şi le admirăm. Sunt atât de frumoase! în faţa noastră se întinde un lac cu două braţe, iar din loc în loc sunt insule. Crezi că ne-am putea încumeta să luăm o barcă şi să ne plimbăm? Hai || vâslim spre limba aceasta de pământ! Cred că am Vlzut sub sălcii un cuib cu lebede. Priveşte puişorii: micuţi, pufoşi, gri. Rămânem un moment? Nu este nimeni. E atât de linişte! Pune mâna în apă! E caldă, nu? Sunetul apei, lovindu-se de mal, mă linişteşte.
Simţi cum adie vântul? Cum îţi mângâie faţa? Simţi
117

atingerea moale a ierbii şi mirosul ei proaspăt? C| păcat că nu avem cum rămâne mai mult timp!
- N-ai vrea o îngheţată? Să vedem... Lasă-mă :,I | mă gândesc! Rom, stafide, vanilie şi toffee. Am ghicit[7]
E timpul să ne întoarcem. De-a lungul autostră/ii I sunt câteva clădiri construite în stil vechi; prin uşă pop j privi luxul din interior. Bineînţeles, nu ai nici cea m.ii mică şansă să intri... La capătul străzii încoļij construcţiile moderne din sticlă şi metal, printre care sol remarcă hotelul Hilton. Astfel se închide drumul ţl| începe autostrada cu şase benzi, pe două niveluri...
Sper că ţi-a plăcut călătoria şi că am reuşit sâ satisfac, în mică măsură, dorinţa de a cunoaşte oraşul,] Aştept veşti de la tine. Te pup, Elena."
închise calculatorul şi se duse să plătească.
- Călătorie plăcută! îi ură lui Iuliano.
în drum spre metrou, intră în câteva magazine îşi făcu cumpărăturile. într-unui dintre ele obser expuse diverse articole pentru pictură. Nu avea pr< mult talent, dar se descurca; învăţase patru ani li şcoala de arte. îşi alese un set de pensule şi câtev.i vopsele şi le cumpără. Abia aştepta să le încerce!
Mama nu uită de dorinţa fiicei sale şi reuşi sa i facă rost de adresa unei societăţi: Trinitarian Biblii Society. O îndemnă să le scrie şi să-i roage s'n recomande o biserică, ceea ce şi făcu imediat cum avu un pic de timp liber. Le explică cine este şi de cu apelase la serviciile lor.
Nu peste multe zile, primi o scrisoare de la el Printre altele îi spuneau: „Ne pare rău că nu putem îndrumăm spre o biserică aflată în partea oraşului în ire locuieşti. Am găsit oportun să-ţi indicăm una din
ia a şasea. Este mai departe, însă credem că o să
simţi bine acolo. îţi dăm două numere de telefon: iul de la o familie care locuieşte în apropiere de locul je lucrezi, iar celălalt de la o doamnă care, împreună soţul ei, au fost timp de trei ani misionari în amânia. Ambele perechi au fost anunţate că este)sibil să-i contactezi. Domnul să te binecuvânteze!"
Elena era plăcut impresionată de cuvintele pe care i citise şi luă hotărârea să-i sune chiar în seara aceea.
- Bună seara. Mă numesc Elena. Cei de la Initarian Bible Society mi-au spus că mă puteţi ajuta i ajung la biserica din Hayes.

- Da. Chiar aşteptam telefonul tău. Serviciul Illgios începe duminică dimineaţa la ora 9. Pentru că stanţa este mare, cred că ar fi bine să ne întâlnim la
8, în Ealing Broadway. Noi o să fim într-o maşină Dă. Cum te putem recunoaşte?
- O să port o bluză roşie şi o să am o Biblie în Ină.
- Minunat! Rămâne să ne vedem atunci. La vedere!
- La revedere!
Sâmbătă era liberă. îşi propusese să-şi ocupe jpă-amiaza pictând. Deschise fereastra, pregăti jlorile şi încercă să imprime pe hârtie un peisaj.
Vremea era minunată. Cerul senin, lipsit de nori, şi îarele prietenos te îndemna să visezi cu ochii des-Itlşi. Jose şi Ana se plimbau prin grădină şi îi făceau
118
119

semne cu mâna. Le răspunse şi apoi se întoarse Il îndeletnicirea ei. Ştia bine că, dacă va continua sâ«j urmărească, va sfârşi prin a li se alătura.
După ce termină, îşi privi capodopera cu un aer critic. Uitase multe noţiuni de bază de când absolvişi şcoala, dar se descurcase mulţumitor. Poate că nu eri rău să picteze mai des. Tocmai descoperise cât dl relaxant putea fi. Strânse totul cu grijă şi le aşeză Iii locul lor.
De pe birou, cărţile tarot îi făceau cu ochiul. întinsi| mâna să le ia, însă se răzgândi. în ultimul timp, acestei) o tulburau şi o puneau tot mai mult în încurcăturii Viitorul nu arăta promiţător prin ele şi nu avea nici ol dorinţă să-şi strice buna dispoziţie pe care o avea. Ba,j dacă se gândea mai bine, era chiar nimerit să nu le mal consulte deloc. De când le cumpărase îşi pierdus«j liniştea. Puse cărţile într-o pungă şi le aruncă dupl dulap. Măcar să nu le mai vadă.
Soneria ceasului se auzi strident în liniştea ci domnea în casă. Elena întinse mâna şi o opri. En devreme, şi ceilalţi încă mai dormeau. Coborî din pal, îşi făcu toaleta şi îşi pregăti hainele să meargă li biserică. Aşteptase de mult momentele acestea şi nu voia să întârzie. Trebuia să se întâlnească cu o familii de englezi şi nu-şi permitea să-i dezamăgească; cunoştea faptul că ei ţin mult la punctualitate. Căută Biblia şi o puse în geantă. Se mai privi o dată în oglindă, apoi ieşi. Se îndreptă cu paşi înceţi spre staţia de metrou. Era încă devreme şi doar câţiva oameni erau pe stradă.
Ajunse prima la locul de întâlnire. Privi ceasul. Mal
ivea de aşteptat câteva minute. O tânără se îndreptă fiipre ea şi îi dădu o invitaţie şi o broşură.
- Astăzi, pe stadion, va fi o evanghelizare şi ne-im bucura dacă aţi putea veni.
- Despre ce e vorba?
- Un evanghelist din America va vorbi despre Dumnezeu.
„Ce-ar putea să-mi spună el?" gândi Elena. Nu ipucă să întrebe prea multe, pentru că zări o maşină ■lbă, apropiindu-se. Din ea coborî un bărbat, care avea In jur de 40 de ani. îi zâmbi şi o salută călduros.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa, îi răspunse.
- Bănuiesc că tu eşti Elena. Numele meu este Marc.
- încântată de cunoştinţă.
îi prezentă apoi soţia, Lynn, şi pe cei doi fii ai lor James şi David, care erau cu câţiva ani mai mici decât ta.
Se simţea bine în prezenţa lor şi avea senzaţia că Il cunoaşte de mult, chiar dacă era pentru prima dată Când îi vedea. Avusese rar ocazia să discute cu englezi ■l îi făcea plăcere compania lor, mai ales că erau deosebit de amabili.
Din cauza traficului, a fost nevoie de o oră ca să ijungă la destinaţie. Biserica era simplă: mai multe bănci, un amvon, o Biblie...
Doamna Lynn o conduse în faţă, pe primul rând. Cu toţii se ridicară în picioare şi o persoană începu să ie roage. Apoi cineva anunţă o cântare. Elena deschi-•e cartea şi urmărea versurile, încercând să prindă

totodată melodia. Era o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu.
Un bărbat de vreo 50 de ani, cu privirea blândă, si| ridică la amvon şi deschise Sfânta Scriptură. Citi uf! text de undeva, după care începu să dea explicaţii.
- Sunt mulţi oameni care nu cred în Dumnezeu, doar pentru simplul motiv că nu-L văd. Nu contează cil prezenţa Lui se simte şi că întreaga naturi) mărturiseşte despre existenţa Lui. Ca să-şi justifici trăirea păcătoasă, ei îţi argumentează că raţiunea lor refuză să ofere credibilitate unei Persoane intangibile, Materia vrea să pipăie materia, ca să se convingă cil este reală. Ce nebunie!
Moise, omul de care Dumnezeu S-a folosit ca si scoată poporul Israel din Egipt, a vrut să vadă slavi Domnului. Cererea i-a fost îndeplinită, dar Cel Sfânt i adăugat: „Faţa nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poatl omul să Mă vadă şi să trăiască. Domnul a zis: «lată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă. Şi când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii şi te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Faţa Mea nu se poate vedea.»" (Exodul 33.20-23)
lată răspunsul valabil şi azi pentru noi. Dacă ochii noştri s-ar deschide, doar pentru o clipă, şi am putea zări un înger sau un demon, întreaga noastră fiinţă s-ar clătina. Am începe să tremurăm, picioarele ni s-af înmuia, iar glasul ne-ar pieri. Cu cât mai afectaţi am fi dacă, cu trupul acesta muritor, L-am putea privi pe Cel Preaînalt! Nu poate omul să-L vadă şi să trăiască.
Isaac Newton, ilustrul om de ştiinţa (matematician,
fizician şi astronom), şi-a construit în laboratorul său un •lstem solar în miniatură. într-o zi, a fost vizitat de un lteu, care, privind cu admiraţie macheta realizată de icesta, îl întrebă: „Cine l-a făcut?" „Nimeni, a fost rlspunsul primit. A apărut la întâmplare" „Nu-ţi bate joc de mine! Spune-mi adevărul, cine l-a făcut?" Atunci newton i-a replicat: „Ceea ce ai în faţă nu este decât o palidă copie a Universului, şi nu pot nicicum să te Oonving că a luat fiinţă din neant. Dar tu ai declarat mai demult că originalul acestui sistem, pe care eu l-am Imitat, s-a născut fără un Creator. De ce această Oontrazicere în crezul tău?"
Alte persoane neagă existenţa Duhului Sfânt, cea 4e a treia Persoană a Dumnezeirii, din aceleaşi motive. Duhul este asemenea vântului, pe care nu-l vezi, dar despre care nu poţi spune niciodată că nu există. De 0e? Pentru că vântul îl simţi: te poate atinge şi te poate duce într-o parte sau alta... Duhul Sfânt are mult mai multe calităţi. El îţi poate vorbi, te poate face conştient de starea ta păcătoasă, te poate mustra sau îmbărbăta, te învaţă cum să te rogi şi Iduce roadă în viaţa ta: „Roadă Duhului este: dra-flostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, Iltcerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor." (Galateni 5.22-23a)
Era pentru prima oară când Elena auzea vorbin-du-se atât de explicit despre Dumnezeu, şi nu se mai lătura ascultând. Cei de la Trinitarian Bible Society avuseseră dreptate când o îndrumaseră să vină aici. Avea ce învăţa.

La sfârşitul slujbei religioase a făcut cunoştinţă cu
123
mai multe persoane. Nu le reţinu numele la toate, daf rămase surprinsă de căldura cu care o înconjurau. Erw plăcut să se simtă binevenită într-un astfel de loc. în maşină, domnul Marc o întrebă:
- Cum ţi s-a părut?
- Foarte interesant. N-am să uit prea curând predica pe care am auzit-o. Cred că am să vin M duminica viitoare.
- Putem merge tot împreună. Avem destul loc în maşină.
- Mulţumesc. Doamna Lynn i se adresă:
- Ne-am bucura să accepţi invitaţia noastră de ij lua prânzul împreună.
- Cu multă plăcere.
Aceştia locuiau într-o casă spaţioasă, mobilată cu mult gust, în stil specific englezesc. La intrare era un hol micuţ, o scară ce ducea la etajul I, bucătăria, o cameră şi sufrageria, iar din ea se intra pe terasă.
Pe unul dintre pereţi era aşezat un papirul înrămat.
- De unde îl aveţi? întrebă Elena curioasă.
- Din Egipt. Am fost acolo în interes de serviciu şl am avut ocazia unică să-l pot achiziţiona.
- E pentru prima oară când văd unul în original, Ştiţi cumva ce scrie pe el?
- Din păcate, nu.
Prânzul îl serviră în sufragerie. Imediat ce doamna Lynn aşeză mâncarea pe masă, se ridicară cu toţii In picioare şi Elena se întrebă ce se întâmplă. Spre surprinderea ei, îl auzi pe domnul Marc rostind: „Doamne, Tată ceresc, venim înaintea Ta şi To
lăudăm pentru binecuvântările Tale pe care le-ai Wvărsat peste noi. îţi mulţumim pentru că Te-ai îngrijit (le noi şi ne-ai dăruit aceste daruri de mâncare. Fii liudat şi slăvit pentru bunătatea Ta! Amin."
Tânăra nu mai auzise până atunci pe cineva rugându-se înainte de a mânca. Personal, nu se gândise niciodată să o facă. Se pare că mai avea destule de învăţat.
Mai multe feluri de specialităţi de brânză erau pe masă şi Elena gustă din fiecare. Apoi li se serviră •Biată, friptură şi legume fierte: cartofi, morcovi, mazăre. în România, legumele se pregătesc cu diverse losuri, şi fu mirată să vadă că englezii le consumă Umple. In plus, nu foloseau pâine şi, din pricina asta, Ilmţea că ceva lipseşte.
- Nu vă supăraţi, le zise. Nu aveţi puţină pâine?
- Cum să nu! îţi aduc imediat.
Da, acum mâncarea era ceva mai bună.
- Spune-mi, te rog, ce faci în Londra?
- Lucrez şi învăţ totodată.
- Nu-i rău. E bine că fructifici timpul. Eşti singură la părinţi?
- Nu. Mai am doi fraţi: unul mai mare, din prima Căsătorie a tatii, însurat, iar celălalt e cu câţiva ani mai mic decât mine.
- Te-ai obişnuit cu despărţirea de ai tăi?
- Aşa şi aşa. N-am fost niciodată plecată şi e dificil. Mi-e dor de ei.
- Rămâi pentru o perioadă mai lungă?
- încă nu ştiu. Deocamdată n-am hotărât nimic.
- Au sosit plăcintele, anunţă doamna Lynn.

124
125
Elena era sătulă, dar putea face un efort; plăcintei! erau delicioase.
- Am observat că aveţi pian. Cine cântă la el?
- Mama şi David, iar eu cânt la vioară, răspunsi James.
- Adevărat? Eu am făcut clasele I-IV la şcoala di muzică, secţia vioară, dar nu mi-a plăcut. Nu aveam talent şi mai mult mă chinuiam. Din clasa a V-a m-am transferat la pictură.
- Păi de ce te-ai înscris la o astfel de şcoală, daci nu aveai înclinaţie spre muzică?^
- A fost iniţiativa mamei. în schimb, fratele meu cântă de la cinci ani şi are un talent deosebit. Est» foarte apreciat. Apropo, ştii vreun magazin cu instrumente muzicale? Poate că o să reuşesc să-l cumpăr lui Iustin o vioară şi nişte corzi.
Băiatul îi dădu adresa şi îi explică cum să ajungi acolo.
- S-a făcut târziu, zise Elena, privindu-şi ceasul, Trebuie să plec. Vă mulţumesc tare mult pentru amabilitatea pe care mi-aţi arătat-o. Vă sunt recunoscătoare.
- Pentru puţin. Ne vedem săptămâna viitoare.
- Am să vă telefonez sâmbătă seara. La revedere.

Câteva străzi mai încolo, Elena ajunse la staţia de metrou. Trecu pe la magazin să-şi salute colegii:
- Hm, ce veselă suntem azi! remarcă Râmi. Do unde vii?
- De la biserică.
- A! Şi cum a fost?
- Minunat.
Râmi şi tatăl lui erau mahomedani. Religia lor a
126
plină de ritualuri şi obligaţii, dar de când se aflau în Anglia renunţaseră să le mai îndeplinească.
- îţi pot oferi ceva?
- Un cappuccino, te rog.
Râmi îl prepară şi i-l dădu puţin teatral, făcând o ■Ourtă plecăciune înaintea ei.
- Poftim! Domnişoara e servită.
- Dacă mă gândesc bine, cred că îmi place să fiu nllent, îi replică ea.
- Nu te obişnui prea mult cu postura asta, pentru f| luni o să-ţi fie greu să-ţi îndeplineşti norma.
- Of! Ştiam eu că nimic nu ţine veşnic... Mulţumesc pentru cafea. Pe mâine.
- La revedere.
în săptămâna ce urmă, Elena îşi aminti că cei de la locietatea biblică îi dăduseră două numere de telefon. Cunoscuse una dintre familii şi fusese încântată de compania lor. Voia însă să-i vadă şi pe cei doi soţi care luseseră misionari în ţara ei. Căută numărul de telefon ţi, după ce îl găsi, se duse să-i sune. îi răspunse o voce caldă şi îşi dădu repede seama că este o persoană mai în vârstă. Se prezentă.
- Aşteptam să mă suni şi mă întrebam de ce n-ai licut-o încă. Mi-ar face plăcere să te întâlnesc, îi spuse icesta.
- Unde locuiţi?
Femeia îi dădu denumirea unei străzi.
- E foarte departe.
- Ştiu. Partea rea e că trebuie să schimbi două auze şi apoi să iei metroul.
127
- Hm, făcu tânăra dezamăgită. Nu am mult timp la dispoziţie.
- Nici o problemă. Pot veni eu dacă nu t« deranjează.
- Ar fi minunat. Ce ziceţi de week-end-ul următor?
- Perfect.
Fixară împreună ora şi stabiliră locul de întâlnire.
Dinspre bucătărie se auzeau mai multe voci. Ca di obicei, cei din casă stăteau la discuţii. Se îndrept! înspre acolo.
- Salut la toată lumea, spuse imediat cum intra. Coke, deja te-ai întors? Parcă abia ai plecat în Spania.
- Da, acum două săptămâni.
- Două săptămâni? Dar când au trecut?
- De data asta nu s-a întors cu mâna goală, completă Jose.
- Adică?
- Ştii că se lăuda că şi-a cumpărat o maşină faina, Şi-a adus-o cu el.
- Cum arată?
- Aşa cum ne-a descris-o: modernă, încăpătoare, elegantă.
- Trebuie să faci cinste!
- Chiar mă gândeam să vă invit în oraş.
- Unde?
- La discotecă! Ce ziceţi, mergeţi?
- Bineînţeles.
- Ar fi cazul să ne grăbim. N-are rost să ajungem prea târziu.
Elena ştia că va lucra a doua zi, dar dorea să se ducă. Era curioasă să vadă o discotecă în Londra. Auzise multe despre ele şi mai ales despre efectele ipeciale pe care le foloseau.
Se schimbă în grabă şi coborî. Coke avea dreptate: maşina era deosebită. Abia aştepta să facă o plimbare cu ea.
- Doamnelor şi domnilor, se anunţă o seară Jleosebită! spuse Jose cu glas glumeţ.
Ajunşi în centru, nu reuşeau să găsească o parcare liberă. Ocoliră mai multe străzi, dar în zadar.
- Frate, ne mai învârti mult? O să ajungem la închidere.
- Ce pot să fac? Doar n-o să las maşina în mijlocul drumului.
- Uite acolo un loc liber!
- Unde?

- Pe dreapta, în faţa maşinii negre.
- O.K. Am rezolvat-o şi pe asta. Unde mergem?
- Cunosc eu o discotecă faină. Urmaţi-mă, spuse Americo.
După câteva minute la zise:
- Uite! Acolo unde este firma Limelight.
Zidurile clădirii erau fumurii şi dacă nu era grupul de tineri din faţa ei, puteai crede că este părăsită.
- Cândva a fost o biserică.
- Eşti sigur?
- Da. O să te convingi singură.
- Ciudat! N-am mai auzit aşa ceva.
Intrarea era liberă, dar un bodyguard ce stătea la uşă nu-i permitea oricui să intre. După ce pătrunseră înăuntru, Elena rămase stupefiată. Nu numai că aici lusese o biserică, era o biserică: icoanele de pe pereţi •rau intacte, doar că îşi pierduseră din culoare datorita
ii

trecerii timpului. în sală şi la balcon se dansa; unda fusese odată altarul, acum stătea D.J.-ul.
- Dumnezeule mare, ce pot să-mi vadă ochii!
- Ce-i cu tine? De ce ai rămas ca o stană dl piatră?
- Mai întrebi? Se poate ţine aici o slujbă religioaw fără probleme. Aproape că nu ştiu ce să fac: să mi închin sau să dansez?
- Mai bine am bea ceva!
O scară în spirală ducea la primul cat, locul undlj fusese odinioară corul bisericesc, acolo se afla acurtj barul. Mai multe lumânări erau aprinse. îi urmă fără tm gere de inimă. Se aşeză moleşită pe o canapea <l« piele.
- Presupun că vrei un suc, deşi, după cum araţi,] nu ţi-ar strica un whisky, îi zise Lorena.
- După un aşa şoc...
Un fior îi străbătu fiinţa. Modernism, modernism,| dar parcă prea era de tot! Londonezii se puteau lăudi cu unicitatea acestui loc. Era, într-adevăr, ceva inedit, I Din câte discoteci se aflau în Londra, cum de nimerişi tocmai în asta? Avea impresia că sfinţii îi urmăresfli orice mişcare. Cum să se simtă în largul ei?
- Hai să dansăm!
Mai de voie, mai de nevoie, se duse cu ei. începu să danseze, făcând eforturi să nu privească icoanele. După un timp, îi întrebă pe ceilalţi.
- Mai rămâneţi? Nu mergeţi acasă?
- Nici nu ne gândim. Abia am început să ni distrăm.
Nu avea cum să plece acasă. Era destul de târziu

Il nu voia să umble noaptea singură pe străzi. Aşa că IU nevoită să aştepte. Nu fusese deloc o seară plăcută. Pe la două, băieţii începură să dea semne de
Oboseală.
- Cred că ne ajunge. Mâine o să dormim la lucru. A doua zi, după program, Elena plecă direct la
■oală. Mai avea două săptămâni şi trebuia să se
■ftzinte la examen. Avea două posibilităţi: să dea la
începători - să fie sigură că o să ia - sau să dea la
ivansaţi. Dacă pica, în loc de diplomă primea un
krtificat de absolvire.
Văzându-i dilema, profesoara o îndemnă:
- încearcă la avansaţi. Te descurci bine în •ngleză şi ai şanse mari. Să nu regreţi mai târziu că ai
pierdut ocazia.
- Poate că aveţi dreptate, numai că eu nu sunt
llgură dacă voi face faţă.
La sfârşitul orelor, Federica o întrebă:
- Te grăbeşti?
- De ce?
- Am auzit că s-a deschis o expoziţie de sculptură a lui Salvador Dali. Numai că nu mi-ar plăcea să mă duc singură. Nu vrei să mă însoţeşti?
- In ce loc este?

- în aceeaşi clădire cu Acvariul.
- Am văzut până acum numai picturi de-ale lui. Cred că n-ar strica să vin şi eu.
Era târziu când ajunseră şi trebuia să se grăbească. Mai era puţin şi muzeul se închidea.
Prima sculptură ce le atrase atenţia era o fată Intr-un leagăn, dar în loc de cap, aceasta avea un buchet de trandafiri.

MgH^

- La ce s-o fi gândit autorul?
- Cine ştie! Ar trebui să fii în locul lui ca să f
în altă sală era o altă lucrare, reprezentând femeie din al cărei corp ieşeau mai multe sertare.
- Am citit undeva că el crede că o femeie ascun mai multe mistere şi că e minunat să încerci să descoperi în toată frumseţea ei.
- Interesantă idee!
- Uite şi sculptura lui celebră!
Era un elefant straniu cu picioare lungi şi subţi Ceea ce te atrăgea era măiestria cu care erau făc toate formele şi care creau senzaţia de mişcare.
- îmi amintesc că are o pictură cu elefanţi malul unei ape. Imaginea lor reflectată în apă semă cu nişte lebede.
- Lebede? Ce ciudat!
- Cred că tot ce face el e ciudat. Priveşti canapeaua asta în formă de buze.
- Aici scrie că sunt inspirate de ale iubitei lui.
- Sunt frumoase!
- Şi uriaşe, completă Elena, ceea ce le făcu paj amândouă să izbucnească în râs.
în ultima sală, diferite bucăţi de sticlă colorată erau aşezate sub diferite forme şi lumina cădea pe fiecare într-un anumit fel.
- Principiul prismei, remarcă Federica. Ce păcal că nu putem face fotografii! Mi-ar fi plăcut să le pot arăta şi prietenilor mei.
Chiar în curtea muzeului se afla o reproducere j după sculptura cu elefantul. Era destul de mare, dar nu la fel de bine realizată ca originalul.
în apropriere se afla o roată uriaşă, prevăzută cu
nun multe cabine, în care putea intra un grup de pirsoane. Roata se învârtea încet şi, pe măsură ce Bibinele erau ridicate, oamenii puteau privi oraşul în frumuseţea lui, întreaga panoramă a Londrei desfă-Şurându-se la picioarele lor.
- E minunat să te afli acolo sus! Cred că imaginea
| superbă.
- Da. Numai că nu avem nici o şansă să ajungem. Ne-ar trebui câteva ore să stăm la rând.
- Ai dreptate. îmi pare totuşi rău că pierd ocazia.
- Hai mai bine să ne plimbăm de-a lungul Ttmisei! Şi de aici putem admira oraşul în amurg.
Pentru că soarele începea să asfinţească, cerul «ra roşu şi se reflecta în nuanţe de bleu, roz şi lângeriu. Fluviul avea aproape aceeaşi culoare cu litrul ceresc. începuseră să se aprindă becurile şi 8l6dirile cele mai importante - precum Westminster -•rau luminate artificial. în depărtare se zărea catedrala Saint Paul, a cărei cupolă albă era uşor vizibilă din mai multe puncte ale Londrei.
- îmi amintesc de vremea când mergeam la mare Ou părinţii mei, a început Elena să povestească. După 0 zi petrecută în compania razelor arzătoare ale loarelui, seara era o adevărată plăcere să simţi briza mării, mângâindu-ţi trupul. Păşeam desculţă prin nisipul tncă fierbinte şi mirosul de alge îmi gâdila nările. Ce îndepărtate mi se par acele timpuri! Parcă a trecut o veşnicie de atunci, remarcă ea cu tristeţe.
- O să mai ai ocazia să repeţi experienţa, întotdeauna există un mâine.
- Da, dar destul de îndepărtat pentru mine.
- Ce zici, mâncăm o îngheţată?

J

- Numai una?

Sfârşitul săptămânii veni repede şi Elena si pregătea să se întâlnească cu doamna Elisabeth, englezoaica care fusese misionară în România. Speri să poată petrece câteva ore plăcute în compania el. Trebuia să o aştepte la staţia de autobuz. Ştia despn ea că e micuţă de statură, poartă ochelari şi are părul prins în coc. Nu erau multe detalii, dar vor reuşi ele si se recunoască în vreun fel. Locul de întâlnire nu era departe de ea şi ajunşi repede acolo. Se aşeză pe o bancă şi se uita cu atenţii la cei ce coborau din autobuz. La un moment dat, văzu o bătrânică de 60-70 de ani îmbrăcată simplu, căutând cu privirea pe cineva. îşi dădu repede seama cine era.

Elena strâmbă din nas. Nu era nici pe departi englezoaica modernă şi aranjată pe care se aşteptaşi să o vadă. Era dezamăgită. Ce putea să vorbească cu o bătrânică? Diferenţa de vârstă era prea mare ca si găsească un punct comun.

Se apropie de ea puţin reţinută. Femeia îi zâmbi.

- Bună ziua. Tu trebuie să fii Elena. Mă bucur te întâlnesc.
- Şi eu mă bucur să vă întâlnesc, rosti tânăra jumătate de gură.

Puţin stingherită, continuă:

- Cred că putem merge la mine. Nu locuieso departe.
- Sigur că da. Pe unde o luăm?
- Tot înainte.

Păşeau pe drum fără să vorbească între ele. Fata îşi reproşa că fusese atât de nechibzuită şi o sunase.

Acum nu avea încotro; trebuia să meargă până la Kpăt. Numai de nu ar rămânea prea mult timp! Elena intră în casă şi spera să nu se întâlnească OU nimeni. Nu ştia ce vor spune ceilalţi dacă ar vedea-o fmpreună cu o bătrânică. Slabe speranţe! Chiar atunci Jose, Americo şi Ana coborau scările. îi salută în fugă.

- Am ajuns, spuse ea şi deschise uşa. Poftiţi!

Intraţi!

- Frumoasă cameră şi luminoasă. Imi place. Femeia îşi roti privirea prin cameră. Ochii i se opriră isupra unui poster cu delfini.
- E frumos.
- L-am cumpărat de curând, rosti Elena. Imi plac delfinii.
- Şi mie. Sunt atât de blânzi şi de prietenoşi! Prezenţa lor îţi inspiră pace. A! Să nu uit!

6e căută în geantă şi scoase un calendar mare de perete. Pentru fiecare lună era o imagine diferită şi un verset biblic, în româneşte, scris pe fiecare filă.

- Mulţumesc.
- M-a'm gândit că te-ar încânta să ai un calendar cu versete scrise în limba română.Orice îţi aminteşte de ţara ta cred că îţi poate aduce o rază de bucurie.
- Aveţi dreptate.
- Cred că ştii că eu, împreună cu soţul meu, am stat trei ani în România, în Bucureşti. Cunosc multe despre ţara ta şi chiar am învăţat să vorbesc puţin româneşte. Mă simt apropiată de poporul tău. Ştiu că trece prin momente dificile.
- Aşae.
- Bănuiesc că şi faptul că te afli în Anglia are legătură cu situaţia de acasă.

- Da. Am fost nevoită să plec tocmai din pricind stării economice precare din ţară.
- Spune-mi, te rog, cu ce te ocupi aici?

- Lucrez la un magazin şi urmez cursurile un« şcoli.
- E un lucru bun că te ocupi de viitorul tău. Doamna Elisabeth scoase un caiet pe care-l răsfoi puţin, apoi zise:
- Cunosc câteva cântări în româneşte. Nu vrei sil cânţi împreună cu mine?
- Ăă... Da... Cum să nu!
Se duse şi se aşeză alături de musafira el,] Aceasta cânta frumos, dar prea tare, ceea ce o deranjai vădit pe Elena, care se gândea îngrijorată că cei din casă ar putea auzi. Murmura versurile pe care le avei în faţă, fără nici o tragere de inimă.
La sfârşit, doamna Elisabeth, care simţise că fata era jenată, zise:
- Hm, se pare că nu prea îţi place...
După câteva minute de conversaţie, adăugă:
- Cred că ar fi bine să te las. Văd că eşti obosita, înainte de a pleca, vreau să ne rugăm.
- Bineînţeles.
Femeia începu să se roage într-un mod care mişel inima tinerei. Era mai mult decât o simplă rugăciune, era o conversaţie între Tată şi fiică: „Doamne, Tu o cunoşti pe Elena şi o iubeşti atât de mult. Tu ştii greutăţile ei şi ştii că nu-i este uşor să locuiască aşa departe de casă. Te rog frumos să o mângâi, să o îmbărbătezi, să-i dai putere şi curaj să meargă înainte, Binecuvântează de asemenea şi familia ei, care e acasă şi care se îngrijorează pentru ea. îţi mulţumeso

Mntru că Tu ai vrut ca noi două să ne cunoaştem. Acum îţi încredinţez toate nevoile ei în mâna Ta. Amin." Lacrimile se scurgeau pe obrazul tinerei, fără să ftuşească să le oprească. Bătrânica aceasta, care făcuse două ore pe drum ca să o întâlnească pe ea şi |HI care o întâmpinase cu atâta răceală, citise în ■ufletul ei şi văzuse nelinişte şi durere. Fără să vrea, pusese degetul pe rană.
- Trebuie să vă mărturisesc ceva, rosti cu hotărâre Elena. Este pentru prima oară când vă văd, dar simt că nu pot să vă ascund adevărul. Viza mea a «xpirat de mult şi lucrez la negru. îmi este greu să fac lută situaţiei de aici şi aşa cum aţi observat, nu sunt prea fericită. Vreau să vă mulţumesc pentru cuvintele acestea pe care le-aţi spus. Am mare nevoie de nprijinul lui Dumnezeu.
- Eu îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine. Cred că te pot ajuta mai mult acum, cunoscând realitatea.
Se îndreptă înspre uşă.
- Nu e nevoie să mă conduci, acum cunosc drumul. Pe curând.
Elena rămase pe gânduri. „E ceva deosebit la fiinţa ista" îşi zise. îi părea rău de felul cum se purtase; preţuise omul după înfăţişare şi nu ştiuse câtă bunătate ţi răbdare se ascundeau în interior.
Coborî să-şi pregătească cina, sperând că prietenii •i nu-i vor pune întrebări stânjenitoare. îşi făcuse probleme degeaba; nimeni nu aminti nimic.
Americo gătise ceva special şi-i invitase pe toţi să guste. Mâncarea dispăru repede din farfurii, iar Giulia lise:

- Cred că am putea să te angajăm pe post di bucătar. Te pricepi.
- Numai dacă mă plătiţi bine, altfel...
Elena avea de susţinut trei examene: două In scris, la comunicare şi gramatică, şi unul oral, In comunicare - unde comisia de verificare era formaţi din profesori de la Cambridge. Opta să susţină proba l| nivelul celor avansaţi.
Discută cu patronul şi îl rugă să o învoiască.
- O.K. Numai că după aceea te întorci şi-ţl continui serviciul.
Primul examen a fost programat pe data de 13, Elena era superstiţioasă: credea că numărul aceşti | aduce ghinion; trebuia însă să se prezinte.
Dimineaţa, pe când era încă devreme, se ridică din pat şi îşi făcu rugăciunea. îi ceru lui Dumnezeu să-l dăruiască înţelepciune să ştie ce răspunsuri să dea.
Ajunsă în staţia de metrou, constată că linia cart ducea în Ealing Broadway era închisă din pricina unei bombe. „Doamne, ce mă fac?" îşi zise supărată. „Nu-ml pot permite să lipsesc şi să pic din pricina unul întâmplări atât de stupide!"
Se plimba neliniştită, neştiind ce să facă. Exişti posibilitatea să ajungă cu autobuzul, dar nu ştia cn număr să ia. Cum să iasă din încurcătură? Deodată, faţa i se lumină. Prin mulţimea de oameni o zări pi profesoara ei, care locuia în aceeaşi zonă. Se îndrept! în grabă spre ea.
- Ce bine că v-am întâlnit! Ce ne facem?
- Fii liniştită! Profesorii o să vadă că lipsesc mai multe persoane şi o să-şi dea seama că s-a întâmplat oeva. Hai să ne uităm pe panoul pe care sunt afişate traseele, poate găsim o soluţie.

După un timp, anunţă veselă:
- Am găsit. Uite! Luăm metroul până în staţia asta şl de aici ne continuăm drumul cu autobuzul. Cu puţin noroc, ajungem la fix.
La ora 9 Elena intra în sala de curs.
- Vă sunt recunoscătoare. Nu mă descurcam lingură.
Emoţia îi dispăru. Acum era important să fie atentă şl să scrie tot ce ştia în legătură cu tema pe care o va primi. Trei ore erau suficiente pentru asta.
în celelalte zile nu mai avu probleme din pricina traficului. După cât reuşea să se evalueze singură, ijredea că se descurcase mulţumitor.
într-una dintre seri, primi un telefon de la luliano. Tocmai se întorsese din România.
- Nu eşti curioasă să afli amănunte despre ixcursia mea?
- Normal că sunt.
- Vin la tine în câteva minute.
- Te aştept.
luliano sosi bine dispus.
- Se pare că ţi-a priit plimbarea.
- Şi încă cum! Sincer să fiu, a fost excelent! Nu mă aşteptam să aveţi o ţară atât de frumoasă!
- Mie îmi spui! Ce-ai reuşit să vizitezi?

Bm

138

139

- In primul rând Braşovul şi Poiana Braşovului, Sinaia, Bucureştiul şi câteva restaurante selecte...
- Se putea altfel?
- Mi-a plăcut mult la munte. Am făcut o mulţimi de fotografii. Când le developez am să ţi le arăt şi ţie.
Tânărul continuă să-i vorbească cu entuziasm, | ceea ce o făcu pe Elena să exclame:
- Te invidiez! Mi-aş fi dorit să fi fost în locul tâu măcar pentru o singură zi.
- Ţi-am adus ceva.
- Ce anume?
- Un CD cu muzică românească. Ochii Elenei se luminară.
- E cel mai frumos cadou pe care puteai să ml I faci. Mulţumesc.
- Ţie chiar ţi-e dor de casă!
- Teribil! Aş vrea să mă pot întoarce.
- îşi înţeleg dorinţa, dar nu cred că e o idee pre« bună. La salariul pe care l-ai avea, nu văd cum te-|jj descurca.
- Banii n-au reuşit să mă facă fericită. Ce foloi că-i am, dacă îmi lipseşte satisfacţia sufletească?
- Ştii ce m-a surprins pe mine la români? Pe de o parte sărăcia lucie în care trăiesc cei mai mulţi, iar *p§* de altă parte luxul ce l-am văzut afişat în anumit» locuri, *\ux* ce nu-l întâlneşti nici în Anglia, la tot pasul.
- întotdeauna au existat săraci şi bogaţi.
- Când te hotărăşti să pleci, mă anunţi şi te duo cu maşina.
- Ai face tu asta?
- Crezi că ţi-aş fi propus dacă n-am de gând să o fac?
- O să ţin minte.
- Ce-ai făcut la examen? Ai luat?
- Da. Acum aştept să-mi dea diploma.
- Ai de gând să te înscrii şi la celelalte cursuri?
- Da. începe să-mi placă.
- Succes!
luliano îşi privi ceasul.
- Cred că am să te las. Sunt obosit şi abia aştept Ifl mă odihnesc. Poate că o să ieşim într-o zi la un film.
- Poate.
- La revedere.
- La revedere.

în fiecare duminică dimineaţa, Elena se ducea la biserică împreună cu familia domnului Marc. îi plăcea să meargă, pentru că predicatorul întotdeauna explica textul pe care-l citea.
Odată, acesta accentua cât de slabi suntem şi cât de mare nevoie avem de Dumnezeu şi de Fiul Său. Despărţiţi de El nu putem face nimic. Deschise Biblia la Matei 8123-27.
„Isus S-a suit într-o corabie, şi ucenicii Lui au mers după El. Şi deodată s-a stârnit pe mare o furtună, atât de straşnică, încât corabia era acoperită de valuri. Şi El dormea. Ucenicii s-au apropiat de El şi L-au deşteptat, zicând: «Doamne, scapă-ne că pierim!» El le-a zis: «De ce vă este frică, puţin credincioşilor?» Apoi S-a sculat, a certat vânturile şi marea şi s-a făcut o linişte mare. Oamenii aceia se mirau şi ziceau: «Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până şi vânturile şi marea?»"
- Domnul Isus Se afla în corabie cu ucenicii Săi. Ostenit fiind, El a adormit, în timp ce furtuna s-a abătut
140

1

141

!
asupra lor. Aş vrea să vă imaginaţi scena: întuneric tunete, valuri ce izbesc puternic vasul şi încep să ii acopere. Ucenicii, probabil, aleargă care încotro st facă ceva ca să se salveze, dar osteneala lor si dovedeşte a fi zadarnică: marea e din ce în ce mal furioasă. Gândul lor se îndreaptă spre Isus, spre Cel care făcuse atâtea minuni: vindecase bolnavi şi chiar tl̦i înviase pe fiul unei văduve din Nain. Au alergat la El fi l-au cerut ajutorul. Din acel moment, problema lof devine problema Lui. Domnul ceartă vânturile, marea, şi totul se linişteşte. Nimic nu-i mai ameninţă.

Cu toţii suntem nişte călători pribegi pe acest pământ şi tare de multe ori necazul, suferinţa fi tristeţea se abat asupra noastră. Nu avem putere si facem faţă necazurilor şi simţim cum încet, încet, începem să ne scufundăm. Dacă Domnul Isus este li cârma vieţii noastre, El ne va scoate mai mult decâl biruitori prin toate. Nu există furtună pe care Dumnezeu să nu o poată potoli; nu există situaţie care să-L puni în dificultate. Noi nu rezolvăm nimic îngrijorându-ne, ol doar ne afundăm şi mai mult. Domnul Se bucură când nădăjduim în El.
Dar dacă tu eşti singur şi Domnul Isus n-a fost invitat să fie Domnul şi Salvatorul tău, cine va linişti apele ce ameninţă să-ţi înghită fiinţa?
„Interesant, gândi Elena. N-am ştiut cât important e ca Isus să fie prezent în viaţa mea şi că El pot găsi siguranţă."
Pe drumul de întoarcere doamna Lynn observă tânăra era gânditoare.
- S-a întâmplat ceva? o întrebă cu blândeţe.
- Nu. Meditam doar la predica pe care am auzit-o. Să fii în aceeaşi corabie cu Cel căruia I se supun chiar fi vântul şi marea cred că e ceva minunat.
- Aşa e. Eşti liniştită, ştiind că totul este sub controlul Lui.
A doua zi, ceru patronului să-i dea concediu. Nu ivea dreptul decât la şapte zile, dar pentru ea însemna mult şi atât. După atâtea luni de muncă, se bucura că •e poate relaxa.
Era primul concediu pe care îl avea şi se întreba Cum ar putea să-şi petreacă vremea. Dacă ar fi fost în ţară, cu siguranţă că ar fi plecat ori la munte ori la mare. Sau... dacă ar fi avut drept de şedere în Anglia, poate că s-ar fi încumetat să meargă în România să-şi vadă familia. Probabil că ar fi petrecut cea mai mare parte din timp pe drum, dar ce importanţă ar fi avut?
îi plăcea să lenevească în pat până târziu. Apoi, pentru că se plictisea să stea singură în casă, se ducea lıı cumpărături, l-ar fi plăcut să fie şi Federica cu ea, dar aceasta se întorsese deja în Italia.
Mai de mult îşi propusese să viziteze grădina botanică - Kew gardens - şi acum avea prilejul potrivit. Schimbă două metrouri până ajunse la destinaţie. Plăti |I intră.
Grădina se întindea pe câteva hectare şi aveai nevoie de câteva ore bune să o descoperi în complexitatea ei. Era foarte uşor să te rătăceşti; de •ceea, tânăra se hotărî să consulte harta care era •şezată pe un panou, aproape de intrare. O cercetă cu itenţie şi îşi notă câteva puncte importante.
Se îndreptă direct spre sere. Acestea erau foarte iri şi adăposteau sute de plante, de toate mărimile şi

culorile, li era greu să reţină numele lor. înăuntru si afla şi un bazin, iar în mijlocul apei era un nufăr alb, ci avea o frunză uriaşă. îţi crea impresia că un om poatl să stea pe ea fără nici o problemă. Nu mai văzuse] niciodată un exemplar atât de frumos!
într-un colţ, descoperi un arbore de cafea. îţi aminti că în clasa a patra fusese la Iaşi, la grădini i botanică, şi că de acolo îi cumpărase mamei sale un] mic arbore de cafea. Aceasta îl luă şi îl duse la serviciu, Crescu destul de mare şi chiar strânsese o recoltă din el, dar din pricina condiţiilor improprii, se uscase.
Intră în alt loc, unde era o mică plantaţie di bananieri. Fiecare copac era prevăzut cu un sistem de irigaţie, creându-se impresia că apa curge de undeva, din tavan. Elena pătrunse în perimetrul interzis fi) picăturile calde de apă i se prelingeau pe faţă. Şi-ar II dorit să poată lua o banană.
Următoarea încăpere era rezervată cactuşilor. Aici era teribil de cald, dar merita efortul de a suporţi câteva grade în plus. Avea ocazia să admire o diversitate de specii de cactuşi de diferite mărimi şl forme şi, în special, florile pe care aceştia le făceau, Nu-i plăcuseră niciodată aceste plante, dar după ce In j văzuse înflorite, îşi schimbă părerea. Erau într-adevăr frumoase!
După ce ieşi din seră, plecă mai departe şi ajunse într-o mică pădure. Un indicator îi arăta poteca pe cară trebuia să meargă. Era nevoie să fie atentă la semne, pentru că risca să se rătăcească. După un drum ce i si păru interminabil, ajunse la grădina japoneză. înăuntru erau mai multe specii de conifere, dar ceea ce îi atrase atenţia era turnuleţul din mijloc, construit în stil arhitectonic japonez. Urcă scările şi ajunse în vârf, de unde se vedea lacul - următorul ei obiectiv. Străduţele pe care le străbătuse păreau să formeze un adevărat labirint, iar în zare se vedea Tamisa.
Coborî şi porni mai departe. Deja reuşea să vadă Câteva tufe de papură. Mai încolo, câteva sălcii plângătoare umbreau lacul. Se aşeză pe o bancă în ipatele căreia se afla un tei înflorit. Trase adânc aer în piept. Se lăsă cuprinsă de liniştea şi farmecul locului.
La un moment dat, îşi dădu seama că nu mai era lingură: o răţuşcă ieşi pe mal şi se apropie de ea, la început temătoare, apoi mai cu îndrăzneală. Măcăi de câteva ori în semn de salut, apoi, la fel de legănat precum venise, se întoarse în apă.
Elena se hotărî să se întoarcă: se făcuse târziu. Petrecuse o după-amiază plăcută în mijlocul naturii. Fusese o idee bună să viziteze grădina.
Ajunsă acasă, Lorena o chemă în bucătărie:

- Salut! Ce faceţi, iar aveţi consiliu?
- Da. Ghici ce am hotărât de data asta? o întrebă Americo.
- De unde vrei să ştiu? Doar n-oi fi Samantha să vă ghicesc gândurile!
- Cine?
- Giulia a propus să mergem sâmbătă la mare. Tu eşti în concediu, şi noi avem liber. Ce zici?
- Mai întrebi? Sigur că vreau! Cât stăm?
- O zi, bineînţeles. Plecăm dimineaţă şi ne întoarcem seara.
- Cu ce ajungem acolo?
- Cu trenul. N-avem cum merge cu maşina lui Coke, suntem prea mulţi.

iiil

vTiinrjiM

mm

144

145

Rămaseră la discuţii până târziu, stabilind ultimei* detalii. Nu aveau prea multe de pregătit: doar câtevi sandwich-uri şi alte câteva mărunţişuri.

Elena era încântată şi abia aştepta să soseascl momentul plecării; spera să se poată bucura de soare, Era curioasă să vadă plaja, să se plimbe desculţă prin nisip şi să intre în apă.

Acelaşi entuziasm îi cuprinse pe toţi. înainte ci zorii să se ivească, tinerii erau deja în picioare. Jose sa trezise primul şi făcuse cafeaua.

- Marius, ia te rog casetofonul cu tine, îi strigi grăbit. Al tău e mai mic şi îl putem duce mai uşor, Fetelor, nu uitaţi mâncarea!
- Ce-i cu el de se agită atât de mult?
- Aşa e întotdeauna când pleacă undeva. Vrea si se asigure că totul este în regulă.
- Grăbiţi-vă! O să ajungem prea târziu. Merseră cu metroul până în staţia Victoria, care •

în acelaşi timp şi gară. Era aglomerat şi se strecurau cu greu prin mulţime.

Băieţii îşi făceau planuri cum să treacă de punctul de control, fără să-şi ia bilete.

- Doar nu vorbiţi serios? îi întrebă Lorena. Cum o să vă strecuraţi pe sub bara care blochează accesul pi peron? Credeţi că controlorul n-o să vă observe?
- Ne descurcăm noi cumva. Voi ne aşteptaţi d« partea cealaltă.
- E clar. Putem să ne urcăm în tren, pentru că băieţii cu siguranţă se vor întoarce acasă.

Nu făcuseră decât câţiva paşi, că ei au şi ajuns în spatele lor.

- Cum aşa de repede?

146

- A fost mai uşor decât ne-am închipuit, le flspunseră enigmatici. Ce, aţi crezut că scăpaţi de noi?
- Oare noi de ce ne-am luat bilete, dacă se poate şl fără? se întrebară fetele.

Reuşiră să găsească un compartiment unde să poată să stea împreună.

- în cât timp ajungem?
- Cred că într-o oră şi ceva. Nu e chiar aşa jeparte.

Soarele era deja pe cer când trenul opri în staţia din dreptul staţiunii Brighton. O mulţime de oameni coborâră.

Spre dezamăgirea Elenei şi a Lorenei, plaja era icoperită în întregime cu pietre. Se întoarseră mirate ipre ceilalţi:

- Dar unde e nisipul? Să nu spuneţi că o să ne jronzăm stând întinşi pe pietre?
- Mi-e teamă că nu aveţi încotro.
- Mai bine mă duc în apă.

Apa rece şi briza se simţea mai puternic de aici. Elenei îi plăcea să audă clipocitul apei, lovindu-se de mal. Sunetul ei o liniştea. în curând i se alătură şi Coke.

- Ceilalţi doresc să vadă staţiunea. Nu mergi şi Iu?
- Ba da.

O mulţime de magazine şi restaurante se înşirau de-a lungul străzii. Un parc de distracţii fusese amenajat pe un ponton, ce înainta adânc în mare. Jocurile tlectronice îi atraseră repede pe băieţi, în timp ce fetele se împrăştiaseră prin mulţime.

- Hai să ne dăm în mountain russe! propuse Ana Imediat ce zări trenuleţul ce înainta cu viteză.

147

- Nici nu mă gândesc! răspunse Giulia. Trenul coboară atât de brusc, încât mi se face rău numai când mă uit.

Mai târziu, merseră cu toţi la o terasă ce se afli foarte aproape de capătul terminal al pontonului. Era frumos să priveşti dinspre apă panorama întregii staţiuni. Clădirile ei albe, pe fundalul albastru al mării, păreau unite cu cerul de aceeaşi nuanţă. Terasa en aranjată elegant, albul fiind culoarea predominanta, Mesele şi scaunele păreau sculptate asemenea um dantelării. Elena se întreba cum reuşise cineva lucreze în fier aceste modele, într-un stil atât de rafim
- Ce repede trece vremea! Mai avem două ore trebuie să ne întoarcem.
- Mi-ar fi plăcut să putem rămâne mai multe zile.
- Poate că o să mai venim vreodată.
- Cine ştie!
Serviră bere, suc, gogoşi umplute cu ciocolat; apoi se întoarseră pe plajă.
Coke, Americo, Jose şi Marius refuzară şi de data asta să-şi cumpere bilet.
- N-o să aveţi de multe ori norocul acesta. Odată tot o să vă prindă, comentă Ana.
Săptămâna de concediu a Elenei trecu repede şl luni începea serviciul.
- Ce bine că te-ai întors! o întâmpină managera. Mă plictisisem să fac sandwich-uri. E drept că m-a ajutat şi Râmi, dar tot greu mi-a fost.
- Dar dacă nu mai veneam, cum v-ati fi descurcat?
- Găseam noi o soluţie.
148
Acasă, Ana şi Jose îi anunţă că sâmbătă vor da o petrecere. Ziua lor de naştere era la o diferenţă mică gna de alta şi hotărâră să le sărbătorească împreună.
- Am pregătit o surpriză pentru voi, aşa că nu vă faceţi alte planuri pentru week-end, au adăugat misterioşi.
- Despre ce e vorba?
- Dacă vă spun, nu mai e surpriză. Aveţi răbdare, 0 să aflaţi curând!
- Trebuie să le luăm un cadou, le spuse Marius Celorlalţi.
- 6 să se ocupe fetele de asta.
- Treceţi şi pe la raionul de muzică. Poate că le luaţi ceva CD-uri.
Petrecerea era aşteptată cu nerăbdare şi fiecare încerca să ajute cu ceva. Ana avusese grijă să împodobească casa cu ghirlande, panglici, baloane şi (lori. Gătise lassagna, somon la tavă cu orez şi o mulţime de dulciuri. în spatele curţii aveau un grătar, şi Marius pregătea frigărui şi ciuperci. Americo şi Coke cumpărară băutura şi preparau sangria.
între timp sosiseră şi prietenii lor ce locuiau în casa de alături. Unul dintre ei avu ideea să se servească mâncarea afară. Ieşiră în curte, aducând cu ei şi casetofonul. Muzica fu dată la maximum. Ultimele raze ale soarelui se retrăgeau în împărăţia cerului, în timp ce lumina cenuşie a nopţii se strecura pe străzile oraşului.
Elena se uita înspre cer. Sunetul trepidant al muzicii contrasta cu liniştea stelelor. Luna îşi făcu apariţia şi gândul tinerei se duse la o noapte petrecută la munte, când astrul păruse atât de aproape, parcă
149
privit prin binoclu. Avusese senzaţia că e de ajuns întindă mâna şi-l va putea atinge.
Un miros o trezi la realitate. Coke îi flutura pe s nas o bucată de carne prăjită, înfiptă într-un băţ.
- Visezi... visezi...
- Nu era rău deloc.
- Ar trebui să trăieşti mai mult în realitate. Şi mi-am dorit cândva să pot pătrunde dincolo de stele, Până la urmă mi-am dat seama că este o nebunie şi c| ar fi mai bine să mă mulţumesc cu aici şi acum.
- Eu nu sunt întru totul de acord cu tine. Si trăieşti doar pentru aici şi acum înseamnă să te limitezi numai la viaţa aceasta.
- Ce vrei să spui?
- Existenţa noastră nu se sfârşeşte la mormânt, Există o altă viaţă pe care o vom trăi... Dacă voi ajungi în cer, am să-L rog pe Dumnezeu să-mi arate întreagi creaţie. Vreau să văd lucruri minunate, care pentru mintea mea sunt peste putinţă de imaginat.
- Asta numai dacă vei ajunge în cer... Eu mă duo să dansez. Vii şi tu?
- Nu. Poţi să mergi.
Cuvintele lui Coke îi răsunară Elenei ca un ecou în minte. „Asta numai dacă vei ajunge în cer..." Ce-o fi vrut să spună? Ştia că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, iar iadul este pregătit doar pentru cei răi, Ea se considera bună: nu omorâse pe nimeni şi, mal mult, încercase să facă bine atunci când avusese ocazia. Şi totuşi, de ce-i lipsea siguranţa că va ajunge în rai?
Orele trecură repede şi se apropria miezul nopţii,
150
momentul când trebuia servită şampania. Jose îi făcu lemn lui Americo să oprească muzica.

- Veniţi mai aproape, le zise el.
Curând se auzi pocnetul dopului şi şampania Curgea zgomotos în pahar. Tinerii îi felicitară pe cei doi fi apoi începură să cânte „La munţi ani!"
- E timpul să ne arăţi surpriza, zise Coke nerăbdător.
- Bineînţeles, dar pentru asta e nevoie să intrăm in casă.
- Abia aştept să văd despre ce e vorba!
- Şi eu. Sunt curioasă să văd la ce s-or fi gândit. După ce fiecare luă loc, Jose scoase din buzunar gn pliculeţ cu praf alb, pe care începu să-l fluture în faţa Celorlalţi.
- Uau! se auziră câteva glasuri.
- Să vedem câţi suntem, ca să ştim câte porţii lacem. N-o să ne revină prea mult, dar...
Elena privea stupefiată. Ştia că prietenii ei fumau fnarijuana, însă sperase că n-o să ajungă să consume cocaină. E drept, circumstanţele erau stresante în Londra şi orice putea să le ofere o clipă de fericire era de dorit. Auzise că e foarte uşor, după ce prizezi prima Oară, să-ţi doreşti să repeţi experienţa, mai ales dacă treci printr-o depresie. Nici nu realizezi când devii dependent. Intri într-un cerc vicios, din care nu mai poţi Ieşi. îşi dădea seama că nu este atât de puternică să lupte cu drogurile, aşa că era mai bine să stea cât mai departe de ele.
Se uita cu uimire la ceilalţi cum inhalau praful ce promitea paradisul, dar pe care nu-l putea niciodată Oferi. Nici unul dintre cei prezenţi nu părea să realizeze

gravitatea acestui fapt şi ea conştientiza că, în curând, pentru ei va fi prea târziu.
Când îi veni rândul, ceva în interior îi strigă cu hotărâre: „Nu!" Refuză fără să stea pe gânduri. Cinevi îi zise:
- Hai măi, că n-o să se întâmple nimic rău! Nu eşll curioasă să vezi cum e?
- Nu! repetă categoric. Nu insista!
Bucata de sticlă pe care era cocaina fu dată mal departe.
Elena era tristă. Era dureros să vadă cât de uşof se lăsau unii prinşi în capcană. îi mulţumea lul Dumnezeu că îi dăduse putere să se împotrivească, Fără El, poate că s-ar fi lăsat dusă de val.
Nu mult după aceea, se duse să se culce. A doui zi dorea să meargă la biserică.
Elena nu uită de vizita pe care i-o făcuse doamni Elisabeth. O impresionase modul ei deschis şi plin d#l dragoste. Mai mult, rămase încântată să vadă că nlol aceasta n-o uitase. Primi o vedere, în care aceasta Il scrisese că se roagă pentru ea şi că îi doreşte sft ajungă să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu. Din când în când, o suna şi o întreba cum o mai duce. Si interesa dacă se simţea bine în biserica din Hayes fi dacă are veşti de la familia ei.
La rândul ei, când se întâmpla să fie tristă sau si confrunta cu o problemă şi nu ştia cum să procedeze, tânăra îi telefona. întotdeauna femeia o sfătuia cu
îgoste şi găsea un cuvânt de încurajare pe care să i-l spună.
Pentru Elena era plăcut să ştie că exista cineva căruia îi păsa cu adevărat de ea şi care nu aştepta nimic în schimb. Din păcate, fiindcă locuiau departe una de cealaltă, nu reuşeau să se viziteze.
Vara era pe sfârşite; soarele îşi pierduse din putere şi ploile erau tot mai dese. Perioada de vacanţă ne încheia şi instituţiile de învăţământ îşi deschideau porţile, pentru a primi noi elevi şi studenţi.
Elena voia să profite de faptul că avea posibilitatea să înveţe. îşi cumpără o carte unde erau trecute profilurile fiecărei şcoli cu specialităţile lor, adresa şi numărul de telefon. Constată cu satisfacţie că erau şi cursuri de publicitate. Era un domeniu care îi plăcea şi o fascina totodată. Sună la secretariat şi primi relaţiile pe care le dorea. Se hotărî să se înscrie.
Şcoala era departe, în zona întâi, şi fusese nevoită să meargă o oră cu metroul. Taxa şcolară era mult mai mare decât se aşteptase şi trebuia plătită în întregime la început. Pentru un moment, Elena ezită. Asta însemna să-şi dea toate economiile ei şi să rămână Iară nici un ban, perspectivă ce nu o prea încânta. Pe de altă parte, nu voia să renunţe atît de uşor. „La urma Urmei, pot strânge alţi bani", concluziona ea.
Cursurile se desfăşurau pe o perioadă de trei luni, trei zile pe săptămână. Studia marketing, relaţii publice fi publicitate. Fiecare obiect avea trei ore pe săptă-

152
153
mână. Nu suna prea uşor, mai ales că se cerea să **ştia** engleză de specialitate.
în clasă erau în jur de 20 de elevi, din diferite părţi ale lumii, dornici să descopere mai multe în acest domeniu. Manualele primite erau publicate de Camera de Comerţ şi Industrie a Londrei.
Cursurile erau comprimate şi, în curând, tinerii si familiarizară cu procesul de redactare a unei reclama, cu modul de creare a imaginii unei persoane sau cu stilul de a comunica.
Şcoala o solicita pe tânără destul de mult. Oboseala şi stresul începură să-şi spună cuvântul. Uneori Elena simţea că nu mai poate să facă faţă situaţiei, Atunci striga către Dumnezeu şi-L ruga să-i dea putere să înainteze.
Aproape că nu mai avea timp liber. Se trezea dimineaţa la 5, iar la 6 începea serviciu. La ora 15 era acasă, pentru ca două ore mai târziu să plece la şcoaH şi să se întoarcă la ora 22. Se băga direct în pat, uitând uneori să mai mănânce.
Lorena o mustra.
- Iar înveţi! Nu vezi că nu mai ai timp de tine? Mal bine te-ai apuca să strângi ce câştigi şi n-ai mai risipi atât!
- Dar nu risipesc, ci investesc. în ţară n-o să mal am această oportunitate.
- Nu te înţeleg! Pentru mine contează mai mult si mă distrez decât să stau cu nasul în cărţi. Dar, mă rog, fiecare cu părerea lui.
într-o zi, primi un telefon de la doamna Elisabeth.
- Mi-ar face plăcere să ieşim împreună, să servim
154

0 cafea, îi spuse aceasta. Ce zici? Crezi că ne putem întâlni?
- Da. Chiar îmi doresc să vă întâlnesc. Mâine e lâmbătă şi am toată ziua la dispoziţie. Aş putea chiar aă vă fac o vizită.
- Ar fi minunat. Pe la ce oră?
- Pe la 10.
- Bine. O să te aştept în staţie.
Elena abia aştepta să o vadă pe cea care, între timp, îi devenise o bună prietenă. Sfaturile ei pline de înţelepciune o ajutaseră de multe ori să depăşească momentele grele şi îi era recunoscătoare.
O întâmpină aceeaşi faţă surâzătoare şi blândă, pe Care în urmă cu câteva luni o văzuse pentru prima oară:
- Mă bucur că ai putut veni. Cum ai călătorit?
- Bine. Aproape că nu ştiu când au trecut două **ore.**
Antrenată în discuţie, Elena nu băgă de seamă Când străbătură cele câteva străzi până la locuinţa însoţitoarei ei. Se opriră în faţa unei case mari şi frumoase. Imediat cum păşi înăuntru, rămase surprinsă de simplitatea ce domnea peste tot. Nici urmă de luxul ce se aştepta să-l întâlnească.
O încântă să vadă obiecte de artizanat româneşti: păpuşi în costume naţionale, milieuri; erau şi câteva vederi din diferite oraşe ale României. O lacrimă i se ivi **lin** colţul ochiului, trădându-i sentimentele. O şterse ruşinată.
- Nu mă aşteptam să văd în Londra un „colţişor de acasă", spuse emoţionată.
Luă în mână păpuşile şi le privi nostalgic.
155
- Mi-e dor de-ai mei.
- Ştiu ce simţi. De multe ori am experimental acest sentiment, când eram în diferite părţi ale lumii.
- Cum reuşeaţi să depăşiţi situaţia?
- Ştiam că sunt acolo cu voia lui Dumnezeu şi El îmi dădea putere să merg mai departe. Am simţii prezenţa Lui în viaţa mea într-un mod deosebit. Faptul că suntem străini şi călători pe acest pământ mă făcea să-mi îndrept mai mult gândul spre locul pe cart Domnul Isus ni l-a pregătit în cer.
- Aţi fost mult timp plecată?
- Numai în Japonia am stat 20 de ani.
- 20 de ani?
- Da. De fapt, acolo m-am întâlnit cu soţul meu, Eu eram venită ca misionară din Olanda, iar el era venit ca misionar din Anglia. Cei patru copii pe care îi avem - trei fete şi un băiat - ni s-au născut acolo.
- Nu v-a fost greu?

- Ba da, dar Dumnezeu a purtat de grija, Niciodată n-am dus lipsă de nimic. Când te ocupi cu lucrarea lui Dumnezeu, Dumnezeu Se ocupă de nevoile tale şi le împlineşte: în Japonia, pe strada pe care locuiam, era un aprozar. Seara, patronul ne dădea din legumele sau fructele ce rămâneau nevândute de peste zi. Banii pe care îi aveam mergeau aproape în întregime în lucrarea pe care o făceam şi am fost nevoită să mă limitez doar la strictul necesar.
- Sunteţi de apreciat.
- Slava este a Domnului! El ne-a ajutat să facem faţă fiecărei situaţii. Chiar şi acum, soţul meu se află în România. El este pastor într-o biserică de aici, din Londra, dar călătoreşte de cinci ori pe an în ţara ta,

pentru că predă cursuri la un colegiu biblic din Braşov. Poate că o să ai ocazia să-i cunoşti şi tu.
- Chiar îmi doresc.
- Spune-mi, ce vrei să serveşti: ceai sau cafea? o întrebă în româneşte.
- Cafea.
- între timp, poate vrei să te uiţi pe câteva fotografii pe care le-am făcut la Bucureşti.
Doamna Elisabeth deschise biroul şi scoase un album, l-l dădu tinerei, şoptind:
- Păstrez încă amintiri frumoase...
Multe dintre fotografii erau făcute în biserică, cu tinerii, în diferite parcuri: Cişmigiu, Herăstrău, dar erau şi câteva fotografii făcute în diferite zone reprezentative •le capitalei: Muzeul Grigore Antipa, Sala Palatului, clădirea Parlamentului...
Deodată, tânăra se simţi apropiată sufleteşte de această doamnă în vârstă, care îl iubea atât de mult pe Dumnezeu, încât îşi pusese viaţa la dispoziţia Lui. Se bucură să o aibă alături.
O auzi cum intră în cameră. Ducea în mână o tavă cu două ceşcuţe £i o farfurie cu prăjituri, pe care le aşeză pe măsuţă, li zâmbi.
- Vrei zahăr?
- Da.
- Câte linguriţe?
- Una. îmi place puloverul dumneavoastră, îi zise Elena.
- E frumos, nu? L-am primit de la una dintre ■urorile din biserică. Ea s-a îngrăşat şi nu-i mei venea bine, aşa că s-a gândit să mi-l dea mie.
- Vă stă bine cu el.

- Ştiu, şi de aceea îl port mai des. Acum, spune-mi, te rog, cum merge cu şcoala?
- Bine. Am multe de învăţat, dar mă bucur că pol să fac ceva care să-mi aducă satisfacţie. E obositor şl uneori îmi este greu să fac faţă. Chiar mi-a trecut prin minte să renunţ, dar ştiu că aş regreta mai târziu.
- Trebuie să faci un efort şi o să vezi că reuşeşti, Vreau să-ţi fac cadou un Nou Testament. Sper si găseşti în el ajutorul de care ai nevoie când treci prin situaţii grele şi nu ştii cum să procedezi.
Doamna Elisabeth îi aduse o carte micuţă, cu coperţi albe, pe care scria cu litere aurii: Noul Testament.
- Pe prima pagină ai câteva îndrumări, care te pot călăuzi ce să faci atunci când ai probleme.
- Chiar aveam nevoie de aşa ceva!
Elena îl luă curioasă şi-l deschise să vadă despre ce îi vorbea doamna Elisabeth. Erau enumerate mal multe stări în care se putea afla cineva la un moment dat şi, în dreptul lor, erau trecute referinţele biblice ala unor versete şi pagina la care să găseau. începu sâ citească cu voce tare:
- Unde să găseşti ajutor când: ai temeri, eşti descurajat, ai nevoie de protecţia lui Dumnezeu, e necăjit, ai nevoie de pace...
- Sunt binevenite aceste indicaţii, mai ales pentr cei care nu cunosc bine Biblia.
- Aşa e. Uneori vreau să ştiu ce are de spu Dumnezeu într-o anumită problemă, dar nu ştiu undi să caut în Sfânta Scriptură.
- Este indicat să citeşti toată Biblia, să-ţi notezi versetele care-ţi vorbesc şi chiar să le înveţi pe de rost.

- Aveţi dreptate, la să vedem ce versete ne sunt recomandate când... eşti necăjit: Ioan 14:1-14. îmbărbătarea ucenicilor...
„Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. ■ Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc şi ştiţi şi calea într-acolo.

«Doamne, l-a zis Toma, nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea într-acolo?»
Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-aţi fi [cunoscut pe Mine, L-aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut.»"
«Doamne, i-a zis Filip, arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns.»
Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai Cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?" Nu crezi că [Eu sunt în Tatăl şi Tată! este în Mine? Cuvintele pe «are vi le spun Eu nu sunt de la Mine: ci Tatăl, care Bocuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. ICredeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine; •Credeţi cel puţin lucrările acestea. Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face şi el lucrările pe feare le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât ■cestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl: şi orice veţi cere ftn Numele Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit In Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face.»"
- Niciodată n-am înţeles de ce a ales Dumnezeu

m ***m***

m
să moară Fiul Său. Nu putea ierta omul pur şi simplu? întrebă Elena.
Doamna Elisabeth se gândi puţin, apoi răspunse:
- La prima vedere, s-ar părea că ai dreptate, dar vezi, ce s-a întâmplat în grădina Edenului are 01 importanţă covârşitoare. Dumnezeu i-a poruncit omului să nu mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului, pentru că vă muri. Satana, întrupat în chip de şarpe, In amăgit pe om, spunându-i că Domnul minte şi că, doar j mâncând din fructul acestui pom, vor fi ca Dumnezeu, j cunoscând binele şi răul. în momentul în care Adam şl Eva au ascultat de şoapta Diavolului, au murit spiritual faţă de Dumnezeu şi şi-au schimbat stăpânul: aul devenit robi Diavolului. Plata păcatului este moartei (Romani 6.23). Pe pământ nu există nici un mijloc di răscumpărare, care să-l aducă pe om înapoi, în starei iniţială. Toţi au păcătuit şi sunt sortiţi pieirii. A foal nevoie ca Dumnezeu Fiul să coboare din slavi cerească, să îmbrace un trup asemănător omului şi si moară, satisfăcând astfel dreptatea şi sfinţenia lul Dumnezeu.
- Cum poate fi adevărul o Persoană? Ce vrea st spună prin: El e Calea şi Viaţa?
- Domnul Isus este adevărul lui Dumnezeu revelat lumii. După ce păcatul a pus stăpânire pe fiinţa umana, între Dumnezeu şi om s-a ridicat un zid de despărţire, omul fiind condamnat la pierzare veşnică. Dumnezeu, în Persoana Fiului Său, a oferit lumii un Răscumpărător. La cruce, la Golgota, El a luat asupra Lui toate păcatele omenirii, făcându-Se blestem în locul nostru. El Şi-a dat viaţa de bunăvoie ca plată pentru păcatele noastre, apoi a înviat şi stă la dreapta lul Dumnezeu, unde mijloceşte pentru noi (Romani 8.34). In nimeni altul nu este salvare, pentru că El este Mielul de jertfă, ce Şi-a vărsat sângele ca plată pentru răscumpărarea sufletelor noastre. Nu ne putem apropia de Dumnezeu aşa cum vrem noi; nici n-am putea, pentru că păcatele noastre ne despart de El. De aceea n spus Domnul Isus că El este Calea, Adevărul şi Viaţa.
- Vreţi să spuneţi că noi găsim calea spre Dumnezeu prin Isus Hristos?
- Exact. în versetul 7 spune clar: cine II cunoaşte pe Domnul Isus îl cunoaşte şi pe Tatăl, pentru că Ei lunt una.
- N-am ştiut, rosti Elena. Vă mulţumesc pentru explicaţii. Credeţi că aţi putea să-mi mai daţi un Nou Testament în limba română? Există o persoană care
^are nevoie să citească Cuvântul lui Dumnezeu şi căreia aş vrea să i-l dau.
- E tot româncă?
- Da.
- Mai am un exemplar. Ţi-l aduc imediat.
- Vă sunt recunoscătoare.
Timpul se scurse uşor şi tânăra se pregătea să plece. îi părea rău că locuia departe şi că nu avea ocazia să viziteze mai des această persoană dragă. Avea multe de învăţat de la ea şi-l mulţumea lui Dumnezeu pentru că-i dăduse oportunitatea să o cunoască.
- Sper să ne vedem curând, îi spuse la despărţire. Drumul spre casă i se părea Elenei mai scurt ca lavenire. Meditând la cele auzite, nici nu băgă de seamă când ajunse acasă.

HHHHH
HHHH
.....

fe8SH»9SSffl£

161

în seara aceea, adormi cu gândul la cuvintoli Domnului Isus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa."
într-o dimineaţă, Elena se trezi ca de obicei, la ori 5. îşi făcu toaleta, luă micul dejun şi se grăbi să pleci la serviciu.
Pe drum îşi aminti că uitase să-şi reînnoiascl abonamentul. „O să merg fără bilet" îşi zise. Trebuie 9ft ajung la muncă, apoi nu e vina mea că nu pot sâ-ml cumpăr unul, casele de bilete fiind închise."
Inima îi bătea cu putere când intră în metrou, dar, dându-şi seama că nu era nici un controlor pe traseu, se linişti.
Mai târziu, în timp ce făcea sandwich-uri, îi trecu prin minte gândul că tocmai descoperise o noul metodă prin care ar putea face economie. Avea destuii cheltuieli şi, din pricina şcolii pe care o făcea, câştigul pe care-l pusese deoparte se subţiase simţitor. La ori aceea matinală existau şanse minime să fie prins! călătorind în neregulă.
Imediat, însă, conştiinţa începu să o mustre: „Nu « bine ce-ţi propui! înţeleg că azi n-ai avut încotro, dar nu îţi poţi face un obicei din asta. Furtul e păcat, şl Dumnezeu nu priveşte cu plăcere spre fapta ta." „N-am furat!" se dezvinovăţi ea. „Şi apoi, nu sunt sigură că • chiar atât de grav, precum vrei să mă faci să cred."
După orele de program, pentru că nu avea cursuri, se hotărî să treacă prin parc. Vremea se răcise, dar soarele blând o invita la plimbare.
Mereu îi plăcuse să meargă în Holland Park. Ern micuţ, dar plin de copaci şi ronduri cu flori de toate culorile. Datorită aleilor nepavate, avea impresia ci

162

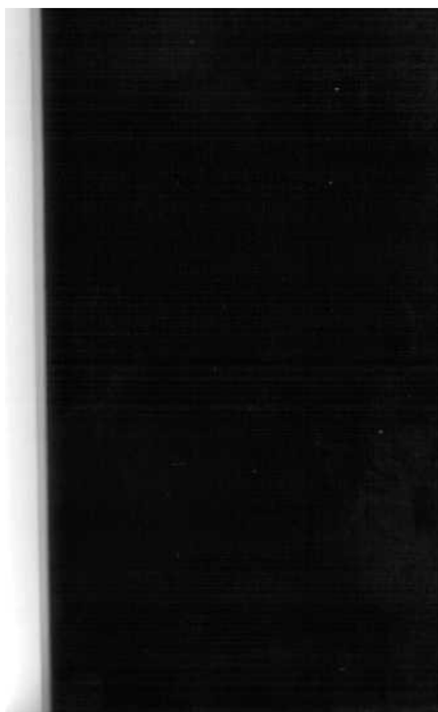
ftrăbate o pădure. Erau şi doi-trei păuni şi o încânta să f| vadă desfăcându-şi ca un evantai cozile multicolore.
O frunză ruginie se desprinse din copac şi, cu mişcări încete, de parcă ar fi dansat un vals, căzu la picioarele Elenei. Apoi, profitând de vântul prietenos Ce-şi făcea rondul, se lăsă purtată de el până la terasa restaurantului, unde se rătăci printre mese.
Tânăra se îndreptă spre fântâna arteziană. Niciodată nu ratase spectacolul pe care îl ofereau peştii. Culorile lor accentuate: roşu, orange, auriu, Condimentau picăturile de apă.
Un băieţel de câţiva anişori îşi rugă mama:
- Ajută-mă să prind unul!
- îmi pare rău, dragul meu, dar nu se poate. Peştele trăieşte în apă şi dacă l-am scoate din mediul lui ar muri.
- Dar vreau să mă joc cu el. Mai târziu, îl pun la loc.
- Nu poţi să-l ţii: îţi alunecă din mână.
- Dar vreau unul!
- Nu se poate! N-avem voie să-l prindem. O să primim amendă dacă facem asta.
- Ce-i aia amendă, mami?
Elena zâmbi. Câţiva stropi de ploaie îi udară faţa. 6e îndreptă grăbită spre casă.
în timp de mergea cu metroul, problema de dimineaţă îi reveni în minte. Ideea de a economisi banii ce trebuia să-i dea pe bilet i se părea tentantă. Cu toate astea, nu avea siguranţa că procedează corect. Poate că era bine să-i ceară sfatul doamnei Elisabeth.
îi telefona şi îi spuse ce anume o frământa.

163

- Chiar dacă nu este nici un controlor la ori aceea, totuşi, este Cineva care veghează asupra ta fi vede fiecare pas pe care-l faci, îi răspunse aceasta. Eu una n-aş face-o, tu procedezi cum vrei.
Răspunsul pe care-l primi o făcu pe Elena să sa gândească mai bine. Nu şi-ar fi dorit să-L întristeze pi Dumnezeu. Era mai bine să-şi cumpere abonament.

îşi propusese să-i facă o vizită Claudiei. Ştia că la ora aceea trebuia să fie acasă. Nu mai fusese de mult pe la ea. De fapt, evitase chiar să mai treacă prin faţa casei; se simţise nefericită acolo.
Sună la uşă şi-i chiar ea deschise.
- Bună. Ce surpriză! Cred că eşti ultima persoani pe care mă aşteptam să o văd. Hai, intră. S-a întâmpla! ceva?
- Nu. Am venit să te văd. Am înţeles că ţi-ai adus băieţelul.
- Da. După multe sacrificii, am reuşit.
- Cred că eşti, în sfârşit, fericită.
- Aşa e, numai că... Vezi tu, aceşti cinci-şase ani cât l-am avut departe ne-au înstrăinat unul de celălalt, L-am lăsat aproape bebeluş şi l-am găsit având vârsta de şcoală. îi este greu să se apropie de noi şi nu prea ne ascultă.
- Soţul tău ce zice?
- El crede că lucrurile se vor rezolva şi băieţelul se va obişnui cu noi. îl duce peste tot şi-i face aproape toate mofturile. încercăm să recuperăm din vremea pierdută. Dar, tu? Ce mai faci?
- Mă împart între serviciu şi şcoală.
- Ce cursuri faci?
- De publicitate.

- Te-ai orientat bine.
Claudia se interesă de familia Elenei şi în special de naşa ei. Discutară un timp despre diverse lucruri şi, la urmă, Elena scoase un Nou Testament din geantă şi l-l dădu.
- Ştii, m-am gândit că ţi-ar plăcea să citeşti din el. jjn vremurile în care trăim, avem nevoie de mângâierea lui Dumnezeu.
- Mulţumesc. Mă bucur că te-ai gândit la mine.
- Cu plăcere.
- Mai vino pe la mine.
- Am să încerc.
Câteva seri mai târziu când Elena se întoarse de la ţcoală, auzi discuţii fierbinţi în bucătărie. Curioasă, îi întrebă:
- Ce-i agitaţia asta? Ce puneţi la cale fără mine?
- Salvarea noastră, îi răspunse Marius enigmatic.
- Ce vrei să spui?
- Hai să-ţi dau un pont: cu numai 150 de lire (salariul pe o săptămână) putem face rost de vize false.
- N-ar fi o chestie rea! completă Lorena. Cu viza asta îţi poţi face inssurance number. Poţi munci legal şi, având numărul, îţi poţi plăti taxele.
- Nu furi nimic de la statul englez, ba încă le mai plăteşti şi taxele, iar tu poţi obţine o slujbă decentă.
- Hm... Sună bine. Trebuie să vă dau răspunsul acum? Vreau să mă mai gândesc puţin.
- Poţi să te gândeşti, numai nu prea mult. în două kile trebuie să ştiu răspunsul. Eu şi cu Lorena ne-am decis deja. N-are rost să pierdem ocazia.
Elena urcă în camera ei şi încercă să întoarcă (problema pe toate părţile. Era într-adevăr o

oportunitate, iar ea muncea pentru un salariu do mizerie. Nu merita să-şi îmbunătăţească situaţia? Cu toate acestea, un firicel de teamă i se strecură în inima, „Oare funcţionarii englezi vor fi atât de naivi încât si nu-şi dea seama că este vorba de o viză falsă? Daci va fi prinsă? Nu risca să fie trimisă acasă sau, şi mal rău, să fie închisă?"
Entuziasmul de la început se stinse. Numai cu o zi înainte citise versetul din loan 8:44, care spune ci Diavolul este tatăl minciunii, ori ceea ce tocmai i si I propusese era o minciună.
Tentaţia era mare, dar şi riscul la fel. Avea nevoio de sfatul unei persoane de încredere. Doamna Elisabeth era sinceră şi se putea baza po discernământul ei. O sună.
- Bună ziua. Elena sunt.
- Te-am recunoscut. Ce faci?
- Sunt puţin derutată.
- De ce?
- Trebuie să iau o decizie şi mi-e teamă să nu greşesc.
- Despre ce e vorba?
- Un prieten mă poate ajuta să fac rost de o viza falsă. Cu ajutorul ei, pot să-mi găsesc un serviciu bine plătit şi pot achita impozitele. Vreau să fiu sigură câ procedez bine. Dumneavoastră ce credeţi?
Urmă o scurtă pauză, după care doamna Elisabeth cu o voce blândă, dar fermă totodată, zise:
- Nu.
Elena răsuflă uşurată. Frământarea îi dispăru, iar un sentiment cald, de siguranţă, i se cuibări în suflet. Atunci înţelese că, în străfundul inimii ei, deja ştia ce va

(ace, dar avea nevoie de cineva care să-i confirme părerea.
Răspunsul negativ pe care i-l dădu lui Marius atrase dezaprobarea celorlalţi:
- Hai, că eşti exagerată! Cum poţi da cu piciorul unei asemenea şanse?
Câteva zile mai târziu, după ce ieşi de la serviciu, Elena trecu pe la magazin şi îşi făcu cumpărăturile. îşi : propusese să gătească una dintre mâncărurile ei preferate, pe care nu o mai făcuse de mult. Era bine dispusă şi imediat cum ajunse acasă se apucă de treabă. Pregăti carnea şi o puse la prăjit. Alături prepară sosul.
- Mi se pare mie sau miroase a pui cu smântână? întrebă Lorena, imediat cum intră în bucătărie.
- Nu ţi se pare deloc. Chiar asta gătesc. Dacă ai [răbdare câteva minute, te servesc şi pe tine.
- Ce nu face omul pentru o mâncare bună? Elena închise aragazul, aşeză farfuriile, tăie pâinea
îşi invită prietena la masă.
- E excelentă! Nu ştiam că eşti aşa talentată!
- Nici eu.
- Eşti liberă mâine?
- Da. De ce?
- Mă gândesc să vizitez faimosul muzeu al tatuetelor de ceară Madame Tousseau. Nu vrei să

mă isoţeşti?
- Ba da.
- Este o reducere de preţ pentru cei care vizitează i Observatorul.
- Cred că merită. Trebuie însă să mergem cât mai je dimineaţă. Fiind un punct de mare atracţie turistică,
167

HHH
sunt nişte cozi interminabile. N-am chef să pierd jumătate de zi la rând.
- Nici o problemă. Suntem obişnuite cu trezitul devreme.
A doua zi, imediat după micul dejun, ce[e doul părăsiră casa şi se îndreptară spre metrou. în scurt timp, ajunseră la destinaţie. Spre surprinderea lor, nu erau decât câţiva oameni în faţa casei de bilete. Cum păşiră pragul muzeului, avură impresia ci pătrund într-o altă lume. în fiecare încăpere erau figurine de ceară care reprezentau personaj* importante dintr-un anumit domeniu: politic, muzical, al filmului...
Statuetele, având înălţimea unui om, erau bine realizate şi cu greu îţi dădeai seama, la prima vedere, care erau exponatele şi care vizitatorii. In prima sală, erau o mulţime de statuete ale actorilor celebri. Un fotograf profesionist îi făcea fiecărui vizitator o fotografie împreună cu celebritatea pe care şi-o alegea
- Parcă am fi la Cannes şi aşteptăm decernarea premiilor. Cine crezi că o să primească de data asta marele premiu? glumi Lorena.
- Sincer?
- Da-
- Cei care au realizat toate acestea. îţi dai seama
câtă migală şi muncă e aici?
- E nevoie de mult talent şi răbdare. De-aş încerca ani de zile şi tot n-aş atinge o asemenea performanţă.
- Aproape că-ţi vine să începi o conversaţie cu ei, în altă sală, privind statuetele cântăreţilor, Elena comentă:
168
- îmi este greu să vorbesc despre ele ca despre
FIşte obiecte. Am impresia că în orice moment cineva Date să dea un semnal şi vor începe să se mişte. - Ar fi un spectacol deosebit. La câte personalităţi sunt aici, ne-ar trebuie câteva ore să-i ascultăm pe toţi.
- Pe unii dintre ei nu i-am auzit niciodată cântând.
- Nici n-aveai cum. Ar însemna să-ţi placă toate genurile de muzică.
în camera rezervată familiei regale, domnea o atmosferă solemnă.
- Presupun că e dificil să te bucuri de fiecare zi, ftiind că în orice faci trebuie să ţii cont de poziţia socială pe care o ai.
- Din acest punct de vedere suntem privilegiaţi. Nimeni nu priveşte la noi să vadă cum mâncăm, cum vorbim sau ne îmbrăcăm.
- Uită-te la chipul prinţesei Diana! Poţi citi pe el tristeţe şi durere.
- îmi pare rău pentru ea. A avut parte de multă «uferinţă în ultima parte a vieţii.
- Oare cum te simţi, ştiind că într-un muzeu îţi este expusă statuia?
- Foarte măgulit, desigur. Nu oricine are acest privilegiu.
- A meritat efortul de a veni!
- Cred şi eu.
- Au avut o idee bună să aşeze Observatorul în [aceeaşi clădire. Plimbându-te printre atâtea celebrităţi, [eşti pregătit să explorezi bolta cerească.
Trecură printr-un hol lung şi intrară într-o încăpere nde era un podium rotund, cu mai multe rânduri de u
169
scaune. Scaunele erau prevăzute cu căşti şi fiecarij vizitator îşi alegea limba în care voia să asculta

informaţiile ce i se dădeau. Tavanul era construit sub forma unei cupole şi pe el era prevăzut un ecran undi I se derulau imaginile.
Se stinse lumina şi Elena simţi cum podiumul începe să se mişte, realizând o mişcare rotativă. Si' lăsă pe spate să poată urmări mai bine. Stelei» curgeau în jurul ei şi avea impresia că se află In călătorie într-o navă cosmică. Văzu calea lactee, găuri neagră, chiar şi o explozie solară. Era minunat si observe aştrii cereşti atât de aproape.
în clipa în care era pregătită să pătrundă mal adânc misterele universului, reprezentarea se încheia şi lumina se aprinse.
- Doar atât? întrebă dezamăgită. Mă aşteptam la mai mult.
- Şi eu. Dar, chiar dacă a fost puţin, mie **mi-a** plăcut.
în oraş se opriră la o cofetărie să servească o prăjitură. Apoi, pentru că Lorena avea o întâlnire, sa grăbiră spre casă.
într-una dintre dimineţi, Elena se trezi tulburată, Visul din noaptea precedentă îi persista în minte, iar starea de uimire şi panică încă nu-i dispăruse. **îfl** amintea fiecare amănunt de parcă totul s-ar fi întâmplat aievea...
...Se afla într-o poieniţă. Locul unde stătea, era înconjurat de întuneric, dar la câţiva paşi depărtare de ea, se întindea un covor de iarbă, de un verde odihnitor. în mijlocul poienii, înconjurat de o lumini puternică, era un Om, cu spatele la ea, îmbrăcat în

Hiaine simple, dar strălucitoare. Nu-I văzuse faţa, dar ştia cu certitudine că era Isus Cristos.
De undeva, de dinapoia ei, auzi o voce blândă, dar hotărâtă, rostind:
- Hai, du-te şi vorbeşte cu El!
Cererea o uimi peste măsură de mult; simţi cum teama o cuprinde. Cuvintele ce trebuia rostite se ascundeau, lăsând-o fără grai. Nu îndrăzni să facă nici un pas spre El.
„Ce să-I spun?" se întreba. „Doamne, Dumnezeule, ce să-I spun?"
Şi visul se întrerupse...
Acum, aceeaşi întrebare nu-i dădea pace, frământând-o. Nu era pregătită să se întâlnească cu Fiul lui Dumnezeu, asta era clar. Ştia însă, că, mai devreme sau mai târziu, viaţa aceasta se va termina şi atunci îl va vedea. Va trebui să-I spună ceva, dar ce anume? Era atât de greu să găsească ceva potrivit!
După o vreme, cu paşi grăbiţi, ieşi din cameră. O Bingură persoană putea să o ajute: doamna Elisabeth. ' i câteva fraze, îi explică problema pe care o avea.
- Ştiţi, mă simţeam paralizată de teama că n-am nimic de zis Domnului Isus şi nici în momentul de faţă nu găsesc nicicum ceva deosebit.
- Un simplu mulţumesc ar fi de ajuns, îi răspunse aceasta, lăsând-o şi mai nedumerită.
„Doar atât?! E prea puţin", gândi Elena. „Şi pentru ce aş putea să-I mulţumesc?"
Petrecu mult timp căutând să afle răspunsul. Jeodată, faţa i se lumină. Existau atâtea lucruri pentru sare trebuia să-I fie recunoscătoare Domnului Isus! Nu iubise El mai mult decât oricine altcineva, plătind

plata păcatului înfăptuit de ea? La cruce, la Golgota, trebuia să fi fost răstignită ea, şi nu El, Cel fără vină.
Teama că nu avea ce să vorbească cu Domnul Isus îi dispăru. Când Cineva Şi-a dat viaţa pentru tina, mai poţi rămâne indiferent în prezenţa Lu'i? Sentimenti de iubire nu-ţi clocotesc în inimă? într-adevăr, „Mulţumesc!" era cuvântul ce spunea tot, orice altcevi fiind de prisos.
„O, Doamne!" rosti emoţionată. „Ai făcut atâtei pentru mine, eu ce-aş putea face pentru Tine?"
în lăuntrul Elenei creştea tot mai mult dorinţa de o trăi după voia lui Dumnezeu şi de a-I sluji într-un mod care să-I facă plăcere.

Cu prima ocazie când se întâlni cu doamna Elisabeth, îi zise:
- îmi dau seama că am irosit mult timp în lucruri fără folos şi n-am avut nici o satisfacţie până acum. Eu vreau să-mi continuu viaţa, dar să tiu mai fiu eu cea care hotărăsc. Doresc să ştiu exact ce vrea Dumnezeu să fac de acum încolo pentru El.
- Câtă vreme rămâi în Anglia, tu nu-L poţi sluji pe Dumnezeu pe deplin. Este o problemă: statutul tău e ilegal aici. Este un verset în Biblie, care spune câ trebuie să fim supuşi în faţa autorităţilor. Te rog frumos să nu mă înţelegi greşit. Eu cunosc situaţia care este în România, ştiu că este foarte greu. Dar pentru ca Dumnezeu să Se folosească de o persoană, trebuie ca acea persoană să trăiască conform principiilor Lui. Tu poţi să rămâi în Londra; asta nu înseamnă câ Dumnezeu va înceta să te iubească, dar lucrul acesta te va împiedica să progresezi în relaţia cu El. Decizia este a ta.

172

Elena îşi părăsi prietena pradă unei lupte foarte mari. Se simţea rănită de ceea ce auzise. „Sigur, ei îi •ste uşor să zică să mă întorc acasă, dar eu sunt cea care trebuie să renunţ la tot pentru asta! Oare să-mi Ceară Dumnezeu aşa ceva? El nu ştie greutăţile cu care se confruntă cei din ţară? La urma urmei, nu fur nimic, muncesc cinstit. Şi totuşi... Ce bine ar fi dacă n-aş avea îndoiala asta!"
întreaga zi se frământa din pricina hotărârii pe care trebuia să o ia. E drept, îi era dor de cei de acasă şi ar fi dat mult să fie cu ei, dar, în prezent, i se părea Imposibilă împlinirea acestei dorinţe. în Anglia ştia sigur ce are de făcut: să termine şcoala, să muncească şi 8â-şi strângă economii, dar în România ce viitor o aştepta?
Nici sosirea serii nu-i curmă lupta interioară. Căuta Cu înfrigurare tot felul de argumente şi scuze care să Justifice necesitatea rămânerii în Londra, dar toate păreau fragile puse faţă în faţă cu faptul că încălca cu bună ştiinţă Cuvântul lui Dumnezeu.
Spre dimineaţă, o voce interioară birui asupra celorlalte: „Elena, opreşte-te! Tu nu-ţi dai seama că este voia lui Dumnezeu să pleci? Să nu-ţi închipui că poţi 6ă-L urmezi aşa cum îţi este ţie mai comod! Ce înseamnă şederea ta aici? Există un singur răspuns: t>ani!"
Toate astea o duseră cu gândul la o predică pe —care o auzise demult, intitulată: „Neputinţa de a sluji la ■doi stăpâni". îi plăcuse predica, numai că nu se gândise ■ că era valabilă şi pentru ea.
îşi luă Biblia şi o deschise la Matei 6:19-34. Citi ■încet, încercând să pătrundă înţelesul cuvintelor:

173

„Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde l« mănâncă moliile şi rugina şi unde le sapă şi le fur| hoţii; ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănânolj moliile şi rugina, şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le furi, Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi f] inima voastră. Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; daf dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin d| întuneric. Aşa că, dacă lumina care este în tine esll întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acestal Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau îl va ud pe unul şi-l va iubi pe celălalt; sau va ţine la unul şi-l v| nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lul Mamona. De aceea vă spun: Nu vă îngrijoraţi de viaţi voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea! nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, fi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă lw păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră f| nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi, Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mii de preţ decât ele? Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot in înălţimea lui? Şi de ce să vă îngrijoraţi dl îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţei; totuşi vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, nu s-i îmbrăcat ca unul din ei. Aşa că, dacă astfel îmbraci Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Nu vi îngrijoraţi, dar, zicând: „Ce vom mânca?" sau „Ce vom

174

i

H)ea?" sau „Cu ce ne vom îmbrăca?" Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru Cel [ţeresc ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate
[tceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijoraţi dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei."

Inevitabil îşi puse întrebarea: Pe cine am slujit până acum? Evident, banii. Era dureros, dar teribil de adevărat.
Elena se plimba agitată prin cameră. Totul părea dintr-odată atât de clar! Zise cu voce tare:
- Asta este! Dumnezeu îmi cere să-mi aleg stă-pânul: ori El, şi asta înseamnă să plec automat acasă, »ori... Nu, nici măcar nu vreau să-i pronunţ numele. Dacă Domnul a spus să caut mai întâi împărăţia cerurilor şi neprihănirea Lui, iar toate celelalte lucruri mi ee vor da pe deasupra, atunci aşa voi face! E problema
I Lui ce va fi când voi ajunge în ţară.
Toată starea aceea de nelinişte îi dispăru şi o pace deplină îi cuprinse inima.
Exista cineva care trebuia să afle decizia ei, cineva care, cu siguranţă se rugase pentru ca să ia o hotărâre corectă, conformă cu voia Domnului.
- M-am hotărât să plec!
Putea să-şi închipuie expresia de încântare de pe faţa doamnei Elisabeth.
- Slavă Domnului! Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar, îndeplinind voia Lui, vei fi binecuvântată. Mă bucur pentru tine, deşi îmi pare rău că ne despărţim.
- Mi-aţi deschis ochii şi asta contează mult pentru
175
mine. Mulţumesc pentru sfaturile date şi pentru faptul că v-aţi rugat pentru mine.
- Da, numai că tu ai fost cea care ai luat decizii corectă. N-o să-ţi pară rău!
După ce puse receptorul în furcă, intră în bucătari» şi, plină de bucurie, zise simplu:
- Plec acasă!
- Eşti nebună! reacţiona Jose. Tu nu te gândeşti ce te aşteaptă? Nu ştii că e din ce în ce mai greu In România? Ce te-a apucat?
- Dumnezeu vrea asta.
- Halal Dumnezeu ai! Oare El nu cunoaşte toatl astea de te trimite?
Elena tăcu. înainte ar fi simţit nevoia să se justifice; de data asta, însă, era altfel. Nu trebuia să convingă p« nimeni.
- Chiar îţi doreşti asta? întrebă Lorena.
- Bineînţeles.
- Şi şcoala?
- O termin săptămâna viitoare.
- Gândeşte-te bine, să nu regreţi mai târziu!
- Fii liniştită! Totul o să fie O.K.
Elena îşi planifică întoarcerea acasă peste o luni de zile. Erau multe de făcut până atunci. în primul rând avea de dat trei examene. Era conştientă că nu le va putea lua pe toate; puţine persoane reuşeau. Nu stăpânea bine limba şi erau o mulţime de informaţii ce trebuia reţinute. Ceilalţi din grupă aveau şansa să mal încerce o dată; ea nu.
Totul i se părea deosebit şi la serviciu. De câteva săptămâni, una dintre colege îşi găsise un loc da muncă în altă parte. Patronul o pusese pe ea să vândă
176
la raft şi, totodată, angajase două fete, conaţionale cu ol să facă sandwich-uri. Una dintre tinere nu era prea Hnteresată să lucreze, îi privea pe ceilalţi cu un aer de superioritate şi comenta când cineva îi spunea ce are de făcut. Cele două nu reuşeau să-şi facă norma, şi Elena trebuia să le ajute. Acum, nu mai conta faptul că se făcuse o remarcă răutăcioasă cu privire la ea sau că avea mult de muncă. Ştia că toate astea nu vor mai ţine mult: în curând va fi departe de tot acest stres.
Trecu pe la o agenţie şi se interesă ce curse aeriene erau pentru România. Existau câteva companii cu care ar si putut merge, dar costul călătoriei era destul de ridicat.
- Mai aveţi o posibilitate, îi spuse vanzatoarea, Bar trebuie să schimbaţi avionul în Viena şi să aşteptaţi
o oră. Preţul este mai mic.
- îmi convine.
- Vă rog să-mi daţi adresa. Plătiţi acum, vă dăm o 1 chitanţă, apoi vă trimitem biletul prin poştă.
Elenei aproape că nu-i venea să creadă că în scurt timp va părăsi Anglia. Trăia un vis frumos ce-i umplea inima de mulţumire. Dorinţa de a fi în mijlocul familiei ■pusese stăpânire pe ea şi întreaga-i viaţă era animată de acest gând.
Colindă oraşul cu speranţa de a lua câteva cadouri pentru cei de acasă. Alegerea era dificilă. Intră în mai multe magazine până găsi ceva să-i placă: un inel de

laur pe care era gravat cuvântul „Mama", o pereche de adidaşi pentru Iustin, parfumuri şi mărunţişuri pentru | prieteni. . .

Nu uită să le telefoneze părinţilor şi, cu bucurie in ■ glas, le spuse:

illiafH

- *> '

mm

MM

- Vin acasă!
- Când?
- De Crăciun.
- Bine. Dacă aşa ai hotărât, te aşteptăm.

în nerăbdarea ei, se apucă să-şi facă bagajele, într-un an şi jumătate reuşise să strângă multe lucruri fi nu era sigură că le va putea lua pe toate. Oare să lǀ trimită prin poştă?

Marius o sfătui să apeleze la o cunoştinţă cari pleca în curând cu maşina în România.

- Să ştii că e o idee bună.
- Ce anume? întrebă Americo, care tocmai intri pe uşă.

Auzind despre ce era vorba, se întoarse mirat spre Elena.

- Mai ai câteva săptămâni şi deja îţi pregăteşti valizele?
- Ce vezi rău în asta?
- Nu înţeleg de ce te grăbeşti aşa! în fond, mai e până ne zici „La revedere".
- Da, numai că eu nu mă simt în stare să mal aştept. Aş porni de pe acum la drum, dacă aş putea.
- Dar nu poţi, aşa că ia-o mai uşor!

Duminică dimineaţa, Elena se trezi devreme şi so pregăti să plece la biserică. Cu paşi grăbiţi, se îndrepta spre metrou. Nu voise să profite de amabilitatea familiei domnului Marc, aşa că se obişnuise să meargâ singură.

Intră în biserică şi se aşeză pe primul rând. La scurt timp, începu slujba religioasă. îi plăcea să cânte împreună cu ceilalţi şi asculta cu mare atenţie predica. Niciodată nu se întâmplase să o plictisească cele

i

juzite, ci, dimpotrivă, o mângâiau şi o sprijineau să lasă biruitoare prin toate problemele pe care le avea.

Astăzi, predicatorul îşi alese ca subiect credinţa. Deschise Biblia la Evrei 11 şi citi de la versetul 1 la 10:

„Credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nă-Idăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd. Pentru că prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie. Prin credinţă pricepem că [lumea a fost făcută prin Cuvântului lui Dumnezeu, aşa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd. Prin credinţă l-a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin ea vorbeşte el încă, măcar că este mort. Prin credinţă a (fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Şi fără credinţă este cu neputinţă să-l fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este şi că-i răsplăteşte pe cei ce-L caută. Prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucrurile care încă nu se vedeau, şi, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-şi scape casa; prin ea, el a osândit lumea, şi a ajuns moştenitor al neprihănirii care se capătă prin credinţă. Prin credinţă Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moştenire, a ascultat şi a plecat fără să ştie unde se duce. Prin credinţă a venit şi s-a aşezat el în ţara făgăduinţei, ca într-o ţară care nu era ' a lui şi a locuit în corturi ca Isaac şi lacov, care erau tmpreună-moştenitori cu el ai aceleiaşi făgăduinţe. Căci

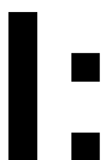
SHH

el aştepta cetatea care are temelii tari, al cărei meştor şi ziditor este Dumnezeu."
- Versetele pe care le-am citit sunt bina cunoscute de majoritatea dintre noi. Ele ascund comori nepreţuite. Una dintre comori este secretul prin care ni putem apropia de Dumnezeu. Oamenii au părerei greşită că trebuie să facă o mulţime de fapte bunt pentru a-l fi plăcuţi Lui; este un gând înrădăcinat In inima lor. Dar ceea ce Dumnezeu vrea de la noi est» credinţa. Acea încredere neclintită, nu şovăitoare, în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd. Credinţa nu se bazează pe lucruri palpabile. Ea nu spune: am văzut, de aceea cred. Orice urmă de îndoială în viaţa noastră Il anulează puterea.
Despre marii oameni ai Vechiului Testament ni se spune că au fost socotiţi neprihăniţi (drepţi) de către Dumnezeu prin credinţă. Ei au crezut ceea'ce Ie-a zis Domnul şi au fost răsplătiţi. N-au pus la îndoială Cuvântul Lui şi nici nu au privit la circumstanţele care-l înconjurau.
Versetele ne spun că „fără credinţă este cu neputinţă să-l fim plăcuţi Lui!" Nu ne putem apropia de El aşa cum vrem noi. Dumnezeu a făcut un lucru extraordinar pentru făptura creată de El: Şi-a dat Fiul la cruce, la Golgota, ca să moară pentru plata păcatelor noastre. Oricine crede în Isus Cristos şi-L primeşte ca Domn şi Salvator în viaţa lui va fi mântuit (Romani 10:9-13). Nu există altă cale de salvare, ne spune Biblia.

Predicatorul continuă să vorbească despre beneficiile credinţei şi îşi încheie expunerea cu cuvintele din Luca 16:6: „Domnul a zis: «Dacă aţi avea [credinţă cât un grăunte de muştar, i-aţi zice dudului acestuia: ‚Dezrădăcinează-te şi sădeşte-te în mare şi V-ar asculta'»" Vedeţi ce poate să realizeze un grăunte [de credinţă? Lucruri imposibile devin posibile celui ce ; crede: munţii coboară şi văile se înalţă. întrebarea care se pune este: avem eu şi dumneavoastră credinţă lăcar cât un grăunte de muştar?
„Doamne," se ruga Elena pe bancă, „dă-mi credin-de care am nevoie. Sădeşte-o în inima mea şi fă-o să crească, pentru a mă putea apropia de Tine după i/oia Ta."
înainte de a părăsi biserica, Elena se apropie de tea doamna Smith.
- Eşti invitata mea la masă azi, îi zise. Te rog să |nu mă refuzi şi de data asta.
Tânăra consimţi; ştia că nu va mai avea altă :azie de a o vizita.
Familia Smith obişnuia să invite duminica diverse persoane la ea acasă şi să servească prânzul [împreună. Zidiseră prietenii trainice cu majoritatea tusafirilor invitaţi la ei.
Astăzi aveau trei oaspeţi. Ceilalţi doi tineri erau indieni şi veniseră de curând în Anglia. Cum era de aşteptat, începuseră să vorbească despre familiile lor. Greutăţile nu-i ocoliseră şi sperau să-şi ajute părinţii.
Au fost serviţi cu diferite feluri de mâncare şi de jesert.
- Ce faci de Crăciun? o întrebă gazda pe Elena.
- Nu cred că o să mai fiu aici. Vreau să plec :asă.
- Deja?
180
181
- Da. Abia aştept să fiu împreună cu ai mei.
- Te înţeleg. Cine n-ar vrea?
Tânăra le mulţumi pentru ospitalitate şi îşi luă rămas-bun de la ei.
Simţi un sentiment dureros cum îşi face loc în inimă. Curând va părăsi Londra şi, odată cu ea, va părăsi fraţii şi surorile din Hayes. Găsise alinare sufletească în mijlocul lor şi se bucurase de sprijinul pe care aceştia i-l dăduseră. Acum se gândea cu îngrijorare dacă, întoarsă în oraşul ei, va găsi o biserică asemănătoare, cu oameni care să-L iubească pe Dumnezeu aşa cum o făceau cei de aici. Doamna Elisabeth o liniştise încă o dată, spunându-i că Dumnezeu o va îndruma să ajungă într-o astfel de biserică.
Ajunsă în camera ei, reflectă la predica de dimineaţă. îi răsuna ca un ecou în minte versetul citit de predicator la încheiere: „Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, i-aţi zice dudului acestuia: «Dezrădăcinează-te şi sădeşte-te în mare şi v-ar asculta.»"
„Uimitor!" gândi ea. „Cât este de mic un grăunte de muştar şi ce lucruri mari poţi realiza dacă ai credinţă!"
Cugetând la toate acestea, Elena îşi aduse pensulele şi culorile şi începu să picteze. Prima dată făcu marea în nuanţe de albastru, gri, apoi un copac puternic, ale cărui rădăcini erau înfipte adânc, iar într-un colţ o mică sămânţă de muştar. Intitula tabloul: "Puterea credinţei".
în săptămâna ce urmă, cursurile de publicistică se încheiaseră cu un banchet ce avu loc în barul şcolii. Elena, însoţită de Lorena, participă la petrecere,
182
conştientă fiind că era ultima distracţie la care mergea în Londra. Cu toate acestea, muzica şi dansul n-o atraseră şi preferă să stea retrasă, pe margine.
Gândul la ap/opiata plecare o făcea să se simtă puţin neliniştită. în ea se lupta dorinţa de a ajunge acasă cu nostalgia clipelor trăite în bătrâna Ţară a Galilor. Aici învăţase să se descurce singură. Fusese nevoită să facă faţă diverselor situaţii prin care trecuse şi dovedise că este capabilă să se întreţină. în plus, investise în ea însăşi. Cândva, diplomele pentru care muncise şi cheltuise atât de mult îi vor fi de folos. Nu oricine avea şansa de a studia la Londra.
- Presupun că reflectezi la viitorul care-ţi stă în faţă, o întrerupse din cugetare unul dintre profesori.
- Sunteţi pe aproape.
- Am înţeles că te întorci în ţara ta. Am avut ocazia să vizitez România şi mi-am făcut câteva cunoştinţe. Dacă vrei, te pot recomanda unui centru de relaţii publice din Bucureşti. Bănuiesc că ţi-ar plăcea să lucrezi în acest domeniu.
- Cum să nu! Nu se obţine uşor un astfel de post şi mi-ar prinde bine o recomandare.
- Mai discutăm după examen, adăugă acesta înainte de a se pierde prin mulţime.
Probele scrise la cele trei obiecte îi creară Elenei emoţii. Ştia că nu este foarte bine pregătită, însă spera să le' poată trece cu bine.
Rugă secretara de la şcoală să-i trimită diplomele în România.
- îmi laşi adresa şi voi avea grijă să ţi le expediez, o asigură aceasta.

„Numai de nu s-ar pierde pe drum" îşi zise Elena.

Acasă, prietenii ei încă încercau să o convingă câ face o prostie plecând.
- Lăsaţi-o în pace! le zise Coke. Decât să rămână şi să-i pară rău, mai bine aşa.
- Mulţumesc, Coke. Măcar tu eşti de partea mea.
- Nu ţi-ai văzut familia de mult şi îţi înţeleg nerăbdarea. Nu contează ce spun ceilalţi; fă aşa cum îţi spune inima! De altfel, continuă el, cred că sunt puţin geloşi. Probabil că îşi doresc să fie în locul tău, de aceea te necăjesc.
Tânăra avea impresia că timpul îşi încetinise mersul şi că nu avea să mai ajungă clipa când se va urca în avion. îşi pregătise totul, deşi mai erau două săptămâni până atunci. Ardea de nerăbdare să calce pe pământul natal, să-i vadă pe cei dragi şi să scape de sentimentul că este închisă într-o colivie uriaşă în care avea tot ce-şi dorea, mai puţin libertatea. Statutul ilegal în Anglia îi furase bucuria şi îi sădise în suflet o senzaţie de apăsare. Acum simţea cum norii se împrăştie şi curcubeul speranţei se iveşte la orizont.

CAPITOLUL VII

Arestul

Era sâmbătă spre seară, şi pentru că era liberă, Elena hotărî să facă o plimbare în centrul Londrei. Cine ştie, poate că era ultimul prilej de a-l vizita.
Cu paşi înceţi, ieşi din metrou şi înainta de-a lungul străzii ce ducea spre clădirea Parlamentului. Era aproape de asfinţit, şi cerul avea o culoare maronie. Pe fundal se vedeau podurile albe peste Tamisa, şi în spate impunătoarea catedrală Saint Paul.
în curtea clădirii Parlamentului era un părculeţ, chiar pe malul apei. Felinarele de pe margine începeau să se aprindă. Elenei îi plăcea să păşească pe frunzele uscate şi să privească apa liniştită. Totul părea mai frumos faţă de ultima oară când fusese aici.
Câteva păsări trecură în zbor pe deasupra capului ei. îşi aminti de păsările călătoare şi pentru prima oară le înţelese cu adevărat dorul care le mână pe ele să străbată mii de kilometri ca să se întoarcă acasă. Oriunde ai fi, un colţişor din patria ta te însoţeşte mereu şi nu te lasă să uiţi că eşti un străin, pe un pământ străin.
Elena privi cerul şi îşi dori să poată face vremea să treacă mai repede, să fie iarăşi în camera ei, să-şi

lipească fruntea de geam şi să încerce să descopero carul mare...
Melodia orologiului Big-Ben o trezi din visare. Trebuia să se întoarcă. „A trecut un an şi jumătate de când l-am auzit prima oară", şopti ea. „Ce este viaţa? Curge asemenea unui râu tumultuos de munte şi, când te aştepţi mai puţin, îşi schimbă cursul."
- Salut, îi spuse surâzător Marius.
- Salut, îi răspunse Elena. Ce mai e nou?
- Am rezolvat problema bagajelor. Am vorbit cu amicul meu şi a spus că le duce şi pe ale tale şi pe ale

lui Marcel.
- Cine e Marcel?
- Un coleg de muncă. Apropo, pot lăsa geanta lul în camera ta? Numai până mâine la prânz, când trebuie să i le duc celui care pleacă.
Tânăra urcă în cameră fără să mai mănânce. îşi făcu patul, se schimbă în pijamale şi se întinse în pat. Somnul însă o ocolea şi nu reuşea nicicum sâ adoarmă. Se întoarse pe o parte, apoi pe alta, dar în zadar. „Ce noapte cumplită!" gândi.
într-un târziu adormi, ca numai după vreo oră să se trezească ţipând. Deschise ochii speriată şi respira adânc, încercând să se linişteacă. Fusese doar un coşmar care reuşise să o înspăimânte. Cu greu adormi iar.
Pe la 5 dimineaţa auzi zgomote de paşi prin casă, câteva voci discutând aprins, apoi bătăi puternice în uşă: „Cine ar putea fi aşa devreme?"
Coborî din pat şi se duse să deschidă. Rămase împietrită în prag. în faţa uşii erau un bărbat şi o femeie
rosti cuvintele de care se temea atât de mult şi sperase să nu le audă niciodată.
- Suntem de la emigrări. Paşaportul dumneavoastră, vă rog!
Picioarele i se înmuiaseră, vocea îi pieri şi începu să tremure. „Nu! Nu se poate să fie adevărat! Probabil că am iar un coşmar din care o să mă trezesc curând."
- Grăbeşte-te! auzi o voce autoritară în spatele ei. Elena ştia sigur că este în neregulă: viza îi expirase de mult şi cei doi erau îndreptăţiţi să o ia la întrebări. Le dădu paşaportul şi odată cu el le arătă oiletul de avion.
- Voiam să plec peste două săptămâni.
- Nu contează. Te îmbraci şi mergi cu noi. Fă-ţi bagajele!
Prin uşa întredeschisă apucă să-l vadă pe Marius ;recând cu paşaportul în mână spre camera lui. Cu siguranţă, având viză falsă, el va scăpa fără probleme.
împreună cu cei de la emigrări veniseră şi patru ,Dliţişti. Fiecare colţişor din cameră fu răscolit şi cercetat cu atenţie. Unul dintre ei o chestiona:
- Ale cui sunt bagajele?
- Ale mele. V-am spus că am bilet de avion.
- Şi geanta asta? E tot a ta?
Elena ezită. Dacă spunea că-i aparţine minţea, dacă spunea adevărul ar fi trădat pe cineva şi nu dorea să facă rău nimănui.
- Nu pot să vă spun, rosti hotărâtă.
O privi scurt şi, fără să adauge ceva, îşi continuă căutarea.
Elena se uita în jur şi nu ştia ce să facă. Realiză că are doar câteva minute la dispoziţie şi îi mulţumea lui

mi

186

187

Dumnezeu că apucase să-şi strângă lucrurile. îşi schimbă doar pijamaua.
- Urmaţi-ne! îi zise un poliţist.
Tânăra îşi luă geamantanul şi coborî cu inima strânsă. Nu aşa îşi imaginase momentul în care îşi va lua rămas-bun de la ceilalţi. Să fie dusă ca o infractoare i se părea prea mult. Jos se întâlni cu Lorena. I se adresă în româneşte.
- Asta e. Trebuie să plec. Rămâneţi cu bine.
- Unde să rămânem cu bine? o întrebă aceasta, crezând că îşi bate joc de ea.
- Păi, eu nu mi-am pus viză falsă şi o să mă trimită în ţară.
- Şi crezi că nouă ne-au folosit la ceva? Din contră, cred că ne-am aprins paie în cap. Va trebui sâ spunem cine ni le-a pus şi eu habar n-am.
- V-au arestat şi pe voi?
- Fără nici o ezitare. Elena se lumină la faţă.
- Ce e? Ţi-a venit vreo idee genială?
- Acum înţeleg de ce Dumnezeu n-a vrut să-mi pun viză falsă, murmură ea. îmi pare rău că n-am ascultat şi n-am plecat când mi-a spus. Da, Dumnezeu avea motive serioase să mă îndemne să mă grăbesc!

Imediat li se alătură şi Marius. Se uitară unul la altul neliniştiţi. Oare ce va urma?
Erau mulţumiţi că era devreme şi vecinii nu-i vedeau cum erau duşi sub escortă la maşina poliţiei, care aştepta în faţa casei. Urcară în dubă şi portiera fu închisă în urma lor. Gratiile de la geamuri le creară impresia că se aflau deja în închisoare.
înghesuite una în alta, fetele începură să plângă.
- Cum să mă întorc aşa acasă, fără nici un ban, iră nimic? izbucni Lorena. Ce o să zică ai mei?
Din vocea ei răzbătea disperarea. Prietena ei, cu-ioscând-o ca pe o fire sensibila, se îngrijoră pentru ea.
- Hai să ne rugăm! îi zise. Dumnezeu poate să ne jcrotească.
Cu lacrimi şiroind pe obraji şi vocea frântă, continuă:
- Doamne, ştiu că Tu nu ne-ai părăsit şi că amenii aceştia îşi fac datoria, dar pentru noi este atât *ie* greu! Te rog să ne ajuţi, să ne dai putere să trecem îste asta. Te rog să o întăreşti pe Lorena şi să nu o îşi să fie cuprinsă de deznădejde.
Curând ajunseră la destinaţie. Tinerii constatară cu jimire că nu erau în curtea azilului unde erau duşi smigranţii, ci se aflau în faţa unei clădiri fără etaj, pe îare scria Police Station.
- Rămâne doar să ne pună cătuşele, rosti Marius icet.
Fură conduşi într-o încăpere şi invitaţi să ia loc.
- Staţi aici până rezolvăm cu bagajele voastre.
- Ce vrea să spună? Doar n-o să le confişte?
- Poţi să ştii? Din partea lor te poţi aştepta la >rice.
Doi bărbaţi se apropiară de grupul lor şi le zise:
- Aşezaţi-vă lucrurile în acest loc şi alegeţi-vă din i aveţi un singur obiect.
Elena îşi deschise cu mişcări încete geamantanul
trecu privirea peste ceea ce era înăuntru: haine,
îrfumuri, bani... Un sentiment de dezamăgire o
;uprinsese. La ce îi foloseau acum tot ce strânsese?
)e-ar fi avut chiar coroana reginei Angliei, tot n-ar fi
188
189
fost decât un biet emigrant, reţinut într-o secţie de poliţie. într-o fracţiune de secundă, ochii i se aţintiseră asupra Noului Testament. El se detaşa net de toate celelalte. Niciodată nu-i dăduse destulă importanţă, însă acum era conştientă că numai aici se găsesc adevăratele valori. întinse mâna şi luă Cartea fără ezitare.
Lorena, cu faţa unui copil speriat, stătuse nedumerită câteva secunde, apoi luă un pumn de bomboane, fapt ce îi făcu pe cei din jur să izbucnească în râs.
în timp ce ei îşi vedeau de treabă, în mintea Elenei se derulau secvenţe din filme, când arma cu care se comisese o crimă era pusă în pungă şi trimisă spre laborator, ca să fie luate amprentele. Se cutremura. Dar ceea ce avea să o şocheze cu adevărat, abia de acum înainte urma să se întâmple.
- Trebuie să faceţi fotografii. Veniţi cu mine.
Puşi în faţa unui perete pe care erau desenate nişte linii, formând imaginea unei scări, li se făcură fotografii din faţă şi din profil.
- Ne mai lipsesc plăcuţele cu număr şi putem spune că le-am trăit pe toate.
- E ridicol! Se comportă cu noi de parcă am fi infractori.
- într-un fel suntem.
- Totuşi... N-am făcut altceva decât să muncesc.
- Ştiu, dar legea e lege.
Fură chemaţi pe rând la interogatoriu. Primul fu luat Marius.
- Oare de ce întârzie aşa mult? întrebă Lorena, privindu-şi ceasul.
- Cu siguranţă are de dat explicaţii despre viza de pe paşaportul lui.
- E bine de tine că nu ţi-ai pus-o. Ai fost mai deşteaptă.
- Şi eu aş fi făcut la fel dacă nu mă oprea Dumnezeu. El ştia ce o să se întâmple, de aceea n-a fost de acord.
într-un sfârşit, cei doi ofiţeri de la oficiul de emigrări veniră după Elena. în timp ce mergeau, tânăra li se adresă:
- Ştiţi care este vina noastră? Că nu ne-am născut spanioli, italieni sau poate francezi.
Ofiţerii nu-i răspunseră.
Intrară într-un birou şi fu invitată să ia loc.
- Te descurci bine în limba engleză sau ai nevoie e un translator?
- Mă descurc.
- Bine. Povesteşte ce ai făcut de când ai venit în I Anglia.

O luptă se dădea în interiorul tinerei. Se gândea cum ar putea face să ascundă faptul că avusese două locuri de muncă. Nu voia să facă rău nimănui şi dacă putea să evite să amintească de cafeneaua unde lucrase împreună cu Claudia, de ce să nu o facă? Le zise că primele şase luni nu muncise nicăieri şi că se întreţinuse din banii pe care îi avusese de acasă. Le [spuse despre shop-ul din staţia de metrou şi le vorbi ■despre şcolile pe care le făcuse. Aminti şi de biserica |pe care o frecventase şi de ce se hotărâse să se întoarcă acasă. Nu insistă prea mult asupra acestui subiect, de teamă să nu creadă cei ce o interogau că vrea să-i îndulcească cu întâmplări religioase. Bărbatul o ascultă atent şi la urmă îi zise:
- Totuşi, în cele şase luni?!?
190
191
Era o invitaţie clară de a da mai multe amănunte despre acea perioadă.
Elena începuse deja să fie cuprinsă de remuşcărl, Ştia că minciuna este păcat şi ea minţise cu buna ştiinţă. Duhul lui Dumnezeu o atenţionase că nu este bine ce făcuse.
- Trebuie să rectific ceva, rosti cu greu. V-am minţit, spunându-vă că la început m-am întreţinut din economiile mele. De fapt, am lucrat într-o cafenea.
Le dădu informaţiile necesare. Femeia se uită lung la ea.
- Tu nu ai viză falsă pe paşaport.
- Nu.
- E spre binele tău că n-ai făcut-o, comentă ea, întinzându-i actul. Ţi-am pus o ştampilă cu un număr, dar să ştii că nu e un punct roşu pentru tine. N-o să poţi veni în Anglia prea curând._S-ar putea ca şi America să recunoască codul acesta. în rest, te poţi duce oriunde în altă parte.
- Ce se va întâmpla cu noi?
- Vă vom trimite în ţara dumneavoastră în momentul în care găsim locuri libere la avion.
Mai târziu află că prietenilor ei li se confiscară paşapoartele, după ce, în prealabil, fuseseră chestionaţi în legătură cu viza falsă.
- Aveţi dreptul la un telefon, li s-a comunicat, dar nu în România.
Elena, fără să mai stea pe gânduri, o sună pe Elisabeth.
- Sunt la secţia de poliţie din Ealing.
- Cum aşa?
Fata îi relată pe scurt cele întâmplate.
- Ştiai că era posibil să treci prin asta mai devreme sau mai târziu.
- Da.
- Fii liniştită. Vin imediat. Lorena vorbi cu Coke.
- Vrem să vă vizităm, îi spuse acesta. Ce să vă aducem? Mâncare? Dulciuri?
- Ce vreţi voi. Vă aşteptăm.
Din acest moment, cei trei fură despărţiţi. Elena mergea în spatele gardianului plină de tea-iă. Oare unde o va duce? Străbătură un hol lung şi itunecat, unde de o parte şi de alta erau mai multe jşi. Se opriră în faţa uneia dintre ele. Bărbatul scoase jn mănunchi de chei, descuie şi o lăsă să intre. Uşa se icnise cu un zgomot infernal în spatele ei.
Rămase împietrită, uitându-se în jur şi nevenindu-i să creadă că ceea ce vede este adevărat. Celula era lică, n-avea nici un geam - nici măcar cu gratii - era jminată de un neon slab; în faţă era o ladă de lemn, je care era aşezată o saltea subţire de burete, îmbră-ată în muşama, şi o pernă. într-un colţ se afla closetul.
Auzi paşii ce se îndepărtau şi negura disperării o jprinse. Putea să-şi închipuie suspinele şi strigătele ie suferinţă ale celor de fuseseră închişi înaintea ei. îâte lacrimi s-or fi vărsat în acest loc sinistru? Câte întâmplări zguduitoare fuseseră scrijelate în cărămizile slulei? Câte inimi zdrobite se perindaseră pe aici?
Ca prin vis, îşi aminti de ziua ploioasă şi plină de ;eaţă, când păşi pentru prima oară pe teritoriu! Marii îritanii. Simţise o strângere de inimă când văzuse jrimele peisaje şi instinctiv ştiuse că nu o să fie fericită
192
193
în acest loc. Situaţia de faţă umpluse paharul durerilor ce ameninţa să se reverse pe alături.
- Doamne, Dumnezeule, este mai mult decât pot îndura! Strigă, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu era nimeni care să fie alături de ea în aceste momente grele, nimeni care să o cuprindă în braţe şi

să o asigure că totul va fi bine, nimeni... în afară de Dumnezeu.
„Oare cum m-aş fi simţit dacă nu m-aş fi hotărât înaintea Domnului să mă întorc? Acasă... oricum aş fi ajuns; departe de El, plină de ruşine şi lovită sufleteşte din pricina locului unde am fost închisă. O! N-aş fi suportat să ştiu că întorsesem spatele dorinţei Lui! Dacă atunci nu amânam şi ascultam îndemnul de a pleca, acum aş fi fost scutită de toate astea şi n-ar mal fi fost nevoie să trăiesc o astfel de umilinţă. Ştiu că Dumnezeu cunoaşte că voisem să fac ce-mi spusese şl asta îmi dă pace."
Cu Noul Testament în mână, se rugă: „Doamne, unde să citesc? Eu nu prea ştiu... Ce ai Tu să-mi zici în momentul acesta?"
Deschise la întâmplare. Era primul capitol al epistolei lui lacov. Citi câteva versete: „Fraţii mei, sâ priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări, ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-şl facă desăvârşit lucrarea, pentru ca să fiţi desăvârşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic."
Elena rămase surprinsă de aceste cuvinte. Felul de adresare al lui lacov i se păruse atât de familiar! Ce făcuse oare să merite aceasta? Inima i se încălzi şl reparcurse, cu plăcere, mesajul apostolului. Să te

jbucuri când ai necazuri? Nu e cumva prea mult? lacov spune că nu. El scrie că încercarea credinţei aduce răbdare, şi această răbdare îşi va face desăvârşită lucrarea în persoana care trece prin ea.
„Doamne, eu nu înţeleg pe deplin mesajul acestor versete, dar e o mângâiere pentru mine să ştiu că Tu ai un scop cu viaţa mea şi că nu îţi este necunoscută situaţia în care mă aflu. Te foloseşti de toate împrejurările ca să mă apropii mai mult de Tine şi vreau să-Ţi mulţumesc."
' După un timp, gemuleţul de la uşă se deschise şi o voce îi spuse:
- E cineva care vrea să te vadă.
Trecură în linişte pe acelaşi hol rece şi neprimitor, în camera plină de poliţişti o aştepta Elisabeth. Imediat se aruncară una în braţele celeilalte şi începură să plângă.
- Cum e? o întrebă blând.
- Ceva mai bine. Domnul m-a îmbărbătat prin versetele pe care mi le-a dat.
Deschise Noul Testament pe care îl luase cu ea şi îi arătă îndrumările primite.
- E un lucru extraordinar că relaţia ta cu Dumnezeu e bună. Indiferent de circumstanţele în care te afli, e important că nu te-ai răzvrătit împotriva voii Lui. El e cu tine şi va avea grija ta.
Cei din încăpere erau atenţi la discuţia dintre cele două şi se mirau de cele auzite. O englezoaică şi o româncă, în împrejurări critice pentru cea din urmă, erau mulţumite că Dumnezeu le conduce vieţile.
- Ai' nevoie de ceva? Să mă duc să-ţi strâng lucrurile?

- Nu, nu e nevoie. Aveam bagajul făcut când m-au luat, iar prietenii noştri vin să ne vadă şi ne aduc ce ne-a mai rămas.
- îmi pare rău că s-a sfârşit aşa.
- Şi mie. Sper numai să părăsesc cât mai repede locul acesta.
- Am să mă rog pentru tine.
- Mulţumesc. Când ajung în România, am să vâ scriu.
- Ori de câte ori simţi nevoia să-mi împărtăşeşti problemele tale, eu voi fi dispusă să te ascult. Ţi-am adus adresa unei fete din Bucureşti. O cheamă Corina şi am cunoscut-o când am fost în România. E o fata deosebită şi mi-aş dori să te împrieteneşti cu ea. Am să o sun şi am să-i spun despre tine.
Cel mai greu pentru ele fu momentul în care îşi luară rămas-bun. Lacrimile le brăzdau faţa. Ştiau că ar putea fi ultima oară când se mai vedeau. Drumurile lor se despărţeau şi doar Cel ceresc cunoştea dacă se vor mai intersecta vreodată.
Ajunsă în celulă, Elena se întinse pe pat. Era mal liniştită ca la început şi reuşea să întrevadă o rază de speranţă strecurându-se în sufletul ei. Era convinsă că Dumnezeu era_ alături de ea în acele clipe. Nu putea să-L vadă, dar îi simţea prezenţa binecuvântată.
în încăperea alăturată se auzeau ţipete deznădăjduite şi lovituri puternice în uşă. Elena ştia că s-ar fi comportat asemănător dacă nu s-ar fi încrezut în Cel ce deţinea controlul asupra tuturor lucrurilor. Fără El, ar fi putut chiar să o ia razna. Nu era de mirare că vecinul ei alesese să-şi reverse mânia asupra unei uşi de fier.
După ce i se aduse de mâncare, i se permise să stea împreună cu Lorena şi Marius, în camera unde intraseră prima oară când fuseseră duşi la poliţie. Pe faţa lor se puteau observa urmele lăsate de şocul trăit în acea zi. Privirile abătute, ochii înroşiţi şi tremurul din glas le trăda adevărata stare. Era dificil să accepte că sunt înconjuraţi de oamenii legii,

care le urmăreau fiecare gest, şi statutul lor de emigranţi era dureros de real.
Lorena fu chemată la telefon de o prietenă româncă, ce se dăduse drept poloneză. Era îngrijorată pentru ei şi voia să-i ajute cu ceva.
Unul dintre poliţişti le zise:
- Dacă aveţi prieteni români, care vor să vă vadă, spuneţi-le să vină fără nici o problemă. Pe noi nu ne interesează statutul lor, cu asta se ocupă cei de la emigrări. De fapt, voi nici n-ar trebui să vâ aflaţi aici: nu sunteţi nici hoţi, nici criminali.
- Aţi auzit? întrebă Marius. Ce-ar fi să ne angajăm nişte avocaţi şi să cerem despăgubiri pentru că ne-au tratat ca pe nişte răufăcători?
- Eu nu mai vreau complicaţii. Dacă o să fie un proces, o să stăm mult şi bine în acest loc, iar eu doresc să ajung cât mai repede acasă.
- Ai dreptate. Nu merită.
Când veniră amicii lor spanioli, aceştia păreau mult mai afectaţi decât ei. Le aduseră o mulţime de mâncăruri, dulciuri, reviste...
- încă nu ne-am revenit. Când au intrat dimineaţă poliţiştii în casă, credeam că e vorba de vreo glumă. Nu înţeleg de unde au ştiut despre voi.
- Probabil că i-a anunţat cineva.
- Cine?

- Nu ştiu.
- Ne pare rău pentru ce vi se întâmplă.
- Şi nouă, dar nu putem face nimic ca să schimbăm situaţia.
- O să fie dificil să ne obişnuim fără voi, eram ca o familie, spuse Americo.
Era greu să vorbească şi să-şi ascundă lacrimile în acelaşi timp. Poate că în alte condiţii, ar fi fost mal uşoară despărţirea.
- Să ne scrieţi, ca să ştim cum aţi ajuns în România.
- Bineînţeles.
Urmă un şir de îmbrăţişări şi strângeri de mână.
- Ce-ar fi să-i rugăm să ne lase pe amândouă în acelaşi loc. Nu cred că aş rezista mult timp singură. Simt nevoia de a vorbi cu cineva, ca să nu înnebunesc, rosti Elena.
- E o idee bună, dar crezi că vor?
- Putem încerca.
Poliţistul ezită puţin, însă la stăruinţele lor, acceptă.
- Când o să plecăm? îl întrebară.
- Nu ştiu. Când o să vină să vă ia. Răspunsul era departe de a le linişti.
Pe lângă faptul că celula era foarte mică, apăru o nouă problemă: patul era neîncăpător pentru amândouă.
- Nu-i nimic; măcar suntem împreună. Aş putea lua salteaua şi să o pun jos, propuse Lorena. N-o să fie prea comod nici pentru mine, nici pentru tine, dar ce mai contează?
- Sper ca Dumnezeu să nu ne lase să rămânem închise prea mult.
- N-am ştiut că poate fi atât de îngrozitor. Orele se scurgeau obositor de încet.
- Cred că o să mă culc.
- Nu-i prea devreme?
- Ce contează? Izolată între patru pereţi, nici nu-mi dau seama dacă e zi sau noapte.
Elena se întinse pe lada tare de lemn. Nu avea cu ce să se învelească, aşa că îşi strânse mai bine paltonul pe ea. Nu era deloc confortabil, şi în curând începu să o doară spatele. Se chinui să adoarmă, ca să uite de realitatea rece care o înconjura.
Dimineaţa se trezi amorţită.
- Aproape că nu-mi mai pot mişca mâinile şi picioarele.
- Nici eu. Salteaua e aşa de subţire, că am avut impresia că dorm pe ciment.
- Eşti deja răcită. Sper să nu te îmbolnăveşti mai tare.
- Cine ştie?
Uşa se deschise cu zgomot şi o poliţistă simpatică se ivi în prag.
- Bună dimineaţa. Sunteţi bine?
- Atât cât ne permit condiţiile pe care le avem.
- Cine dintre voi este Lorena? I-am adus pastilele.
- Eu, răspunse aceasta.

- Aveţi nevoie de ceva?
- Când plecăm?
- Probabil mâine. Trebuie să vină cei de la emi-
-
grări.
Tinerele se uitară una la alta.
198
199
- Sper să nu uite de noi...
- Ne vorbesc frumos, zise Elena după ce rămaseră singure.
- Am observat. Realizează şi ei că ni s-a făcut o nedreptate, trimiţându-ne la poliţie.
- N-am crezut că voi ajunge să trăiesc asemenea clipe.
- O să ieşim noi de aici.
Lorena începu să răsfoiască o revistă, în vreme ce Elena încă se mai gândea ce să facă ca să treacă timpul. Se uită peste lucrurile pe care le aduseseră băieţii şi printre ele observă un carneţel şi un pix. De multe ori când trecea prin împrejurări dificile, obişnuia să scrie. Aşternea pe hârtie sentimentele pe care le avea, de parcă ar fi stat de vorbă cu cineva. în momentul de faţă, erau atâtea evenimente care meritau amintite: noaptea de coşmar, bătăile în uşă, arestul, celula...
Adâncită în cugetarea ei, tresări când gemuleţul de la uşă fu dat de o parte şi îşi auzi numele:
- Elena, ai un vizitator.
„Cine ar putea fi? Să fie tot doamna Elisabeth?" Faţa i se lumină când îl zări pe pastor. Predicile lui de multe ori o cercetară şi o ajutaseră să se apropie mai mult de Dumnezeu. Pe chipul lui se citea îngrijorarea.
- Am venit imediat cum am aflat. Ce s-a întâmplat?
- Ştiţi, nu v-am spus niciodată, dar viza mea a expirat de mult şi eu nu aveam dreptul legal de a mai rămâne în Anglia. Cumva, cei de la emigrări au fost informaţi, şi acum mă vor trimite în ţara mea.
- Nu înţeleg însă de ce eşti dusă la poliţie? Nu e 3rect să fii tratată astfel.
- Poate că nu mai erau locuri în azilul emi-iranţilor.
- îmi pare rău. în viaţă avem parte de multe lucruri neplăcute, dar deasupra tuturor necazurilor noastre, veghează Dumnezeu, Tatăl nostru. El va transforma această încercare în ceva bun pentru tine. Trebuie numai să te încrezi în El.
Ca un tată ce-şi încurajează copilul, pastorul continuă să o îmbărbăteze şi să o mângâie pe Elena.
- Ţi-am adus două cărţi din partea fraţilor şi Surorilor din Hayes.
- Mulţumesc. Face mult să ştiu că sunt alături de line. M-am simţit întotdeauna iubită şi bine primită de Le sunt recunoscătoare. La despărţite, pastorul o îmbrăţişa şi-i spuse:
- Ne rugăm pentru tine ca să ajungi cu bine la familia ta. Domnul să te binecuvânteze şi să-ţi întărească paşii pe calea Lui.
Traversă acelaşi hol neprimitor, dar, pentru o clipă, bucuria îi înflori în suflet. Era extraordinar să ştie că atât de multe persoane erau alături de ea şi o susţineau în rugăciune.
- Cine a fost? o întrebă curioasă Lorena.
- Pastorul bisericii pe care o frecventam.
- Adevărat? E ceva că a venit tocmai el! iseamnă că oamenilor ăştia chiar le pasă de tine.
- Sunt deosebiţi. M-am simţit bine în mijlocul lor. Elena luă una dintre cărţi, „Viu în Cristos" de Stuart)lyott, şi o deschise. Pe prima pagină era scrisă o F dedicaţie: „îţi dorim binecuvântarea Domnului pentru
200
201
totdeauna. Psalmul 32:8" Semnat: toţi membrii bisericii din Hayes.
- Dragii de ei, murmură încet.
Luă Noul Testament şi căută versetul primit ca salut: „Eu - zice Domnul - Te voi învăţa şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui şi voi avea privirea îndreptată asupra ta."
„Ce cuvinte minunate! Doamne, ce bun eşti cu mine! Nu numai că îmi eşti alături, dar mă asiguri că-mi vei arăta calea pe care trebuie să merg, mă vei sfătui şi privirea Ta va fi îndreptată asupra mea. Ce pot să-mi doresc mai mult? Drumul care-mi stă în faţă e necunoscut, dar voi păşi cu încredere pe el, ştiind că Tu mă conduci."
Restul zilei se scurse monoton. Citiseră câteva ore, dar faptul că erau rupte de realitatea din jur le fă-cea să sufere. Tinereţea lor nu se potrivea cu izolarea la care erau supuse. Asemenea unei păsări închise într-o colivie, tânjeau după libertate. Nedorind să se lase pradă deznădejdii, începură să povestească din întâmplările plăcute pe care le trăiseră. Se forţau să zâmbească şi să lase vremurile trecute să le îndulcească în aceste ceasuri amare. în seara aceea adormiră cu speranţa că era ultima

seară pe care o petreceau acolo.
Dimineaţă, aceeaşi întrebare chinuitoare le stăruia în minte: Când vor pleca?
Uşa se deschise cu zgomot, şi gardianul rosti un singur cuvânt:
- Haideţi!
Fetele fetelor se luminară.
- In sfârşit!
Din acest moment, Elena se învioră. încă puţin, şi va fi departe de tot acest stres; va uita calvarul trăit şi totul va reveni la normal.
Se întâlniră cu Marius în biroul ofiţerilor.
- Aşteptaţi, li se zise.
- Of! Oare ce mai vor de la noi, se nelinişti Lorena.
- Cine ştie?
în câteva minute li se aduseră bagajele.
- Verificaţi dacă totul este în regulă.
Tinerii, care nu speraseră să-şi recupereze lucrurile, se uitară fugar prin ele.
- Nu lipseşte nimic.
Doi poliţişti tineri, un băiat şi o fată, îi rugară să-i urmeze.
Imediat cum ieşi din clădire, Elena trase aer adânc în piept. I se părea un miracol faptul că e liberă. Nu crezuse niciodată că o să fie aşa bucuroasă să poată privi cerul, oamenii, natura... Un microbuz îi aştepta în curte. Urcară prin spate.
- Pot fuma? întrebă Marius.
- De ce nu?
Poliţistul dădu drumul la muzică. Era evident că încerca să creeze o atmosferă relaxantă.
în timp ce maşina se strecura pe străzile Londrei, Elena urmărea prin geam ultimele imagini ale capitalei Angliei. Sentimente contradictorii i se împleteau în suflet: nostalgia despărţirii şi împlinirea dorinţei de a merge acasă o făceau să fie puţin confuză. Abia acum, când părăsea aceste locuri, realiză că acest an şi jumătate petrecut aici fusese fructuos. Cunoscuse o altă lume - cu o altă civilizaţie - urmase cursurile a

două şcoli, învăţase să se descurce singură în viaţă şi, ce era mai important, îl simţise pe Dumnezeu mai aproape de ea ca oricând. îi mulţumea Domnului pentru toate astea.
în curând ajunseră la aeroport. Poliţistul coborî şi dori să o ajute să-şi dea geamantanul jos din microbuz.
- Las-o în pace! Să se descurce singură! îl opri unul dintre colegii lui, care venise să-i preia pe cei trei.
împreună cu prietenii ei, fu condusă în clădire printr-o intrare separată. Aici li se verifică bagajele. în dreptul genţii lui Marius, aparatul începu să ţiuie.
- Scoate tot ce e înăuntru! îi zise hotărât bărbatul din faţa lui.
- Cu siguranţă am o bombă, comentă el.
Spre amuzamentul lor, obiectul cu pricina era o brichetă.
De aici, fură conduşi într-o sală de aşteptare, unde mai erau câteva persoane, probabil tot emigranţi. într-un colţ se afla toaleta. Fetele se grăbiră să intre. După atâtea zile, era o adevărată binecuvântare să se spele şi să-şi schimbe hainele.
După-amiază, Lorena sună în România şi îşi rugă sora să vină înaintea ei la Otopeni. O doamnă elegantă, de origine indiană, se apropie de ei. Se prezenta şi îi rugă să o urmeze.
- îmi pare rău că vă aflaţi în situaţia asta, îl compătimi. Nu mi se pare corect ce vi se întâmplă, dar trebuie să ne supunem legilor.
încurajată de modul frumos în care li se adresase, Lorena îndrăzni să-i spună:
- Am o rugăminte. Puteţi să-mi puneţi o scrisoare la poştă?
- Bineînţeles.
- Nu am plic; n-am avut de unde să iau. Vreţi să...
- Nu te nelinişti. Lasă-mi adresa şi de restul mă ocup eu.
- Vă mulţumesc.
- Pentru puţin.
- Să ne grăbim. Avionul vostru pleacă peste câteva minute.
Trecură pe la un ghişeu, şi doamna care-i însoţea îi arătă funcţionarului nişte hârtii. Cei trei fură lăsaţi să intre pe pistă.
- Mergem cu compania TAROM! exclamă surprins Marius.
- Şi eu care am evitat să-mi cumpăr bilete la cursa lor pentru că era prea scump!
Urcau treptele scării de la avion cu un sentiment de uşurare. Erau liberi şi se întorceau în patria lor.

După două zile şi două nopţi petrecute în arest, ce-şi puteau dori mai mult?
- Bine aţi venit! le urară stewardesele.
îşi găsiră cu uşurinţă locurile unde puteau sta împreună.
- Aţi văzut cine este cu câteva rânduri în faţa noastră? întrebă Marius.
- Cine?
- Ministrul culturii...
- Uau! Eşti sigur?
- Convinge-te singură!
- Ca să vezi! Englezii ne-au expulzat, iar ministrul român al culturii ne însoţeşte până acasă. Asta de anoare!
204
205
Nu mult după aceea se pregătiră de decolare. Uşa fu închisă, şi prin staţie li se dădură primele instrucţiuni.
- Vă rugăm, puneţi-vă centura!
- în sfârşit! Plecăm!
Stewardesele treceau pe la fiecare pasager, le dădeau o mână de ajutor celor ce aveau nevoie, ofereau explicaţii sau, pur şi simplu, le adresau o vorbă bună.
- Aţi fost la studii? îi întrebă una dintre ele.
- Ăă... da... se bâlbâi Lorena.
- Am lucrat, am şi învăţat, completă Elena.
- Sunteţi în vacanţă? Când vă întoarceţi?
- Nu ştim încă.
- Recunosc că m-a pus în încurcătură. Nu mă aşteptam să nu cunoască situaţia noastră.
- Ne-au luat drept studenţi.
Mai târziu li se servi masa. Li se aduseră salată, friptură...
După o perioadă îndelungată, petrecută departe de ţară, pentru ei era o adevărată plăcere să guste din mâncărurile româneşti. Se simţeau bineveniţi şi încercau să şteargă cu buretele evenimentele din ultimele zile.
Călătoria dură câteva ore. Pentru că era prima oară când mergea cu avionul, Elena privea curioasă pe fereastră. Era în amurg. Cerul, în nuanţe de violet şi roz, părea o mare imensă. Nori pufoşi erau răspândiţi peste tot şi, din când în când, se zăreau petece de pământ. De aici, de sus, avea impresia că este de ajuns să întindă mâna şi va putea atinge soarele.
Prin staţie li se transmise să se pregătească de
206
aterizare. Deodată, Elena începu să se simtă rău. Chemă stewardesa.
- Inspiră şi expiră adânc! îi recomandă ea. Degeaba. O ustura gâtul şi, cu cât cobora avionul, cu atât avea impresia că cineva îi strânge capul într-o menghină şi că i se sparg timpanele. Nu mai auzea nimic şi credea că n-o să mai ajungă clipa când avionul va ateriza. îşi reveni cu greu.
Coborî scările şi îi mulţumi lui Dumnezeu că putea păşi din nou pe pământ. Intră în clădirea aeroportului. In faţa unei bande rulante aşteptă să-şi ia bagajul. De aici trebui să meargă la un ghişeu, unde prezenta paşaportul. Elena trecu fără probleme, în schimb Lorena şi Marius fură reţinuţi.
- Elena! Elena! se auzi strigată.
Se întoarse şi o zări pe Mirela, sora Lorenei, împreună cu logodnicul ei.
- De ce eşti singură? o întrebară îngrijoraţi. Le povesti pe scurt cele întâmplate.
- Doamne, sper să nu-i aresteze!
- Nu ştiu ce mai vor de la ei. Am crezut că s-a sfârşit totul.
Aşteptarea fu apăsătoare. Fiecare îşi făcea tot felul de gânduri.
- Trebuie să-mi anunţ familia că am ajuns în România. Ai cumva o cartelă la tine?
- Da.
- Vrei să mi-o împrumuţi?
- Sigur.
- Alo! Mama? Sunt în Bucureşti. Am să vin în noaptea asta acasă.
- Poftim?
207
HBHflH
Putea să ghicească expresia de pe chipul ei.
- Sunt la Otopeni.
- Vorbeşti serios?
- Da.

- Aşteptăm să vii!
După vreo jumătate de oră, celor doi tineri li se dădu drumul.
- Când ne-au spus să-i urmăm, am crezut că se va repeta coşmarul din Anglia.
- Ce-au vrut?
- Amănunte în legătură cu viza falsă.
- Ce-aţi declarat?
- Nimic. Când au văzut că nu le dăm nici o informaţie, ne-au lăsat în pace.
- Avem o problemă, îi anunţă Mirela. Nu putem să vă luăm pe toţi trei. Când a sunat Lorena, noi eram la nişte prieteni şi aveam maşina încărcată cu diverse lucruri. Unul dintre voi trebuie să vină cu trenul acasă.
- Eu nu rămân, zise Elena. Prefer să merg în portbagaj, numai să merg.
- Nu-i nimic. Eu mă descurc, spuse Marius.
Se lăsase seara. Drumul spre oraşul în care locuia era lung, şi oboseala îşi spunea cuvântul. Dar nu putea dormi. Prea multe evenimente avuseseră loc în ultima vreme, şi fetele nu reuşiseră încă să-şi revină.
Elena ştia că fusese voia lui Dumnezeu să se întoarcă. Habar nu avea cum se va desfăşura viaţa ei în continuare, dar putea să se încreadă în El. Ascultându-L, era încredinţată că va fi scutită de o mulţime de necazuri.

CAPITOLUL VIII
O viaţă nouă
Ajunseră în oraşul natal pe la miezul nopţii. Totul în jur părea încremenit şi doar ici-colo strălucea, pe la câte un geam, o luminiţă.
Elena coborî din maşină şi, instinctiv, îşi aruncă privirea asupra blocului în care locuia. în apartamentul părinţilor, lumina era aprinsă. Cu siguranţă era aşteptată.
- Mulţumesc că m-aţi adus.
- Cu plăcere.
- Pe curând.
îşi ridică geamantanul şi urcă încet scările. Sună la uşă şi în prag se ivi mama.
- Elena, copila mea! o îmbrăţişa aceasta bucuroasă. Bine ai venit acasă!
- Bine v-am găsit!
Tata, Iustin şi bunica se grăbiră să o îmbrăţişeze şi să o sărute. Chipul bunicii era umed de lacrimi.'
- Nu mai plânge! Ţi-am spus că o să mă întorc.
- Credeam că nu o să mai prind clipa asta.
- Dar ai prins-o, aşa că linişte-te! Vreau să te văd veselă.
- Cum de ai venit aşa, pe neaşteptate?

în fraze scurte, Elena le relată întâmplările prin care trecuse în ultima perioadă. Rănile erau proaspete şi încercă să treacă repede peste amănunte.
- A fost cumplit de greu!
- Bine că s-a sfârşit totul!
- Voi ce faceţi? Ce mai e nou?
Fiecare avea ceva de povestit sau de întrebat, aşa că discuţiile se prelungiră până târziu.
Elena le dădu cadourile pe care le aduse.
- Mulţumesc Domnului că aveam bagajul făcut, altfel mă întorceam cu mâna goală.
- Probabil cineva a anunţat poliţia, altfel nu înţeleg cum au aflat de voi.
- Dacă ştiai, nu-ţi mai cumpărai bilet de avion.

- Am pierdut şi salariul pe două săptămâni. N-am avut cum să anunţ la serviciu că plec.
- Nu poţi scrie patronului şi să-l rogi să-ţi trimită banii?
- Ba da, dar cine ştie dacă mi-i mai dă!
- Cred că ar fi bine să o lăsăm să se odihnească. După cum arată, s-ar putea să adoarmă în picioare.
Elena nu apucă să se mai gândească la nimic; era prea obosită pentru asta. Se cufundă într-un somn adânc imediat cum se întinse pe pat.
Se trezi a doua zi pe la prânz. Părinţii erau la serviciu, Iustin la şcoală, iar bunica trebăluia prin bucătărie. Lenevi un timp în pat. Era din nou în camera ei, după o absenţă îndelungată. Totul părea la fel ca altădată, numai ea era alta. Viaţa printre străini o maturizase, o făcuse să privească lumea cu alţi ochi. Nu mai era adolescenta care fusese atunci când plecase în Anglia.
210
- Te-ai trezit? se auzi vocea bunicii.
- Da, răspunse ea leneş.
- Vrei să mănânci ceva?
- încă nu. Mai bine vino şi aşează-te lângă mine. Asa Să ştii că mi-a fost tare dor de dumneata şi abia am aşteptat să te revăd. Spune-mi, ce-ai mai făcut in
absenta mea?
Bătrâna îşi privi cu drag nepoata. O crescuse de mică şi nu-i fusese uşor să o ştie singură, departe de ea De multe ori se gândise dacă e sănătoasă şi daca face faţă greutăţilor zilnice. Era mulţumită că ajunsese
să o revadă. .
Când veni mama de la lucru, le găsi discutând.
- Elena, m-am gândit să te invit în oraş. S-au schimbat multe de când ai plecat. Să vezi ce frumos arată centrul!
- Nu prea am chef să ies.
- Hai, fă-mi plăcerea şi mergi cu mine!
- Bine. Dacă aşa vrei tu... _
Era începutul lunii decembrie, şi frigul îşi făcu din Dlin prezenta. în Anglia, iarna e cu mult mai calda, ca o toamnă târzie, şi Elena încă nu se obişnuise cu diferenţa de temperatură.
- Sper să ningă de sărbători! Imi este dor să vad totul acoperit de zăpadă, zise ea.
- E foarte posibil să ţi se îndeplinească dorinţa. Merseră cu autobuzul câteva staţii şi coborâră aproape de centru. Mama era bucuroasă şi îi arătă cu entuziasm noile magazine modernizate, ce se înşirau de-a lungul străzii principale. Tânăra era obişnuită cu luxul din Londra şi nu rămase impresionată de cele văzute. Pentru ea nu mai contau toate acestea; ştia ca
211

erau efemere şi că ele nu puteau satisface nevoile sufleteşti ale omului. Ceea ce aprecia în aceste momente era faptul că era împreună cu părintele ei drag. îi lipsise mult şi acum aproape că nu-i venea a crede că păşesc alături.
- Am rămas surprinsă cât de mult s-a schimbat Iustin.
- A crescut. E deja în clasa a XI-a.
- Cum se descurcă la vioară?
- Foarte bine. A participat la câteva spectacole până acum. Dacă o să persevereze, o să aibă o carieră frumoasă în faţă.
- Aş vrea să-l ascult şi eu.
- O să aibă un concert la sfârşitul anului. Poate mergi şi tu.
- Mai ţii minte că mi-ai trimis o scrisoare cu adresa unei societăţi biblice?

- Cum să nu? Mi-ai spus că cei de acolo te-au îndrumat la o biserică.
- Aşa e. Numai că eu aş vrea să vorbesc cu doamna Ana, colega dumitale. Cu siguranţă, dumneaei cunoaşte şi în oraşul nostru o astfel de biserică.
- Bineînţeles. Am fost şi eu de câteva ori acolo cu ea.
- Vorbeşti serios?
- Da. Asta până când a aflat taică-tu şi nu mi-a mai permis să merg.
- De ce?
- Aşa a crezut el de cuviinţă. Eu am să vorbesc cu doamna Ana şi o să stabilim cum vă puteţi întâlni.
- Mulţumesc.
în drum spre casă, tânăra se opri la un telefon
212
public şi o sună pe Corina, fata din Bucureşti despre care îi vorbise Elisabeth.
- Mi-ar plăcea să te cunosc, îi spuse ea. Eşti liberă în următoarele zile?
- Da. De ce?
- Un grup de studenţi care frecventează biserica noastră susţin o serbare în amintirea Naşterii Domnului, săptămâna viitoare. Crezi că ai putea veni?
- Da. Mă interesez la ce oră am tren şi te anunţ, ca să mă aştepţi în gară.
- Ne vedem curând.
Duminica sosi repede, şi Elena se grăbi să se pregătească să meargă la biserică. Aşa cum îi promise, mama vorbi cu doamna Ana şi stabiliră să se întâlnească în faţa locaşului de închinare la ora 9, când începea programul religios.
- Eşti sigură că adresa e corectă? Am trecut de câteva ori pe acolo şi n-am văzut nici o biserică.
- Poate că n-ai băgat tu de seamă, dar sunt câţiva ani de când s-a construit.
Tânăra ajunse prima la locul de întâlnire. Rămase uimită să constate că mama avusese dreptate. Oare cum de nu văzuse clădirea până atunci?
Pentru că doamna Ana întârzia şi programul trebuia să înceapă, Elena se hotărî să intre. La uşă o întâmpină un domn în vârstă, care-i strânse călduros mâna şi-i ură bun-venit.
Se aşeză pe bancă. O încercau aceleaşi emoţii pe care le avusese când mersese prima oară, cu familia lui Marc, la închinare. Deja îi era dor de fraţii şi surorile din Hayes, de pastorul care nu pregetase să vină să o vadă când fusese închisă. Dacă ar fi să se întoarcă
213

I

vreodată în Anglia, ar fi numai ca să-i viziteze pe ei. Se simţise aşa de bine în mijlocul lor!
- Iartă-mi întârzierea, şopti doamna Ana, ocupând locul de lângă ea.
Cel mai mult îi plăcu corul. Era deosebit de frumos să vezi tineri cum îl laudă pe Dumnezeu. Ar fi putut fi oriunde în altă parte, dar faptul că preferaseră să fie în Casa Domnului o impresiona. în ziua de azi, puţini sunt tinerii care-şi mai doresc asta.
Aprecie faptul că îi fusese ascultată rugăciunea şi Părintele ceresc o adusese în locul acesta, unde putea să asculte Cuvântul Lui. Era minunat să simtă în viaţa ei purtarea Lui de grijă.
„Am să vin şi după amiază", îşi zise.
La sfârşitul săptămânii care urmă, Elena plecă la Bucureşti. Aştepta cu nerăbdare să se întâlnească cu Corina. Elisabeth îi spusese că este o fată deosebită, şi în momentul de faţă avea nevoie de o astfel de prietenă.
încă nu reuşise să depăşească durerea provocată de expulzarea ei. Se trezea noaptea chinuită de coşmar; avea impresia că este iar închisă în celulă şi auzea ţipete deznădăjduite. Nu putea să uite chinul prin care trecuse şi se pare că nici Lorena nu reuşise. Fiind vecine de bloc, se mai întâlneau din când în când şi stăteau de vorbă ore întregi.
Apoi, îi era greu să privească în jurul ei oameni cu faţa posomorâtă din pricina greutăţilor. Salariile erau mici şi preţurile neaşteptat de mari. Fără să vrea, compara totul cu situaţia din Anglia şi nu înţelegea cum pot cei de aici să se descurce cu veniturile pe care le aveau.
214
Se lăsase seara când ajunse în Gara de Nord. Coborî din tren şi, uitându-se atent în jur, încercă să o recunoască pe Corina. Nu departe se afla o tânără de vreo 25 de ani, care căuta cu privirea pe cineva. Se îndreptă spre ea.

- Bună. Mă numesc Elena.
- Bună. Mă bucur să te cunosc.
Cele două fete se plăcură din primul moment şi discutau de parcă se ştiau de o viaţă.
- O să luam tramvaiul până acasă. Locuiesc departe.
Locuitorii capitalei începuseră să pregătească oraşul pentru sărbătorile de iarnă. Zeci de beculeţe împodobeau clădirile importante şi brazi încărcaţi cu ghirlande, steluţe şi baloane erau răspândiţi peste tot. începu să ningă cu fulgi mari.
- Ce bine ar fi să ningă toată noaptea! Abia aştept să mă bat cu zăpadă!
Corina locuia împreună cu părinţii, fratele şi cele şase surori ale sale. Ei o întâmpinară cu dragoste pe musafira lor.
- Ai o familie minunată, spuse Elena.
- Bănuiesc că aşa trebuie să fie în orice familie unde este prezent Dumnezeu.
- Ai dreptate.
După ce serviră cina, rămaseră să povestească până târziu. Elena îi vorbi despre problemele pe care le avusese în Anglia şi cum o sfătuise doamna Elisabeth şi-i fusese alături.
- E o doamnă deosebită. Am cunoscut-o acum câţiva ani, când a fost în România, şi am îndrăgit-o de la început.

215
Dimineaţa, se treziră devreme şi se grăbiră să plece spre locul unde trebuia să aibă loc serbarea. Luară tramvaiul şi coborâră undeva în apropierea gării.
Sala era plină cu tineri studenţi. Corina îi făcu cunoştinţă cu câţiva dintre ei. Aceştia erau creştini şi ei le vorbiră colegilor lor despre Dumnezeu şi lucrarea mântuitoare săvârşită de Fiul Său la cruce, la Golgota. Acum îi invitase să le spună despre importanţa naşterii Domnului şi să le prezinte un program de cântări şi poezii spre slava Lui.
La încheiere, unul dintre băieţi ieşi în faţă şi-i mulţumi unei fete pentru că, într-o zi, aceasta veni la el, îi vorbi despre dragostea lui Dumnezeu şi îi dădu o Biblie. Acceptase să discute cu ea pentru că aprecia modul de viaţă pe care îl avea colega lui. La început, se rezumase să asculte fără să cerceteze dacă ceea ce i se zice este adevărat. Odată însă, trecu printr-o situaţie dificilă, şi atunci simţi îndemnul să citească din Biblie. Deschise la întâmplare, la capitolul 8 din Romani. Titlul pasajului era: „Pe creştin nimic nu-l poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu." Erau enumerate o mulţime de probleme care apar în viaţa unui creştin, dar care nu-l pot despărţi de Domnul. Ca o concluzie, era scris versetul: „Totuşi, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit." Cuvintele acestea îl mişcară profund şi îl făcură să-i ceară detalii tinerei. Ea i-a spus că şi el poate fi un biruitor, dar numai în Cristos, pentru că El e Cel care a câştigat biruinţa pentru noi la Golgota. Asta l-a făcut să dorească să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu şi să-şi dăruiască viaţa Domnului Isus.
216
- Nu vrei să fii şi tu, prin Isus Cristos, un biruitor? lansă el provocarea.
Corina se întoarse spre Elena şi o întrebă:
- Când L-ai primit pe Domnul Isus ca Salvator în inima ta?
- Ce vrei să spui? Eu L-am privit mereu ca pe Domnul meu.
- Bine, dar trebuie să existe o zi anume, ca o zi de naştere, pe care o ţii minte toată viaţa ta, în care ai decis să-L urmezi.
Corina deschise Biblia şi îi citi din Romani 10:9: „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit."
Elena rămase surprinsă.
- N-am ştiut, mărturisi ea.
în pauză, se servi pizza şi suc. în timpce mânca, tânăra medita la versetul din Romani. Ea îl iubea pe Fiul lui Dumnezeu, dar niciodată nu-L mărturisise ca Domn al ei. De fapt, nu avea o relaţie personală cu El. îi era recunoscătoare pentru ceea ce făcuse la cruce pentru ea, dar niciodată nu se gândise la El ca la Salvatorul ei. Oare de ce?
- Trebuie să trec pe la serviciu; am ceva de terminat. Mergi cu mine sau preferi să vizitezi capitala? întrebă Corina.
- Vin cu tine.
Corina era secretară la o firmă şi, odată ajunsă în biroul ei, se apucă de treabă. Elena se aşeză în faţa calculatorului şi trimise un e-mail lui Elisabeth.

217
„Dragă doamnă Elisabeth,
Am ajuns acasă şi i-am găsit pe ai mei bine, sănătoşi. Au fost miraţi să mă vadă, mai ales că le spu-

sesem că mă întorc cu câteva săptămâni mai târziu.
Sunt bucuroasă că am găsit în oraşul nostru o biserică asemănătoare cu cea din Hayes. Dumnezeu S-a îngrijit de toate.
Vă scriu din Bucureşti, unde sunt împreună cu Corina. E, într-adevăr, o fată deosebită. împreună am fost la o serbare a studenţilor şi am rămas surprinsă să văd mulţi tineri slăvindu-L pe Dumnezeu. Mi-ar plăcea să dau la o facultate aici şi să fiu în mijlocul lor.
îmi este dor de dumneavoastră şi de întâlnirile noastre. Vă doresc multe binecuvântări.
Cu drag, Elena."
Ziua se scurse uşor şi, înainte ca tinerele să bage de seamă, seara coborî peste oraş. Gerul nemilos le obligă să caute căldura căminului.
A doua zi, Elena se întoarse în oraşul natal. în timp ce mergea cu trenul, îşi aminti cuvintele spuse de Domnul Isus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."
„Există o singură cale spre cer, şi ea este Isus Cristos", îşi zise. Ştia că Dumnezeu o iubeşte, dar îi spunea că, pentru a se apropia de El, trebuie să intre pe uşă, prin Fiul Său. „E normal să fie aşa. Nu Domnul Isus a plătit plata păcatelor noastre? Nu Şi-a dat viaţa ca preţ de răscumpărare pentru noi? Cum aş putea să nu-L recunosc ca Salvator al meu? Cum să nu-L mărturisesc ca Domn?"
în acea clipă, Elena luă hotărârea să-şi predea viaţa Domnului Isus. Pentru că era o decizie importantă, îşi propuse să facă lucrul acesta într-o zi pe care o credea specială: 25 decembrie. „Doamne, dacă la acea dată oamenii sărbătoresc intrarea Ta în lume, prin fecioara Măria, vreau şi eu să o sărbătoresc ca pe ziua când Te-ai născut în inima mea ca Domn şi Salvator."
Nu-i vorbi nimănui despre ceea ce voia să facă, în schimb începu să cerceteze cu atenţie Biblia, ca să afle mai multe despre Domnul Isus.
Odată, era singură în cameră şi citea Sfânta Scriptură. Găsea aici comori nepreţuite şi, cu cât se adâncea mai mult în lectură, cu atât era mai convinsă că singurul mod de a se apropia de Dumnezeu era Fiul Său. Găsi un verset în care era scris: „Porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său, Isus Cristos, şi să ne iubim unii pe alţii cum ne-a poruncit El" (1 loan 3:23). Iar în Apocalipsa 3:20, cuvintele Mântuitorului erau o invitaţie de a veni la El: „lată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine".
„Cum?" gândi Elena, „El stă la uşă şi bate, iar eu îl las să stea afară? în ultimul timp, zilnic îi aud glasul, dar am tot amânat să-l deschid. Nu mai pot aştepta 25 decembrie. Trebuie să o fac acum, când îi aud stăruitor chemarea."
îngenunche lângă pat şi începu să se roage: „Doamne Isuse, Te rog să vii astăzi în inima mea, să locuieşti în ea ca Domn. Sunt o păcătoasă, dar te rog să-mi ierţi păcatele. îţi mulţumesc pentru sângele vărsat la cruce ca preţ de răscumpărare pentru mine şi
nu

218
219

1

că prin Tine sunt mai aproape de Tatăl ceresc. Fii lăudat în veci! Amin."
O pace adâncă îi cuprinse inima şi orice frământare îi dispăru. Vina păcatului îi era ştearsă, şi bucuria salvării strălucea pe faţa ei. Era un copil al lui Dumnezeu.

îşi notă data de 16 decembrie în jurnalul ei ca pe o dată importantă, de care avea să-şi amintească toată viata.
Febra cumpărăturilor şi atmosfera specifică Crăciunului cuprinse parcă pe toată lumea; oriunde mergeai, vedeai oameni grăbiţi, într-o permanentă căutare, dorind să aibă totul pregătit pentru sărbătorile ce aveau să vină.
Ici-colo se auzeau colinde ce aminteau de Pruncul Isus, care Se născuse într-un staul, departe de fastul şi bogăţiile împărăteşti. Ninsoarea din ultima vreme, ce îmbrăcase totul în veşminte albe, adusese bucurie, în special copiilor, care îşi luaseră săniuţele şi patinele şi umplură derdeluşul cu strigătele lor voioase.
Elena îndrăgea această perioadă a anului şi preţuia faptul că putea fi împreună cu familia sa. După ce îşi termină treburile şi mama îi spuse că nu mai are nevoie de ajutorul ei, se grăbi să meargă la biserică.
Ajunsă în Casa Domnului, se aşeză într-un loc de unde putea să privească bine cele trei coruri din faţa ei: corul de copii, cel de adolescenţi şi cel de tineri. Erau în
număr de 100 şi era pentru prima oară când îi vedea pe toţi adunaţi.
Serviciul de închinare începu cu o cântare, urmată de rugăciune. Restul timpului, de aproape două ore, fusese folosit de cele trei coruri, care cântară, spuseră poezii şi versete spre lauda Domnului. Erau cântări noi, pe care Elena nu le mai auzise niciodată.
„Căci un Copil ni S-a născut,
Un Fiu ni S-a dat,
Şi domnia va fi pe umerii Lui,
Şi-L vor numi Minunat, Domn al păcii, împărat..."
„Doamne, cât mă bucur să mă pot alătura şi eu celor care Te laudă şi Te numesc Minunat, Domn al păcii, împărat. Sufletul meu clocoteşte de laudă la adresa Ta. îţi mulţumesc că m-ai iubit şi Te-ai născut pentru mine pe acest pământ. O, dacă ar înţelege şi preţui toţi oamenii însemnătatea venirii Tale în lume!"
Imediat cum se încheie programul, se apropiâră de ea un băiat şi o fată. Se prezentară: Daniela şi Cristi.
- Suntem încântaţi să te vedem în mijlocul nostru. Ce faci în seara asta?
- Nimic deosebit.
- Noi, tinerii, vrem să mergem cu colindul. Nu vrei să vii cu noi?
- Ba da.
Elena era încântată şi curioasă totodată. Nu mai fusese niciodată cu colindul într-un grup atât de mare. Li se alătură celorlalţi, şi Daniela îi făcu cunoştinţă cu mai multe persoane.
Seara şi gerul se lăsaseră peste oraş, dar tinerii

erau hotărâţi să nu ţină cont de asta. Aveau la dispoziţie două microbuze în care se îngrămădiseră cu toţii. Luară cu ei o chitară şi se îndreptară spre prima familie, unde cântară două cântări. Gazda le mulţumi şi îi servi cu prăjituri. Când vreo persoană încerca să le dea bani, refuzau politicos.
Curând învăţă şi Elena cântările. Cel mai mult îi plăcu: „O, ce veste îmbucurătoare".
- Faci vreo şcoală? o întrebă Daniela.
- Nu. Abia m-am întors la începutul lunii din Anglia.
- Adevărat? Şi ce-ai făcut acolo?
Elena începu să-i povestească pe scurt câte ceva din acea perioadă. îi spuse şi cum reuşise să ia legătura cu cei de la Trinitarian Bible Society.
- Ai ceva planificat pentru revelion?
- Nu. E posibil să rămân acasă, cu ai mei.
- Dacă vrei, poţi să-l faci împreună cu mine şi câţiva tineri din adunare.
- Mi-ar face plăcere. Cum trebuie să mă îmbrac? Elegant?
- Nu. Comod.
Era două-trei noaptea când tânăra ajunse acasă, obosită şi îngheţată de frig.
A doua zi, o sună pe Simona, fosta ei colegă de bancă. Acum era studentă şi, nefiind din oraş, locuia la cămin. Ea rămase surprinsă să afle că Elena era în ţară.
- Hai să ne întâlnim, îi spuse ea.
- Unde?
- Vino la mine.
O oră mai târziu, Elena bătea la uşa camerei Simonei. îi deschise Oana, o altă colegă de liceu.
- Ia te uită pe cine întâlnesc aici! rosti entuziasmată. Azi e ziua surprizelor!
- Surpriza e reciprocă. Te ştiam departe...

- Am venit de curând.
- De ce? Nu ştiai cât de greu e acasă?
- **Ba da.**
- Atunci?
Elena le vorbi despre experienţa întoarcerii la Dumnezeu şi despre cum Acesta lucrase în viaţa ei. Aminti şi modul în care fusese expulzată.
- Se vede o schimbare la tine. Arăţi şi vorbeşti diferit. Nu eşti nici machiată. De ce?
- Am spus adio rimelului curs pe ochi şi grijii de a mă machia şi demachia. Nici nu ştiţi cât de bine mă simt acum! Sunt foarte mulţumită cu felul în care Dumnezeu m-a creat şi nu mai îmi dau silinţa să le plac tuturor.
- Eşti nebună?
- Cu băieţii cum stai?
- Am început să mă rog ca Dumnezeu să pregătească persoana potrivită pentru mine şi am de gând să aştept răspunsul Lui.
- Asta înseamnă nici un fel de relaţie fizică până ai să te măriţi?
- Da. Acela care mă va iubi cu adevărat va fi gata să-mi ceară să-i fiu soţie. Dumnezeu este foarte clar în privinţa relaţiilor de dinaintea căsătoriei, iar neascultarea mea m-a costat destul până acum.
- Bine, dar ce te faci dacă te căsătoreşti cu respectivul şi vă daţi seama după aia că nu vă potriviţi?

- Vezi tu, acum legătura mea cu Dumnezeu este ca între un Tată şi o fiică. Nu va alege oare Tatăl ce este mai bun pentru fiica Lui? Nu există greşeală în alegerea partenerului când asculţi de El. Şi dacă ai o relaţie fizică înainte, crezi că acest lucru îţi garantează reuşita în căsnicie?
- De ce nu te călugăreşti atunci?
- Pentru că nu asta este voia lui Dumnezeu cu privire la noi. Nouă ni se cere biruinţă în mijlocul încercărilor. Domnul Isus a trăit printre oameni şi le-a vorbit despre salvarea pregătită de Tatăl Său.
- Şi ce ai de gând acum, să ne converteşti?
- Dacă inima ta nu-L caută în mod sincer pe Dumnezeu, o mie de predici perfecte n-ar putea să te convingă.
Credinţa pe care o avea Elena se aşezase ca un zid între ea şi prietenele sale. Nemaiavând aceleaşi valori spirituale şi împărtăşind puncte de vedere diferite, drumurile lor duceau în direcţii opuse. Se despărţi de ele întristată.
Pentru că mai era puţin şi sosea anul nou, Elena, împreună cu mama ei, pregătiră cele necesare. Erau atâtea de făcut şi nu mai avea vreme să se lase copleşită de amintiri. Aştepta cu nerăbdare seara când se va întâlni cu ceilalţi tineri. Voia să-i cunoască mai bine şi spera să-şi facă noi prieteni. Daniela îi spusese că pentru masa de revelion fiecare va aduce de acasă mâncare şi prăjituri. Doar pentru suc vor strânge bani de la toţi cei care vor veni şi cineva dintre ei va merge să cumpere.
- Cu ce să mă îmbrac? îşi întrebă mama.
- Mi-am luat recent o rochie drăguţă şi cred că ţi s-ar potrivi. Ţi-o pot împrumuta.
Rochia elegantă, lungă, de culoare neagră, cu guler mare, alb îi venea bine. Mama o ajută să-şi strângă părul într-un coc cochet.
- îţi stă excelent. îmi place.
- Mulţumesc. Sună telefonul.
- Eşti gata?
- Da.
- Venim să te luăm cu maşina, în câteva minute.
- Bine.
- Ai grijă să nu uiţi ceva. Ai luat tot ce-ţi trebuie? întrebă bunica.
- Bineînţeles.
- Petrecere frumoasă!
- Mulţumesc. La fel!
Tânăra se pregăti să iasă din casă. îşi aminti ceva.
- Bunico!
- Da.
- La mulţi ani!
- La mulţi ani şi ţie!
Maşina opri în faţa blocului unde locuia Doru şi unde urmau să rămână în noaptea dintre ani. Nu apucară să intre în scară, că o altă maşină opri la mică distanţă de grupul lor.
- Ce bine că ne-am întâlnit! Credeam că suntem ultimii, spuse una dintre fete.
Apartamentul fusese împodobit din timp cu baloane, flori, iar de la un capăt la altul al camerei era o

ghirlandă pe care scria: A Happy New Year!
Elena le fu prezentată celorlalţi tineri. Căldura cu
ltflHHIWli

224
225
care aceştia o întâmpinară îi întări convingerea că este binevenită.
Tânăra rămase surprinsă să vadă cât de simplu, dar cu gust, erau îmbrăcaţi ceilalţi. Se simţi puţin stingheră în rochia ei elegantă. Nu avu timp să se adâncească prea mult în aceste sentimente, pentru că cei de lângă ea o antrenară în discuţii şi în curând se relaxa.
Unul dintre băieţi povesti cum e la facultate în primul an şi cât de greu i-a fost să se acomodeze cu noul stil de viaţă. Probabil că dintre toţi cei prezenţi reuşise să-l înţeleagă cel mai bine. Când ajunse în Londra, se confruntase cu probleme asemănătoare.
Masa era încărcată cu tot felul de mâncăruri.
- O să fie greu să terminăm tot ce este aici, remarcă cineva.
- Nu se ştie dacă până dimineaţă n-o să ne fie iar foame...
Se ridicară în picioare şi Cristi îi mulţumi Domnului pentru bucatele pe care le aveau în faţă. Aproape de miezul nopţii, Doru le zise:
- Mai e puţin şi ne apropiem de clipa când vom trece într-un nou mileniu. Sunt momente unice şi cred că e bine să le petrecem în rugăciune. Fiecare dintre noi are de ce să-l mulţumească lui Dumnezeu.
Rând pe rând, cei 15 tineri se rugară. Era prima oară pentru Elena când o făcea cu voce tare, în prezenţa altor persoane. Plină de emoţie, îl lăudă pe Dumnezeu pentru ceea ce făcuse pentru ea şi îşi încredinţa viaţa în continuare în mâna Lui.
De afară se auzeau focuri de artificii. Ieşiră cu toţi
să le privească. Părea că ninge cu steluţe de diferite culori, iar oamenii strigau şi chiuiau de veselie. Elena privi cerul. Deasupra tuturor acestor lucruri veghea Dumnezeu, Tatăl ei. Datorită Lui era în viaţă şi se afla din nou printre ai săi.
Cum revenirăîn cameră, Daniela le zise:
- Hai să aşezăm masa într-un colţ. Avem nevoie de spaţiu.
- Pentru ce? întrebă nedumerită Elena.
- Vrem să facem nişte jocuri.
Văzându-i expresia de pe faţă, aceasta adăugă:
- Ai să vezi imediat.
Se împărţiră în două grupe. Un reprezentant de la o grupă mergea la cealaltă. Cineva îi spunea denumirea unui obiect sau fiinţă, iar el se întorcea la ai lui şi mima, încercând să le explice despre ce este vorba. Nu toţi reuşeau să se descurce, şi gesturile lor stângace stârneau hohote de râs. Câştiga echipa care avea cele mai multe răspunsuri corecte.
Urmară alte jocuri asemănătoare, printre care şi concursuri cu teme biblice. Mai târziu, cântară diverse cântări. Elena se bucură să constate că la vreo două dintre ele cunoştea versiunea în limba engleză.
Spre dimineaţă, oboseala începu să-şi spună cuvântul şi tuturor le era din ce în ce mai greu să-şi ţină ochii deschişi.
Odată ajunsă acasă, Elena îi salută fugar pe ceilalţi şi se duse direct în camera ei. Dormi până du-pă-amiaza târziu.
- Trezeşte-te, somnoroaso! îi spuse mama.
Tânăra se întinse mai bine în pat.
m >Jm

226
227

- Aş mai dormi puţin.
- Peste câteva ore se întunecă.
- Deja?
- Dar ce, crezi că timpul stă în loc? Cum ai petrecut seara trecută?
- Excelent. A fost ceva cu totul special.
- E pentru prima oară când văd că te întorci mulţumită de la o petrecere. De obicei îţi părea rău că ai participat.
- Nu şi de data asta.
- Mă bucur. Acum, ridică-te şi vino la bucătărie să mănânci.
- Nu mi-e foame.
- Oare?

Elena începea fiecare zi cu citirea Bibliei şi cu rugăciune. Ţinea mult la timpul ei de închinare. La librăria creştină din oraş găsi câteva cărţi de studiu interesante, biografii ale unor oameni ce-şi devotaseră viaţa Domnului, mărturii. Citea ore întregi şi îşi făcuse obiceiul de a scrie pe un caiet pasajele semnificative.

în ea creştea foamea şi setea după Cuvântul lui Dumnezeu. Erau atâtea lucruri de studiat şi voia să profite de timpul liber pe care îl avea.

Pentru că ştia că tatăl ei nu fusese de acord ca mama să meargă la biserica pe care ea acum o frecventa, luă hotărârea să nu-i spună nimic acestuia. „Vreau ca tata să vadă în mine o schimbare, vreau să-i

vorbesc despre lucrarea salvatoare a lui Cristos şi abia după aceea îi voi spune la ce adunare merg", îşi zise.

Mama se temea de clipa când soţul ei va afla. Fusese foarte categoric în ceea ce o privea şi bănuia că va avea aceeaşi reacţie faţă de fiica lor.

- N-are rost să te îngrijorezi. Dumnezeu va lucra aşa cum crede El de cuviinţă. Oricum, orice s-ar întâmpla, nimic nu mă va face să dau înapoi de pe drumul pe care am pornit.

într-o duminică, la sfârşitul programului religios, se apropie de ea o tânără pe care o remarcase de ceva timp pentru talentul cu care spunea poeziile. Rămase surprinsă când aceasta o strânse în braţe entuziasmată şi îi dădu o felicitare.

- Numele meu este Cristina şi mi-ar plăcea să avem ocazia să ne cunoaştem mai bine.
- Mi-ar face plăcere. Poate că o să ieşim odată împreună în oraş, îi răspunse.
- Sper să te simţi bine în mijlocul nostru.

Când rămase singură, deschise felicitarea şi citi textul care era scris:

„Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima. încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra." (Psalmul 37:5-6)

îi plăcea felul deschis de a fi al Cristinei. Drăguţă, plină de viaţă, era o fată serioasă, cu care i-ar plăcea să se împrietenească.

Câteva zile mai târziu, o văzu în staţia de autobuz, împreună cu un grup de tineri. Cu prima ocazie când se întâlni cu ea, îi zise:

- Marţi eraţi mai mulţi tineri în staţia de autobuz. Vă duceaţi undeva anume?

- Da. Noi suntem un grup care mergem în vizite la bătrâni şi la bolnavi.
- Aş vrea să vin şi eu cu voi. Se poate?
- Bineînţeles.
- Chiar mă interesează. Vreau să mă implic într-o lucrare, să simt că fac ceva pentru Dumnezeu.
- Sâmbăta asta avem o adunare specială; o seară de tineret, la care participă şi câţiva fraţi din comitetul bisericii. Ce zici, vii şi tu?

- De ce nu? La ce oră?
- La 7.
- Hai să ne întâlnim undeva şi să mergem împreună.
- Bună idee.
La ora stabilită, cele două fete intrară în Casa Domnului. Elena le salută pe cele câteva persoane pe care le cunoştea.
După rugăciune, cântară cântări, apoi, fraţii discutară cu ei mai multe probleme legate de organizare, le puseră diverse întrebări şi le dădură posibilitatea, la rândul lor, să pună întrebări.
Unul dintre ei o rugă pe Elena să spună în câteva fraze modul minunat în care lucrase Dumnezeu cu ea. Era pentru prima oară când trebuia să facă lucrul acesta public şi nu-i era deloc uşor. Era dificil să vorbească despre viaţa ei personală. Deodată înţelese că prin mărturia ei Dumnezeu era slăvit. Cuvintele curgeau şi curând văzu cum cei prezenţi erau impresionaţi. Atunci realiză cât de protejaţi erau aceştia. Născuţi în familii creştine, avuseră parte de dragoste adevărată şi părinţii lor îi învăţaseră despre Calea Domnului. Ascultându-i, fuseseră scutiţi de multe
230
necazuri şi încurcături. Când îşi încheie expunerea, văzu lacrimi în ochii câtorva fete.
- îţi mulţumim că ne-ai împărtăşit din experienţa ta.
La urmă serviră prăjituri şi suc.
- Nu vrei să faci parte din cor? Să vii în mijlocul nostru şi să-L slăvim împreună pe Dumnezeu?
- Mi-ar face plăcere.
Nu era uşor să înveţe melodiile cântărilor; erau multe la număr, dar pentru că mesajul lor îi mişca inima, ştia că merită efortul. Una dintre cântările ei preferate era: „Spală-mi, Doamne, gândul". De multe ori o cânta, ca pe o rugăciune.
„Spală-mi, Doamne, gândul, Spală-mi, Doamne, viaţa. Vreau să fiu curat şi plăcut în faţa Ta. Numai Tu urci zorii şi împrăştii ceaţa, Numai Tu eşti scutul şi răsplata mea.
Ref. *Spală-mi, Doamne, gândul, Spală-mi, Doamne, viaţa, Şi mă fă asemenea cu Tine mereu, Numai Tu urci zorii şi împrăştii ceaţa, Numai Tu eşti scutul sufletului meu.*
Spală-mi, Doamne, gândul,
Spală-mi, Doamne, viaţa,
Când troienele fac să pară viaţa grea,
Adu primăvara şi topeşte gheaţa,
Vreau să merg spre cer doar pe calea Ta."
231
împreună cu Cristina, Sergiu şi alte câteva persoane, Elena începu să meargă în vizite. Avu astfel prilejul să cunoască o parte dintre fraţii şi surorile din adunare. Cântau, se rugau şi studiau Biblia împreună. Unii dintre ei trecuseră prin felurite încercări şi era încurajator să-i audă lăudându-L pe Dumnezeu pentru tot ceea ce îngăduise în viaţa lor. Necazurile îi aduseră mai aproape de El şi-i învăţaseră că nimic din tot ce trebuia să înfrunte nu era la întâmplare; Tatăl ceresc deţinea controlul asupra fiecărei situaţii şi niciodată nu-şi părăsea copiii, când aceştia strigau spre El. Alţii, pe un pat de suferinţă, îi îmbărbătau prin credinţa lor.
într-o zi, Sergiu le zise:
- Cred că ar fi bine să avem o oră stabilită, de exemplu 10 seara, când, oriunde am fi, să ne plecăm genunchii în rugăciune. Nu este posibil să ne întâlnim cu toţii în fiecare seară, însă putem să ne rugăm unul pentru celălalt în acelaşi timp. Fiecare dintre noi spune ce probleme are, cu ce încercări se confruntă, şi noi ne rugăm pentru el. Avem nevoie de sprijinul celorlalţi pentru a fi biruitori.
Faptul acesta reuşi să-i unească. Dumnezeu le răspundea cererilor lor şi se simţeau întăriţi şi binecuvântaţi de El. Ajunseră să aştepte cu nerăbdare ora 10 seara, când veneau împreună la tronul harului lui Dumnezeu.
Elena continua să corespondeze cu doamna Elisabeth. Scrisorile primite conţineau îndemnuri minunate: „Ca să fii tare şi să ai putere pentru a trece prin greutăţile vieţii, trebuie să fii în părtăşie cu Domnul încă
232
de dimineaţă. Viaţa lui Cristos se va manifesta în tine fără efort, şi bucuria divină îţi va cuprinde inima. Continuă să citeşti Biblia cu regularitate şi plină de credinţă, pentru că faptul acesta te va ajuta să creşti spiritual. Cuvântul lui Dumnezeu este o hrană indispensabilă sufletului nostru; neglijându-l, slăbim.
Mă rog ca toate astea să devină realitate pentru tine. Fii tare în Domnul!"
într-o duminică, în adunare, predicatorul făcu următorul anunţ:
- Domnul Isus, înainte de a Se înălţa la cer, le-a zis ucenicilor: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură. Cine va crede şi se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va

crede va fi osândit." (Marcu 16:15-16). Dacă în mijlocul nostru sunt persoane care L-au primit pe Domnul isus ca Salvator al lor şi doresc să împlinească şi pasul următor al poruncii Domnului, îi aşteptăm să vină să se înscrie pentru botez.
Din acel moment, Elena începu să se gândească serios la cele auzite. Ce este, de fapt, botezul? Când şi cum trebuia făcut? Era o hotărâre importantă şi nu dorea să ia o decizie în pripă. îi scrise lui Elisabeth şi îi ceru sfatul, întrebând-o dacă crede că ea este pregătită pentru împlinirea acestui act. între timp, studie Biblia să vadă ce are aceasta de spus despre acest subiect. Din cuvintele Domnului Isus înţelese că botezul trebuie făcut după ce ai crezut în El şi ai fost iertat de păcate. în 1 Petru 3:21 găsi că acesta „nu este o curăţire de întinăciunile trupeşti, ci mărturia
233
unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Cristos".
- Cugetul curat l-ai dobândit după ce te-ai împăcat cu Dumnezeu, prin Fiul Său, îi zise Sergiu. Toţi creştinii trebuie să îndeplinească această poruncă. Prin cufundarea în apă, mărturisim că am murit, am fost îngropaţi împreună cu El, am înviat în El şi împreună cu El. (Coloseni 2:12) în momentul în care l-ai spus „Da!" Domnului Isus, e ca şi cum doi îndrăgostiţi şi-au spus „Da!" La starea civilă, hotărârea care a fost luată a devenit publică. La fel e şi cu botezul. Tu declari că eşti a Lui şi că ai devenit un om nou în El.
Răspunsul lui Elisabeth veni curând. Printre altele, îi scria: „în legătură cu întrebarea pe care mi-ai pus-o, eu cred că nu este nici un motiv să amâni botezul. Avem exemple în Biblie, unde persoane care au crezut în Domnul Isus şi şi-au predat viaţa în mâna Lui au primit la scurt timp botezul. Citeşte despre famenul etiopian, în Faptele Apostolilor 8, despre Saul (Pavel), în Faptele Apostolilor 9, despre sutaşul Corneliu, în Faptele Apostolilor 10... Botezul în sine nu te mântuieşte, dar prin cufundarea în apă, tu afirmi că te-ai identificat cu moartea iui Cristos, iar faptul că ieşi din apă înseamnă că ai înviat la o viaţă nouă în El."
Elena era bine încredinţată că trebuie să facă lucrul acesta. Porunca era clară şi, în plus, ştia că însuşi Domnul Isus, pentru a împlini Scriptura, Se botezase.
în curând, toţi candidaţii fuseseră invitaţi să participe la o discuţie cu fraţii din comitet. Rând pe rând, fuseseră rugaţi să spună, pe scurt, cum a avut loc întoarcerea lor la Domnul. Dumnezeu lucrase cu fiecare în mod deosebit şi, într-un fel sau altul, dragostea Lui se revărsase peste ei.
Cum era de aşteptat, li se explicase însemnătatea botezului. Erau lucruri pe care Elena ajunsese să le cunoască deja, dar care-i făceau bine să le audă iar. încheiară cu rugăciune, urmând să se reîntâlnească peste o săptămână.
în acest moment important al vieţii, tânăra îşi dorea să aibă alături familia, să nu fie singură, dar ştia că tatăl, dacă ar fi aflat, ar fi făcut tot posibilul să o împiedice. Spera ca măcar mama să o înţeleagă.
- Nu sunt de acord, îi spuse aceasta. E de ajuns că mergi acolo, nu văd de ce mai trebuie să faci şi lucrul acesta. în plus, tu eşti botezată deja.
- îmi pare rău, dar, când eram doar un bebeluş alţii au hotărât pentru mine şi au vorbit în numele meu. Dumnezeu ne cere să credem în El, să citim Biblia, să punem întrebări, să dăm nişte răspunsuri şi să luăm o decizie personală. Eu vreau să împlinesc porunca Lui.
Până la urmă, mama, văzând că fiica ei e de neclintit în această privinţă, acceptă situaţia.
Elena o sună pe Corina şi o invită la ea. Când îi spuse motivul pentru care o cheamă, aceasta zise entuziasmată:
- Bineînţeles că am să vin. E o zi cu totul specială pentru ţine şi vreau să fiu părtaşă la bucuria ta.
- îţi mulţumesc. Ştii, nu sunt sigură că mama o să poată participa şi aş fi întristată să nu fie nimeni alături de mine.
234
235
- Crede-mă, n-o să fii deloc singură. Cerul întreg va fi în sărbătoare în acea zi.
Era prima lună a primăverii. Zăpada se topise demult şi oamenii aşteptau nerăbdători primele semne ale naturii revenind la viaţă. Dar soarele, anemic încă, se lăsase acoperit de o perdea groasă de nori. Plouase întreaga săptămână şi Elena se întreba dacă şi a doua zi va fi aceeaşi vreme posomorâtă şi rece. „La urma urmei Dumnezeu e Stăpânul Universului şi El ştie ce face. E minunat că soarele neprihănirii, Domnul Isus, străluceşte deplin în inima mea", îşi zise.
Se îndreaptă grăbită spre staţia de autobuz. Voia să ajungă la timp la gară, ca să o întâmpine pe Corina. Trenul intră în staţie cu o întârziere de câteva minute. O zări imediat prin mulţimea de oameni. Se îmbrăţişară fericite.
- Parcă mai ieri eu eram cea care te aşteptam în gară.
- Ce repede trece timpul! Mă bucur că eşti aici. Cum ai călătorit?
- Destul de bine.
- De câţiva ani, bunica locuieşte la noi şi garsoniera ei e liberă, l-am cerut permisiunea să

stăm acolo în week-end-ul acesta.
- Ea ştie că urmează să te botezi?
- Nu. Am evitat să-i spun. Cred că i-ar spune tatii, şi acesta ar face tot posibilul să mă împiedice. E mai bine aşa. O să afle la momentul potrivit.
236
- Mama ce zice?
- La început a fost împotrivă, pe urmă... Sper să poată veni mâine. O să trecem în seara asta pe acasă şi o să vorbesc cu ea.
După-amiază, ieşiră să viziteze oraşul. Ploaia încetase şi cerul se însenină. Corina povesti despre lucrarea de evanghelizare în care era implicată. Punea suflet în ceea ce făcea şi sublinie importanţa prezentării Evangheliei tinerilor.
- Nu poţi sta nepăsător faţă de ei, când ştii că va veni o zi când va trebui să se întâlnească cu Dumnezeu. E datoria noastră să le ducem mesajul salvării.
în seara aceea, îl rugară împreună pe Domnul să binecuvânteze ziua ce urma să vină.
Tinerele se treziră dimineaţa, devreme.
- Nu mai pot dormi, rosti Elena.
- Nici eu.
- Am emoţii mari.
- E normal. E un moment unic şi special în viaţa
ta.
- Eu ştiu că în clipa, în care L-am primit pe Domnul Isus în inima mea am devenit copilul lui Dumnezeu. Astăzi, însă, voi face ca decizia mea să devină publică.
- Aşa e.
- Mă întreb dacă prietenele mele, fostele colege de liceu, vor veni.
- Poate că da.
După micul dejun, se grăbiră să ajungă la timp la Casa Domnului. Rugăciunea le fusese ascultată; norii dispăruseră şi vremea se încălzise.
237

Sala era plină jncă de la prima oră şi oamenii continuau să vină. îmbrăcaţi în haine albe - simbol al unei vieţi curăţite de păcat - candidaţii pentru botez ocupară locurile din faţă, din apropierea amvonului.
Elena privi mulţimea. Printre ei reuşi să-şi zărească prietenele, dar mama lipsea. Se întrista. Inima i se încălzi când, la scurt timp, o văzu intrând, împreună cu una dintre colegele ei de serviciu.
- Astăzi este o zi de sărbătoare, rosti predicatorul, în faţa noastră se află un grup de fraţi şi surori pregătiţi să împlinească porunca Domnului Isus.
După predică, când îi ajunse rândul, Elena păşi emoţionată în bazinul cu apă. I s-au pus întrebări legate de credinţa ei în Domnul Isus, la care răspunse cu încredere. înainte de a fi scufundată în apă i se citi versetul din 1 Timotei 4:12: „Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea, ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie."
- în urma mărturiei tale, te botezăm în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.
Corul începu să cânte.
Câteva momente mai târziu, participă la frângerea pâinii - masa de aducere-aminte a suferinţei, morţii şi învierii Domnului Isus - masă instituită de El în noaptea în care a fost vândut.
Primi multe flori din partea celor dragi, iar Cristina şi Sergiu îi dăruiră o Biblie cu explicaţii, un tablou şi o felicitare. Le mulţumi, plăcut surprinsă de gestul lor.
împreună cu un grup de tineri, ieşi în oraş să sărbătorească evenimentul cu pizza, prăjituri, suc.
Era o zi de neuitat pentru ea şi, când se despărţi de Corina, îi zise:
238
- Nu sunt cuvinte care să exprime sentimentele ce te cuprind în acele clipe. Eşti conştient că martori văzuţi şi nevăzuţi participă la bucuria ta. Dar, faptul că însuşi Dumnezeu este acolo, cu tine, îţi face inima să vibreze.
- Cred că doamna Elisabeth ar fi fost încântată să fi fost astăzi aici.
- Şi eu mi-aş fi dorit să o am alături. Dacă am ajuns să-L cunosc pe Domnul e şi pentru că ea mi-a îndrumat paşii spre El.
Elena avea o durere în suflet. Era un copil al lui Dumnezeu, dar îşi dorea ca şi cei din casa ei să facă

parte din familia Lui. Cu mama mai discuta din când în când din Biblie, dar cu tata prea puţin. E adevărat că la început fusese supărată pe el pentru că îi interzisese mamei să meargă la biserică, dar Domnul o ajutase să-l ierte. Fiecare persoană are nevoie să afle despre iertarea oferită de Dumnezeu şi să fie salvat din gheara păcatului. Ştia că este datoria ei să le spună Vestea Bună celor dragi.
într-o zi, se hotărî să meargă la tata la serviciu şi să vorbească cu el. Acesta rămase surprins când o văzu şi acceptă imediat invitaţia de a merge împreună la o pizza.
In timp ce mâncau, Elena îl întrebă:
- Ai observat în mine o schimbare de când m-am întors din Anglia?
- Da. Chiar nu înţeleg ce e cu tine! Nu te mai duci

la discotecă, eşti mai retrasă, citeşti mai tot timpul. Ce se întâmplă?
- Viaţa mea s-a transformat de când L-am primit pe Domnul Isus în inima mea. Există un gol în inima fiecărui om, un gol care nu poate fi umplut decât de Dumnezeu. Omul încearcă să-l umple cu bani, distracţie, băutură... Ştiu că ai fost un om care s-a distrat în viaţa lui şi ai avut aproape orice. Spune-mi, te rog, eşti împlinit?
- Nu. Aici ai foarte mare dreptate. Oricât ai avea, tot simţi că îţi lipseşte ceva şi nimic nu-ţi satură căutarea.
- Ei bine, eu am descoperit că Domnul Isus, când intră în viaţa cuiva, îi împlineşte aceste nevoi şi îl împacă totodată cu Dumnezeu. Am aflat lucruri extraordinare din Biblie şi îmi pare rău că oamenii evită să o citească.
- Păi, asta e o Carte pentru preoţi, nu pentru oricine.
- Nu e adevărat. Toţi ar trebui să o citească, ca să se convingă singuri. Cine îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu îl va găsi.
Elena încerca să-şi facă tatăl să privească sincer în viaţa lui şi să recunoască că are nevoie de Dumnezeu. Acesta tăcea, neştiind ce să zică. Probabil că era curios să afle cum ajunsese fiica lui să se apropie atât mult de Dumnezeu, dar se abţinu să întrebe ceva. Ceru nota de plată şi plecă îngândurat.
într-o zi, Elena merse la o altă biserică neoprotes-tantă din oraş. Aici, un asistent social de la o organizaţie pentru protecţia copilului venise cu un grup
de copii ai străzii şi ei cântară mai multe cântări creştine. Elena rămase profund impresionată. „Mi-ar plăcea să lucrez cu ei", îşi zise.
Şefa organizaţiei relată în câteva cuvinte câte ceva despre activitatea pe care o desfăşurau şi încheie, zicând:
- Dacă este cineva care vrea să ajute într-un fel sau altul, să facă voluntariat, noi suntem deschişi şi bucuroşi să-l avem printre noi.
„Poate că ar fi bine să mă duc câteva zile. Pot astfel să-mi dau seama dacă asta e ceea ce-mi doresc să fac sau nu", gândi tânăra. Se interesă şi află adresa, urmând ca în viitorul apropiat să meargă la sediu.
Elena începea să se gândească serios la viitorul ei. Voia să urmeze cursurile unei facultăţi şi să poată avea ocazia să aibă un serviciu în care să facă ceva pentru Domnul. După ce consultă lista şcolilor din învăţământul superior, decise să dea la asistenţi sociali. Putea alege între Bucureşti şi laşi. Facultatea din Bucureşti avea dublă specializare: teologie -asistenţi sociali. O încânta posibilitatea de a studia Biblia dar, din motive financiare, se hotărî pentru laşi.
împreună cu mama, se duse să-şi depună dosarul. Idealul era să intre la zi, fără taxă, dar, dacă lua la zi cu taxă, urma să se transfere la I.D.D. (învăţământ deschis la distanţă), pentru că nu-şi permitea să plătească şi taxă şi gazdă.
Nu peste mult timp primi şi rezultatul. Fusese admisă la zi cu taxă. Aşa cum îşi propusese, merse la laşi şi se transferă la I.D.D. Pentru primul an de facultate, plăti taxa din banii pe care îi avea din Anglia, urmând ca pe parcurs să-şi găsească un serviciu.

îşi aminti că dorise să facă voluntariat la organizaţia pentru protecţia copilului. Cumpără dulciuri şi se duse la centru. Vorbi cu lucrătorul de serviciu şi îi explică scopul pentru care venise. I se permise să intre.
Clădirea era mică, avea un dormitor pentru fete şi unul pentru băieţi, cameră de zi - unde copiii se joacă, se uită la T.V. - cabinet medical, sală de consiliere, bucătărie.

Se prezentă copiilor şi dădu mâna cu fiecare dintre ei, încercând să-i cunoască. Le zâmbi şi le dădu ce adusese. Apoi ieşiră în curte şi jucară multe jocuri, încercă să se coboare la nivelul lor şi să revină, pentru câteva ore, în universul copilăriei.
într-altă zi, aduse de acasă o carte cu povestiri creştine şi le citi. îi plăcea să-i vadă adunaţi în jurul ei, ascultând sau punând diverse întrebări.
Elenei îi era milă de ei şi ştia că fiecare ascunde în suflet o poveste mai mult sau mai puţin cutremurătoare. Vedea setea lor după dragoste, după o familie în care să se simtă bineveniţi şi apreciaţi pentru ceea ce sunt. Aici aveau mâncare, cazare, erau înscrişi la şcoli, mergeau în parc, pictau, dar toate acestea nu puteau înlocui căldura căminului părintesc. Uneori auzea întrebarea: „Doamna, când vine mama să mă ia?" şi inima i se strângea. N-avea răspuns pentru astfel de întrebări dureroase.
Printre ei, remarcă doi fraţi din al căror comportament îşi dădu seama că avuseseră parte de o educaţie bună. Se interesă şi află că erau dintr-alt oraş. Tatăl le murise de ceva vreme şi acum trebuia să stea despărţiţi de mama lor pentru un timp, lucru care, pentru ei, era foarte greu.

Daniel cel mai mic dintre cei doi, era trist pentru că nu putea merge la şcoală: era departe, şi el avea o pereche de adidaşi care îi făceau răni la picioare. I se făcuse comandă de o pereche de mărimea lui, dar mai dura până avea să intre în posesia lor.
Elena tocmai citise o carte despre viaţa lui George Muller şi rămase profund impresionată de credinţa lui. Acesta îngrijise de mai bine de .5000 de orfani, din cele cinci orfelinate ale lui, şi niciodată nu ceruse bani de la cineva, ci întotdeauna se încrezuse în Domnul pentru acoperirea nevoilor materiale şi spirituale. In jurnalul său scria: „Totul vine de la Domnul, fără să cer ceva cuiva nici direct, nici indirect. Prin harul lui Dumnezeu, aş vrea mai bine să trec prin cele mai mari greutăţi şi prin cele mai mari lipsuri, decât să fac o cerere cuiva, afară de Dumnezeul Cel viu. Aş prefera să părăsesc definitiv lucrarea, decât să cer ceva, direct sau indirect din partea oricărei fiinţe omeneşti, căci n-aş vrea sâ ştirbesc deloc mărturia pe care vreau s-o dam pana la capăt, anume că ajunge să ne încredem în Dumnezeul
Cel viu."[3]
încurajată de acest model de vieţuire, Elena se decise să-i urmeze exemplul, să se încreadă in Dumnezeu şi să-l ceară Lui banii de care avea nevoie să-i cumpere lui Daniel o pereche de adidaşi de calitate. Se rugase ca Domnul să-Şi arate slava şi, prin răspunsul la rugăciune, El să fie glorificat.
Seara următoare, se întâlni cu unul dintre tinerii de la adunare şi, ştiind că are fraţi mai mici, îl întrebă dacă

[3] Ch. Challand, Viaţa şi lucrarea lui George Muller, Stephanus, Bucureşti, 2001, pag. 127.

nu are din întâmplare o pereche de adidaşi mai vechi. îi explică pentru ce anume are nevoie.
Tânărul, fără să stea pe gânduri, scoase din buzunar o sumă importantă de bani şi-i întinse.
- îmi pare rău că nu am să-ţi dau mai mult.
- Nu-ţi face probleme, îi răspunse emoţionată. Mi-ai dăruit exact cât am cerut de la Dumnezeu, nici mai mult, nici mai puţin.
Acest răspuns al Domnului îi întări credinţa în Ei şi o impulsiona ca şi pe viitor să se încreadă pentru orice nevoie numai în El. George Muller avusese dreptate: Dumnezeu răspunde rugăciunilor făcute cu credinţă, în acord cu voia Lui.
A doua zi, vorbi cu directoarea şi-i ceru permisiunea să-i scoată în oraş pe cei doi fraţi. Lui Daniel nu-i spusese decât că are o surpriză pentru el.
într-unui dintre magazine, la raionul de încălţăminte, îl invită să-şi aleagă o pereche de adidaşi, care să-i placă lui.
- Aceştia îmi vin bine.
- Eşti sigur?
- Da.
- Poţi să rămâi încălţat cu ei. Ţi-i cumpăr.
Ochii strălucind de bucurie şi mulţumirile celor doi erau cea mai frumoasă răsplată pentru ea. Regretă doar că nu are suficienţi bani să-i fi luat şi fratelui său ceva.
- Haideţi să mergem să mâncăm o pizza, le zise. După aceea, vizitară muzeul de ştiinţe ale naturii şi vivariul. Copiii erau încântaţi şi pe faţa lor înflorise zâmbetul. Elena era bucuroasă că reuşise să facă ceva pentru ei.
Toate acestea îi întări tinerei convingerea că vrea să lucreze în acest domeniu. Cu toate acestea, la un moment dat, nu mai simţi îndemnul de a continua să meargă şi să facă voluntariat. Nedumerită, se întreba, de ce?
într-o după amiază, mama îi zise:
- Băiatul unei colege se duce mâine să dea un interviu. Nu vrei să mergi şi tu?

- Despre ce este vorba?
- Nici eu nu ştiu sigur, posibil un post de asistent social.
- Mă duc cu siguranţă.

Ajunsă la destinaţie, află că era vorba despre ocuparea postului de lucrător social pentru copiii străzii, înscrierile erau deja făcute, însă acceptară şi alte curriculum vitae. Elena jubila. „O, Doamne, cum le aranjezi Tu pe toate! Chiar asta îmi doresc să fac. Dacă e voia Ta, ajută-mă să pot fi acceptată!"
Cineva îi anunţă că toţi candidaţii vor da un interviu, apoi timp de două săptămâni vor face cursuri şi practică, iar la sfârşit vor da un examen şi, în funcţie de rezultat, vor fi sau nu admişi.
Practica o făcuse în acelaşi centru unde fusese voluntară. Se bucură să-şi reîntâlnească prietenii şi să fie iar în mijlocul lor. Pentru că voiau să dea un aspect vesel gardurilor din beton ce înconjura clădirea, ieşiră împreună în curte şi începură să picteze. Copiii aveau imaginaţie bogată: case, flori, dealuri... răsăriră ca din senin peste tot.
Altă dată, în grupuri de câte patru persoane, ieşiră în oraş şi căutară copii ai străzii, discutară cu ei şi încercară să-i cunoască. La început, Elenei îi fu greu
244
245
să nu aibă un sentiment de reţinere în prezenţa lor. Pe lângă faptul că erau nespălaţi, cu haine ponosite, unii dintre ei aveau privirea tulbure din pricina aurolacului. Dacă nu eşti sincer, copiii îşi dau repede seama şi se închid în ei, fără să-ţi mai acorde şansa de a te apropia de ei. Duhul Domnului îi şopti: „Când te-am căutat şi te-am adus la Mine, arătai, spiritual, la fel de jalnic ca aceşti micuţi. Mirosul neplăcut al păcatului se răspândea din plin în jurul tău şi Eu te-am luat în braţe şi te-am curăţit. încearcă să nu priveşti la înfăţişare, ci la inima lor rănită de vitregiile vieţii."
La sfârşitul celor două săptămâni, Elena reuşi să treacă cu bine examenul. Atunci înţelese că Dumnezeu nu o voia voluntar, ci titular în lucrarea Lui.
începând serviciul, îşi dădu seama că nu o să fie uşor. Erau multe responsabilităţi şi avea nevoie de dragoste şi multă răbdare, dar mai ales avea nevoie de Dumnezeu ca să poată face faţă tuturor situaţiilor ce se iveau.
într-o duminică dimineaţa, Elena o observă intrând în adunare pe fosta soţie a tatălui ei şi pe soţul acesteia. Ei se aşezară câteva bănci mai în faţă. Gânduri dureroase îi tulburară liniştea. Ştia că mama ei, cu ani în urmă, avusese mult de suferit din pricina acestei doamne. Chiar dacă, în prezent, relaţia dintre cele două familii era bună, tânăra nu ştia la ce să se aştepte din partea lor.
Elena îi spuse tatălui că îl primise pe Domnul Isus în inima ei, dar îşi dădu seama mai târziu că el nu înţelesese, de fapt, ce se întâmplase, şi nu bănuia că fiica lui merge la o biserică neoprotestantă. Ştiindu-i pe cei doi în sală, în interiorul fetei începu
246
o luptă. „E bine să nu urci azi la cor, ca să eviţi să fii văzută", îi pulsa un gând în minte. „Cu siguranţă, îi vor spune tatălui, şi acesta va avea aceeaşi reacţie dură pe care a avut-o faţă de soţia sa. Ce, ţi-ar plăcea să ţi se interzică să mai vii la adunare?" Ezită. Nu era o idee prea bună. în gând, înălţă o rugăciune spre Cel ce putea să o ajute. „Doamne, vorbeşte-mi Tu! Spune-mi, ce să fac?" în acel moment, predicatorul spuse:
- Urâţi păcatul, dar nu omul care-l săvârşeşte! Imediat, o pace adâncă i se cuibări în suflet şi orice resentiment îi dispăru. „E adevărat că nu ştiu la ce să mă aştept din partea lor, îşi zise, însă, odată şi odată, tata trebuie să afle. Nu pot ascunde la nesfârşit lucrul acesta."

Fără nici o ezitare, merse împreună cu ceilalţi tineri la cor. îşi îndreptă privirea spre ei şi le zâmbi. Era liniştită şi plină de încredere.
La terminarea serviciului religios, se duse în întâmpinarea lor şi îi salută. Aceştia, surprinşi, îi ziseră:
- Nu ştiam că vii aici. Să ştii că ne-a plăcut foarte mult felul în care aţi cântat şi predica.
- Mă bucur.
- Am auzit că ai intrat la facultate.
- Da.
- Felicitări.
- Mulţumesc.
- Ce fac ai tăi?
- Bine.

Se despărţi de ei convinsă că făcuse ceea ce trebuia. îşi rugă prietenii să se roage pentru ea, ca Dumnezeu să rezolve orice problemă spre slava Sa.
Deseori, situaţiile care se iveau la serviciu o
247
aduceau pe genunchi. Copiii aveau nevoie de multă dragoste şi nu întotdeauna ştia cum să le-o ofere. Unii dintre ei erau dificili şi efectiv îi era greu să lucreze cu ei, dar Dumnezeu îi era alături şi-i dădea

înţelepciune.
Câteva luni mai târziu, când Elena veni de la muncă, mama îi spuse că Alin (băiatul soţului ei din prima căsătorie) invitase ambele familii să meargă la cineva, la ţară, ca să petreacă sărbătorile împreună. Doamna Viorica telefonase la ei ca să stabilească ultimele detalii.
„Cred că e bine să ne întâlnim în faţa bisericii unde merge Elena", a spus ea. „Unde?" a întrebat surprins fostul ei soţ. „în faţa bisericii unde merge Elena", repetă ea, dându-i adresa.
- Crede-mă că am îngheţat când am auzit. Mă aşteptam ca taică-tu să înceapă să facă scandal, dar el mă întrebă doar: „Elena merge la aceeaşi biserică la care mergeai tu?" I-am spus că încă din Anglia frecventai o astfel de adunare.
- Şi tata ce a zis?
- Nimic. Mai mult chiar, la petrecere, doamna Viorica i-a spus că i-a plăcut tare mult slujba religioasă şi că vă apreciază pentru ceea ce sunteţi. Chiar l-a îndemnat să facă tot posibilul să se ducă şi el măcar o dată acolo.
- Adevărat? Cât de minunat e Dumnezeu şi cum ştie El să aranjeze toate lucrurile! Nu degeaba m-am încrezut în El!
248
La scurt timp după sărbătorile de iarnă, Elena aduse la serviciu câteva calendare primite din Anglia. Pentru fiecare lună era o pagină cu un peisaj şi un verset biblic. Tânăra le împărţi colegilor.
Se duse şi în biroul şefilor. Marius, jurist de profesie, luă calendarul şi privi imaginile.
- E chiar frumos! spuse admirativ.
Privirea i se întunecă repede când observă versetele. Aproape că i-l azvârli tinerei în faţă.
- Ia-l! Eu nu am nevoie de aşa ceva!
Elena îngheţă. Reacţia lui violentă o blocase. Fără să spună nimic, se întoarse şi ieşi. Mai erau vreo doi colegi care o refuzaseră, dar nici unul dintre ei nu se comportase astfel. Din acea zi, Elena începu să-l evite. Simţea însă că în spatele acestei durităţi se ascundea ceva, dar nu putea înţelege ce anume.
Câteva luni mai târziu, tânăra lucra în tura de noapte. Şeful venise să termine de scris o lucrare pe calculator. Se făcuse târziu şi copiii dormeau deja. împreună cu colegul cu care era de serviciu, mai verificară o dată camerele, ca să se asigure ca totul e în regulă, apoi se retraseră în bucătărie. La scurt timp veni şi Marius.
Elena le făcu câte un ceai şi începură să discute diverse lucruri. Cineva atinse subiectul despre Dumnezeu. Fata rămase surprinsă să constate că şeful ei avea cunoştinţe biblice. Dar, aşa cum avea să afirme mai târziu, el se îndoia că Biblia este în totalitate de inspiraţie divină.
249
- E scrisă de oameni, iar oamenii greşesc...
- Ignoraţi faptul că Duhul Sfânt este de fapt autorul Scripturii, iar oamenii au fost doar instrumentele de care S-a folosit El.
Marius era însă convins că are dreptate şi continuă să o contrazică.
- Apropo, despre dragoste, îi zise el. Există o deosebire mare între dragostea desăvârşită a lui Dumnezeu şi dragostea caritabilă. Nimeni nu poate iubi ca El. îţi aminteşti Pilda Samariteanului?
- Da.
- Cine crezi ca a fost aproapele care a arătat dragoste: hangiul sau samariteanul?
- Bineînţeles că samariteanul. El a legat rănile celui ce fusese tâlhărit şi l-a dus la han ca să fie găzduit acolo şi îngrijit.
- Dar şi hangiul s-a îngrijit de rănit.
- Da, numai că a fost plătit să o facă.
- Spune-mi, te rog, tu ai cunoscut dragostea desăvârşită?
Elena se gândi un moment.
- Da.
- De ce ai ezitat?
Şi fără să aştepte răspunsul, tânărul ieşi din bucătărie. Elena se duse după el.
- Staţi puţin. Vreau să vă întreb ceva. De fapt, care e convingerea pe care o aveţi?
- Că există o singură cale spre Dumnezeu, şi aceasta este Isus Cristos.
Fata îl privi şocată.
- Atunci de ce aţi încercat să mă contraziceţi? La ce a folosit să vorbim atât?
250
- De dragul discuţiei.
- Cum aţi ajuns la concluzia că Domnul Isus este singura Cale spre Cer? Sunteţi din familie de pocăiţi?
- Nu.

- Atunci?
- Am văzut vieţi transformate. Pe mine nu mă interesează ce spun oamenii; pe mine mă interesează viaţa lor. De spus, e uşor să spui multe lucruri...
Elena înţelese atunci de ce reacţionase şeful ei atât de dur când îi dăduse calendarul. Acesta simţea că dragostea lui Dumnezeu îl înconjoară, dar era conştient că nu va mai putea fi acelaşi dacă îl va lăsa pe Dumnezeu să devină Domnul şi Salvatorul său.
Din acea seară, teama pe care Elena o avea faţă de Marius dispăru. Mai mult, observă că şi atitudinea lui faţă de ea se schimbă în bine. Tânăra îi împrumută cartea „Mărturii care cer un verdict", de Josh McDowell, carte care aduce zeci de mărturii: arheologice, istorice şi de altă natură că Biblia este adevărată şi că este de inspiraţie divină. El o citi, dar nu făcu nici un comentariu pe baza ei şi nici nu mai aduse vreodată în discuţie subiectul despre Dumnezeu.
Dacă la început Elena a fost plină de entuziasm, plină de dorinţa de a face lucruri deosebite pentru copiii din centru, ca pentru Domnul, cu timpul entuziasmul i-a scăzut. Atunci şi-a dat seama că nu poate face nimic pentru ei fără ca Dumnezeu să lucreze El însuşi prin ea.

Să ai grijă de câţiva copii dinamici şi plini de resentimente nu era tocmai uşor. Când credea că reuşise să se apropie de ei şi că stabiliseră o relaţie amicală, aceştia deveneau brusc sfidători şi obraznici. Pe de altă parte, dacă încerca să fie indiferentă cu vreunul dintre ei, care întrecuse măsura printr-o atitudine revoltătoare, observa cum respectivul făcea eforturi ca să-i recâştige atenţia printr-o serie de noi pozne. Atunci se ruga Domnului ca să-i dea înţelepciunea necesară ca să ştie ce atitudine să ia. Ei aveau nevoie de cineva care să-i iubească aşa cum erau.
Elena crezuse că aceşti copii vor fi recunoscători pentru că li se oferise un adăpost, hrană şi chiar afecţiune. Cât de mult se înşelase! Majoritatea dintre ei proveneau din familii în care violenţa era modul normal de exprimare. Când părinţii doreau ceva, le cereau acel lucru într-un mod violent, şi ei înşişi se adresau unul altuia cu brutalitate.
Chiar dacă în centrul de plasament lucrurile stăteau diferit, copiii manifestau aceeaşi atitudine răzvrătitoare cu care erau obişnuiţi. Mai mult, se comportau de parcă angajaţii acestei instituţii erau datori să le facă pe plac.
Ca om, Elenei îi era greu să aibă mereu o atitudine iubitoare. Era dificil să se apropie cu simpatie de cei nou veniţi, care erau murdari, miroseau urât şi erau plini de păduchi. Trebuia să-i despăducheze şi să aibă grijăjsa ei să se îmbăieze şi să primească haine curate.
într-un astfel de moment, înţelese cât de mare nevoie avea de Dumnezeu. Doar El o putea ajuta să dea la o parte orice reţinere şi putea sădi în inima ei

dragostea necesară ca să-i îngrijească. Totodată, era conştientă că în cele câteva zile pe care micuţii le petreceau aici, comportamentul lor nu se putea schimba. în ei erau nişte legături cu păcatul prea puternice pentru a fi rupte de un om, şi orice terapie, dacă avea şanse să dea rezultate, era de scurtă durată. Copiii erau reintegraţi în familii, dar foarte curând se întorceau în stradă. Majoritatea erau obişnuiţi să fure şi să se drogheze cu aurolac. Nu le păsa de consecinţe şi duceau o viaţă mizeră.
Surprinzător era faptul că, deşi voiau să pară duri, noaptea le era teamă să adoarmă cu lumina stinsă sau cu uşa închisă. Fără să fie conştienţi de asta, le spuneau celor din jur cât de mare nevoie aveau de ocrotire şi iubire.
Adrian era un băiat plin de negativism, care obişnuia să-şi provoace singur durere, tăindu-se cu lama pe mâini. Era modul lui de a se elibera de povara ce-i apăsa sufletul. Acum era răcit şi trebuia să i se administreze antibiotice, dar le refuza cu încăpăţânare.
- Nu! ţipa el. Nu vreau să fac nici o injecţie!

- Dar eşti bolnav! Cum o să te însănătoşezi, dacă refuzi tratamentul?
- De parcă ar fi prima oară când am gripă! O să-mi treacă şi fără să mă las înţepat de voi.
Oricât încercase asistenta să-l liniştească şi să-l facă să înţeleagă că totul era spre binele lui, nu reuşi. Adrian devenea tot mai agitat, astfel că ea nu avu încotro şi îl lăsă în pace.
Elenei îi era milă de el. îi cunoştea povestea tristă. Părinţii lui se despărţiseră cu mult timp în urmă. Tatăl luase doi dintre copii şi mama rămăsese cu ceilalţi doi.
253
Fără să le pese de dorinţele fiilor lor, părinţii îi despărţiseră pentru totdeauna. Tatăl plecase la ţară, unde avea o casă, rupând orice legătură cu ei. Nici măcar nu-i păsa că băieţii săi rămăseseră în stradă. Se răzbuna astfel pe fosta soţie, demonstrându-i că nu este în stare să le ofere copiilor un cămin.
Aşa începu calvarul lui Adrian şi al fratelui său. Neavând o locuinţă, dormiseră în piaţă, iar când vremea se răcise, se refugiară într-o scară de bloc, într-un beci. Mama se apucase curând de băut şi îşi obligase copiii să fure. Rolurile se inversară: copiii erau cei care aveau grijă de cea care le dăruise viaţa. în inima lor se dădea o luptă între dragostea pentru mamă şi ura pe care o simţeau pentru ea, pentru că îi obligase să ducă o viaţă mizerabilă. Dacă la început băieţii furaseră ca să mănânce, mai târziu furatul devenise modul lor de viaţă.
Elena se apropie de Adrian, încercând să-i abată gândurile sumbre ce vedea că-l macină. îl întrebă despre diverse lucruri, dar băiatul îi dădea răspunsuri evazive. Se aşeză jos şi începu să plângă. Brusc, fără nici o legătură cu subiectul lor, zise:
- După ce plec de aici, am să mă sinucid.
- Cum aşa?
- M-am săturat de viaţa pe care o duc; n-am nici o bucurie. Nici măcar nu vreau să fur, dar parcă mă ia cineva de cap şi mă tot duce. Efectiv, nu ştiu ce fac, realizez doar după aceea.
Elena îi înţelegea zbuciumul. Forţe mai puternice decât el îi conduceau voinţa. Ea ştia cine se ascundea în spatele acestor acţiuni. Cunoştea puterea pe care Satan o exercită asupra oamenilor, determinându-i să-i
254
II
împlinească dorinţele. Totodată ştia că Domnul Isus este singura Persoană care poate ajuta omul. Adrian, ca de altfel şi ceilalţi copii, aveau nevoie de Domnul Isus. Băiatul suferise mult şi rănile ce-i brăzdau inima nu puteau fi vindecate decât de Cel care a iubit făptura creată de El atât de mult, încât a dăruit ce a avut mai scump, pe Fiul Său preaiubit, ca să salveze omenirea din păcat. Dar cum să poată fi eliberaţi din lanţul celui rău, dacă nimeni nu le vorbea despre Domnul Isus, despre salvarea pregătită de El?
Tânăra simţea cum doreşte Dumnezeu ca ea să fie cea care să le spună despre El şi despre dragostea Sa jertfitoare, dar nu ştia cum să procedeze. Era nevoie să o facă într-un mod creativ şi atrăgător.
Se bucură când, într-o duminică, la biserică, li se spusese că fundaţia Liga Bibliei iniţiase două proiecte de răspândire a Cuvântului lui Dumnezeu, atât printre adulţi, cât şi printre copii. în cadrul proiectului pentru copii, se pusese la dispoziţie un curs biblic, intitulat „Andi, puiul de leu". Era vorba despre trei cărticele cu lecţii: întrebări, desene, jocuri, pe care cei mici trebuia să le completeze, după care primeau o Biblie cu ilustraţii şi o diplomă. în curs era vorba despre cunoştinţe biblice elementare, pe care orice copil trebuie să le cunoască: modul în care a fost creat Universul şi tot ce cuprinde el, despre faptul ca Domnul Isus a murit pentru păcatele omenirii şi că El a zis: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia lui Dumnezeu este a celor ca ei." (Marcu 10:14) '
La început, Elenei îi fusese puţin teamă, neştiind care va fi atitudinea pe care o vor avea cei din
255
conducerea centrului. Dădu însă la o parte temerile, ştiind că Domnul voia ca ea să facă această lucrare.
- Ţi-am adus o carte, îi zise ea lui Adrian. Dacă vrei, poţi să te uiţi pe ea şi să o completezi. Dacă ai nelămuriri, vino să-mi ceri ajutorul.
îl lăsă singur. Era curioasă dacă băiatul o va asculta. De obicei, îi era greu să-şi facă temele şi nu era sigură că era prea încântat să aibă de făcut ceva în plus. Spre surprinderea sa, după un timp, când intră în cameră, îl găsi adâncit în lucru.
- Te descurci?
- Da. Nu e greu deloc. Chiar îmi place.
- Mă bucur.
- Doamnă, interveni un alt copil, vreau şi eu un caiet cum i-aţi dat lui Adrian.

- Nu am la mine, dar îţi voi aduce când voi fi iar de serviciu. Să ştiţi însă, că la urmă vreau să discutăm, să văd ce v-a plăcut şi să vă explic ceea ce nu aţi înţeles.
A doua zi, la ora 7 dimineaţa, şefa se duse să verifice dacă era curăţenie în centru şi îl găsi pe Adrian completând.
- îţi faci temele la ora asta? Chiar mă uimeşti!
- Nu sunt temele de la şcoală. Astea sunt cu mult mai atrăgătoare.
Şefa luă cărticica şi o cercetă cu atenţie.
- E de la tine, nu? o întrebă pe Elena.
- Da.
întorcându-se spre băiat, îi spuse:
- Uite ce frumoase sunt istorioarele! Să asculţi de domnişoara şi să termini de scris şi desenat tot ce ţi-a dat.
256
Elena murmură un „Slavă Domnului!"şi ieşi să-şi îndeplinească celelalte îndatoriri. Era mulţumită pentru că şefa îi aprobase iniţiativa şi era încântată să constate că Adrian fusese captivat de povestirile biblice.
A fost de-a dreptul uluită când, câteva zile mai târziu, şefa o chemase în birou şi o întrebă:
- Adrian şi-a făcut tema pe care i-am dat-o?
- Care temă? Nu ştiu nimic.
- I-am dat să facă rezumat la câteva povestiri din Biblie. Vrei să mergi şi să verifici tu?
- Bineînţeles.
Era parcă prea mult pentru ea. Nu numai că cei din conducerea centrului acceptaseră completarea de către copii a cărţilor cu Andi, dar chiar o ajutau să vorbească cu ei despre Dumnezeu. Elena îi era recunoscătoare Domnului pentru că îi oferise această oportunitate.
Chiar şi unii dintre colegi o sprijineau. Verificau dacă copiii răspundeau corect la întrebări şi-i lăudau pentru cunoştinţele acumulate.
- Cred că ar trebui să citesc mai mult din Biblie, îi zise într-o zi o colegă Elenei. Copiii au început să ştie mai multe decât mine.
- N-ar fi rău. Biblia este Cartea care trebuie citită şi studiată de toată lumea.
După un timp, Adrian le fu încredinţat bunicilor săi spre îngrijire. Când plecă, luă cu el două comori: Biblia cu ilustraţii şi diploma pe care o primise.
Elena se rugă ca Adrian să ajungă într-o zi să se întoarcă la Dumnezeu şi să-L primească pe Domnul Isus ca Domn şi Salvator în viaţa sa. Era tot ce putea să facă pentru el.
257

Elena era încântată că reuşise să intre la facultate, la profilul asistenţi sociali. Abia acum înţelese că fusese spre binele ei că nu intrase la jurnalistică. Cu siguranţă, nu s-ar fi aflat la locul potrivit. Dumnezeu ştiuse lucrul acesta şi, de aceea, nu îngăduise ca ea să se orienteze spre ceva ce nu ar fi împlinit-o.
Nu putea, însă, să nu se gândească dacă o să poată face faţă şi la serviciu şi la facultate. Era conştientă că va avea mult de studiat şi ştia că nu putea să-şi neglijeze munca. Trebuia să meargă la Iaşi pentru tutoriale, apoi pentru examene. Cei de la serviciu fuseseră înţelegători şi, atunci când se făcuse planificarea, avură grijă să o treacă în turele de noapte, ca să aibă liber.
în luna noiembrie plecă la Iaşi, la tutoriale. Era puţin stresată la gândul că nu avea unde să stea peste noapte. Oare să se întoarcă seara acasă şi să revină a doua zi dimineaţa sau să caute o gazdă? Dumnezeu avea să-i poarte de grijă şi în această privinţă.
La facultate, studenţii fură împărţiţi pe grupe. Pentru început, au fost invitaţi să se prezinte şi să spună câteva cuvinte despre ei. O tânără reuşi să-i atragă atenţia Elenei. Minodora menţionase că terminase de curând un colegiu biblic. în pauză, Elena o căută. După ce se prezentă, îi zise:
- Te-am auzit spunând că ai terminat o şcoală biblică. La ce biserică mergi?
- La una neoprotestantă. Te-am văzut mai
258
devreme citind în Biblie. Dacă nu mă înşel, suntem surori în Domnul Isus.
- Ai dreptate. Mă bucur că te-am cunoscut.
- Şi eu. Lucrezi undeva?
- Da. Sunt lucrător social la Direcţia pentru protecţia copilului. Dar tu?
- Sunt asistent social la o fundaţie creştină.

- Mă scuzaţi că vă întrerup, interveni o colegă. Am auzit discuţia voastră. Ştiţi, şi eu sunt creştină, născută din nou.
- Asta da surpriză! E ceva să fim trei creştine în aceeaşi grupă. Şi eu care mă gândeam la început că o să-mi fie dificil să leg prietenii noi!
La sfârşitul cursurilor, Irina întrebă:
- Ai unde să stai peste noapte?
- Nu. Aveam de gând să mă întorc acasă.
- Nu se poate! Rămâi la mine.
- Nu deranjez?
- Deloc.
în noaptea aceea vremea se înrăutăţi brusc, începu să ningă, iar vântul aspru şi rece bătea cu putere, biciuind feţele îngheţate ale trecătorilor întârziaţi. Până dimineaţa, troienele puseseră stăpânire peste oraş. Căderile masive de zăpadă blocaseră circulaţia, nenumărate maşini rămânând înzăpezite.
Elena era neliniştită. „Oare am vreo şansă să ajung la timp acasă? Oare circulă trenurile? Ce se va întâmpla dacă lipsesc de la serviciu?" întrebările îi măcinau fiinţa şi pacea îi dispăruse. Se interesă la gară şi află că trenurile erau suspendate şi nu se ştia pentru cât timp.

Sună acasă şi-i spuse mamei că nu se poate întoarce.
- Poate că drumurile vor fi deblocate până mâine dimineaţă. Nu vreau să fiu pusă în situaţia de a lipsi de la lucru.
- Să sperăm că va fi bine. Nu e vina ta că a nins atât de mult.
Pentru moment, Elena uitase că Cel ce deţine controlul asupra tuturor lucrurilor este Dumnezeu, Tatăl ei. Uitase că El e Domnul, că toate lucrurile au o rezolvare şi că trebuia să se încreadă în El. Se lăsase purtata de îngrijorare şi situaţia începea să devină de nerezolvat.
Fratele mai mare al Elenei avea colegi care veneau cu medicamente de la laşi la farmacii, şi tânăra se gândi că ar putea să meargă acasă cu unul dintre ei. îşi sună fratele, şi acesta îi dădu un număr de telefon. Ovidiu o asigurase că va face tot posibilul să plece a doua zi din laşi. S-au înţeles să se întâlnească la 7,30.
Rămase peste noapte la Irina. încercase în zadar să adoarmă. Pe la miezul nopţii, primi un mesaj pe telefonul celular, de la o prietenă. Ea îi reamintea că Dumnezeu este Domnul Universului şi o salută cu versetul 14 din Psalmul 139.
Se ridică din pat şi îşi căută Biblia. Nerăbdătoare, deschise la cartea Psalmilor şi citi versetul: „Te laud (Doamne), că sunt o făptură atât de minunată. Minunate sunt lucrările Tale şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!"
Elena tresări, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Deodată înţelese că îngrijorarea ei nu era întemeiată. Ca întotdeauna până atunci, Dumnezeu îi

va purta de grijă şi va ajunge la timp acasă. îi era ruşine pentru lipsa ei de credinţă. Luă decizia să se încreadă în Domnul şi pentru această împrejurare.
îngenunche şi se rugă Domnului să o ierte şi încredinţa în mâna Lui problema pe care o avea. Abia după aceea reuşi să adoarmă liniştită.
Dimineaţa, Elena se îndreptă grăbită spre locul unde trebuia să se întâlnească cu Ovidiu. Afară era ger şi nici o maşină nu circula. Era mulţumită să constate că tânărul sosise deja şi avea de gând să facă tot posibilul să ajungă la destinaţie.
- Nu fi atât de entuziasmată! îi zise el. Dintre toţi distribuitorii de la firmă, doar eu am plecat. Să ştii că s-ar putea să nu ne lase să ieşim din oraş.
- Va fi bine. O să vezi.
La ieşirea din laşi, era pus semnul „Accesul interzis". Tânărul ignoră avertismentul şi se aventură afară din oraş, conştient fiind că drumul va fi dificil şi că aveau toate şansele să se împotmolească pe undeva, pe drum.
Peste tot pe unde îşi aruncau privirea, nu vedeau decât zăpadă. Nu se ştia exact unde se află marginea şoselei şi unde începea câmpul. Erau singuri în mijlocul unui ocean de nea, încercând să învingă vitregiile asprului anotimp. Fiecare palmă de loc lăsată în urmă devenea un simbol al victoriei. Din când în când, pe marginea drumului, se afla câte o maşină înzăpezită şi părăsită. Probabil că proprietarii căutaseră adăpost în vreunul dintre satele din apropiere. Foarte rar, zăreau în depărtare câte o maşină ce se apropia încet de ei. Văzând-o, se simţeau

MW[1] OTtMfc».
încurajaţi; nu erau singurii care îndrăzniseră să se aventureze la drum, pe asemenea vreme.
Pentru ca timpul să treacă mai uşor, Ovidiu deschise radioul. Un preot tocmai citea meditaţia zilei.

Meditaţia începea cu versetul din Luca 18:27, care spune: „Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu."
Elena rămase plăcut surprinsă. Luă versetul ca pe un răspuns din partea lui Dumnezeu la rugăciunea ei. Domnul dorea să o asigure că El însuşi îi însoţeşte în călătorie şi că vor ajunge cu bine la destinaţie. Nimic rău nu li se va întâmpla, pentru că El era cu ei, ca să-i păzească şi să-i ocrotească.
Ajunşi în Roman, Ovidiu opri la o farmacie, ca să lase medicamentele pe care le adusese. Farmacista îl privi uimită.
- Sunteţi singurul distribuitor care a venit astăzi. S-a anunţat la T.V. că drumurile sunt înzăpezite. Cum aţi reuşit să ajungeţi?
- Foarte greu. Nici măcar nu vă puteţi imagina. Din Roman, drumul a fost mai uşor de parcurs.
Elena îi mulţumi Domnului că săvârşise o minune şi o aduse cu bine acasă. îi rămăsese timp să şi mănânce înainte de a pleca la serviciu. Cu adevărat, cel care se încrede în Domnul nu rămâne niciod,ată de ruşine.
Vizitele la Iaşi i-au oferit Elenei prilejul de a se apropia mai mult de Minodora. Uneori, când avea mai mult liber de la serviciu, rămânea peste noapte la ea. A doua zi, ieşeau la o pizza sau mergeau să viziteze oraşul. Minodora o luă cu ea la fundaţie şi Elena avu prilejul să cunoască oameni dedicaţi lui Dumnezeu,

care lucrau pentru răspândirea mesajului Evangheliei în diverse sate.
împreună cu câteva persoane de la fundaţie, Elena merse într-un sat în apropierea Iaşului. Aici, se împărţiră în două grupe şi se duseră să vorbească cu oamenii, bătând la fiecare poartă. Unii îi primiră în casele lor şi le ascultară mesajul, le acceptară cursurile biblice şi casetele pe care era prezentată Evanghelia. La rândul lor, aceştia le puneau diverse întrebări şi cereau lămuriri asupra unor subiecte pe care nu le înţelegeau.
Majoritatea sătenilor însă îi respinseră, nedorind să aibă nimic de-a face cu ei. Cu toate acestea, copiii lor completau cărticelele Andi, pe care tinerii creştini le împărţiseră, şi veneau la ei ca să le corecteze şi să le dea numărul următor.
Era pentru prima oară când Elena se implică într-o astfel de acţiune şi rămase profund impresionată. Oamenii aveau diverse reacţii fată de mesajul Evangheliei, şi uneori era dificil să stai de vorbă cu ei, dar tinerii creştini continuau să-şi facă lucrarea, indiferent de problemele pe care le aveau de întâmpinat. Ei doreau să împlinească porunca Domnului Isus de a merge şi a duce Vestea Bună la toţi oamenii.
- Apreciez ceea ce faceţi voi, îi spuse Minodorei. Să mergi la serviciu, ştiind că lucrezi pentru Domnul, cred că e o mare binecuvântare. Mi-ar plăcea să pot găsi un post la o fundaţie creştină.
- Dar şi munca ta cu copiii e o lucrare pentru Domnul.
- Simt că aş putea face mai mult.

- Dacă Domnul vrea, o să-ţi schimbi serviciul. Până atunci, dă tot ce poţi în locul în care te afli.
Ieşind pe poarta spitalului, unde fusese să-şi viziteze mama la serviciu, Elena văzu traversând strada un bărbat ce ducea în braţe un miel alb. Micuţul animal îşi îndreptă ochii blânzi spre ea. Privirea-i caldă, nevinovată, o învălui pentru o clipă şi-i atinse coarda sensibilă a inimii. Imaginea aceasta o urmări întreaga zi.
Se gândi la Mielul lui Dumnezeu, Isus Cristos, care a fost jertfit pentru ca omul să fie salvat din negura păcatului în care era cufundat. Isaia îl descrie ca pe un Om al suferinţei (Isaia 53:3-12). De bunăvoie, Domnul Isus Şi-a dat viaţa pentru o lume care era condamnată la pieire. Iubirea Lui pentru noi nu se poate nici măsura, nici cântări.
Elena îşi aminti că asistase, cândva, la tăierea unui miel. Privindu-l, avusese senzaţia că el ştie ce-l aşteaptă, dar rămase liniştit în braţele celui ce avea să-l sacrifice. încercase să-şi astupe urechile, ca să nu-i audă strigătul, dar cineva îi spuse: „Fii fără grijă! N-o să auzi nici un geamăt." Sângele ţâşni, dar mielul nu scoase nici un sunet.
Elena se gândi la perioada în care fusese plecată din ţară. Analizând fiecare eveniment în parte, se simţi iubită şi protejată de Dumnezeu. Dragostea Lui îi inundase viaţa şi generase în ea sentimente de adorare şi mulţumire pentru El. Putea spune împreună

cu apostolul Ioan: „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi." (1 Ioan 4:19)
„Doamne", murmură ea, „inima mea îţi aparţine. Vreau să trăiesc pentru Tine fiecare zi, călăuzită şi binecuvântată de Tine. în necazuri sau bucurii, vreau să Te urmez şi să-Ţi slujesc. Nu ştiu ce îmi va aduce ziua de mâine, dar vreau să mă încred în Tine şi să nu uit niciodată că atât de mult ai iubit lumea, „încât L-ai dat pe Singurul Tău Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 3:16)

265
-...

..:~-
Epilog
M-am împrietenit cu Elena la scurt timp după ce a venit în adunarea noastră. Povestea întoarcerii ei la Domnul m-a impresionat în mod deosebit şi am hotărât să o aştern pe hârtie.
Elena este un copil al lui Dumnezeu, care are nevoie zilnic de călăuzirea Lui. Ca oricărui copil, i se întâmplă să cadă pe cale şi să se rănească, dar Dumnezeu are grijă să o ajute să se ridice. în viaţa sa de credinţă, a experimentat atât bucurii, cât şi necazuri, şi nu regretă alegerea pe care a făcut-o: aceea de a trăi conform voii lui Dumnezeu.
îi place să mărturisească adevărul că: „Dovada credincioşiei Domnului faţă de ceea ce le-a promis El tuturor celor care îl urmează a fost copleşitoare. Dragostea lui Dumnezeu m-a mângâiat zi de zi, pe vreme frumoasă, însorită, dar şi în furtuni. Mă alătur psalmistului care spune:
«în strâmtorarea mea, L-am chemat pe Domnul şi am strigat către Dumnezeul meu; din locaşul Lui, El mi-a auzit glasul, şi strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui... El Şi-a întins mâna de sus, m-a apucat, m-a scos din apele cele mari; Domnul a fost sprijinul meu, El m-a scos la loc larg şi m-a scăpat, pentru că mă iubeşte.» (Psalmul 18:6,16,18b-19)
Atunci când L-am primit pe Isus în inima mea, am
266
primit adevărata comoară. Oamenii caută comori de diferite feluri: materiale, erudiţie, faimă, iubire omenească, şi rămân totuşi dezamăgiţi. Comoara scumpă sufletului omenesc, creat pentru Dumnezeu, «nu a avut nici frumuseţe, nici strălucire», de aceea nu a atras privirile. Comoara adevărată a fost ascunsă într-o iesle sărăcăcioasă din Betleem, apoi sfărâmată cu ură şi atârnată între cer şi pământ pe Golgota. Dar, aşa cum spune profetul Isaia, «Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut braţul Domnului?»
Cu toate că auzisem despre El sau îi văzusem chipul pictat pe lemnul rece, nu-L cunoşteam, nu ştiam că El poate fi atât de aproape sufletului meu, nu ştiam că sângele de pe Calvar cursese şi pentru păcatele mele, ale mele personale, nu ale lumii, nu ale unora sau pentru păcate în general, ci pentru ale mele.
Dumnezeu mi-a schimbat viaţa şi m-a schimbat ca om. Isus a promis: «Eu voi fi cu voi până la sfârşit» dar «despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic.» Abia în noua mea viaţă am înţeles că până şi fiecare picătură de aer pe care o respir este un dar de la El, că noi am fost creaţi cu scopul de a trăi în comuniune cu Creatorul nostru, iar această stare de nelinişte pe care o simţim uneori, de neadecvare, se datorează faptului că suntem străini şi călători pe acest pământ, adevărata noastră casă fiind în ceruri, iar adevărata viaţă în Cristos."
Fiecare dintre noi avem povestea noastră, mai mult sau mai puţin tumultuoasă. Firul vieţii noastre se va sfârşi într-o zi. Ceea ce contează cu adevărat este dacă ne-am pregătit să ne întâlnim cu Creatorul nostru,
267

cu Acela care Şi-a dat Fiul să moară pe cruce, pentru răscumpărarea noastră din robia păcatului.
Iubite cititor, o viaţă ai, şi aceasta e trecătoare; la capătul ei începe veşnicia. Eşti pregătit pentru ea? Este numele tău scris în cartea vieţii sau încă stai nepăsător faţă de salvarea sufletului tău?
„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică."(Ioan 3:16)
268
CUPRINS
Cuvânt înainte..5
Capitolul I - Cărările adolescenţei..........................7

Capitolul II - Vise spulberate.................................24
Capitolul III - Departe de casă................................40
Capitolul IV - O inimă pustie...................................61
Capitolul V - Sărbătorile de iarnă.........................100
Capitolul VI - O rază de soare..............................107
Capitolul VII - Arestul...185
Capitolul VIII - O viaţă nouă....................................209
Epilog..266
269

Hfa

[redacted]

1
:

[redacted]